Toate drepturile asupra acestei traduceri sînt rezervate
Editurii Porus

DAVID MAINE

GHERILA GALACTICĂ

Traducere de :
Angela și Petru PAGU

EDITURA PORUS
BUCUREȘTI, 1992

Referent literar : ION HOBANA
Coperta de GHEORGHE BALTOC

ISBN 973-9127-29-0

CAPITOLUL I

Cargoul astral se așeză lin pe pista vitrificată, lîngă astrogara de pe Zarnoi.

Minguéra se întinse ca o pisică : interminabila traversare luase sfîrșit. De trei săptămîni, astronava care-l aducea de la Novopol, capitala Imperiului, manevra printre aștri. La periferia Imperiului, liniile de comunicație erau mai puțin sigure și trebuia să folosești căi ocolite pentru a ajunge cu bine la destinație.

În sfîrșit, tînărul medic își va putea pune în practică cunoștințele acumulate în timpul anilor de studii, spre binele colonilor de pe Zarnoi.

Curios, privi printr-un hublou, ca să-și facă o idee asupra locului în care va trăi de-acum înainte. Adeseori prima impresie era cea adevărată.

Iluziile i se risipiră imediat : peisajul nu avea nimic atrăgător. Ansamblul degaja o impresie mohorîtă de sărăcie. Cît vedeai cu ochii, grămezi de gunoi, clădiri mizerabile, crăpate și, de jur împrejurul astroportului, o centură electrificată, întreruptă din loc în loc, la intervale egale, de miradoare echipate cu detectoare electronice, ceea ce demonstra teama colonilor față de populația indigenă. Aceste instrumente subtile, capabile să semnalizeze cea mai mică mișcare, cea mai mică creștere de temperatură, declanșau un fascicol laser mortal. Cadavrele de păsări putrezind pe pămînt arătau că vietățile locului nu se temeau suficient de rafinamentele bionicii.

Trecîndu-și cu mîna prin părul negru, tînărul lăsă să-i scape un suspin : nu se aștepta la un colț de rai, dar Zarnoi semăna în mod straniu cu o temniță.

Se ridică, își aruncă sacul de voiaj pe umăr și se îndreptă spre ieșire, însoțit de cei zece tovarăși de călătorie, cei mai mulți dintre ei ingineri.

— E urît ! spuse un tînăr roșcat cu care schimbase cîteva păreri în timpul traversării. Din fericire, plătesc bine : nu țin să îmbătrînesc în vizuina asta jegoasă.

— Poate că mina este mai modernă ! spuse Minguéra, pe un ton optimist.

Nu reuși să termine : un adevărat sirocco, pătrunzînd prin ușă, îi curmă fraza la jumătate. Pe pistă, hîrtii murdare zburau într-un nor opac de praf.

Doctorul făcu un gest de recul. „Nici măcar vreo vechitură de mașină care să ne ducă la vamă ! constată el cu amărăciune. Ei bine, nu prea se cheltuiesc fonduri imperiale în văgăuna asta !“

Scoțînd o eșarfă din sac, făcu din ea o mască și se avîntă cu curaj în furtună.

Cele două sute de metri ce-l separau de clădire i se părură interminabile : razele puternice ale soarelui, deși aflat la apus, emanau o căldură copleșitoare, și nisipul îi umplea ochii, făcîndu-l să plîngă cu lacrimi calde. Picioarele îi erau înfierbîntate, cu toate că pantofii lui aveau o talpă groasă. Transpirația îi curgea pe față, desenînd dungi negre prin praful ce i se lipise pe obraz.

Fără să vrea, Minguéra evocă splendoarea și luxul nemaipomenit de la Novopol. Contrast extraordinar ! Acolo era o opulență insolentă. Sferele lui Dyson, care încercuiau soarele, permiteau controlul temperaturii cu o precizie de zecimi de grad. Aici, nici o climatizare. Judecînd după sărăcia locului, colonii trebuie că erau încă tributari pilelor atomice.

Cu un ultim efort, medicul împinse ușa care dădea în hol și intră în sală, înconjurat de un nor format din rămășițele răscolite de curentul de aer.

Își șterse ochii cu o batistă din hîrtie. Măturătorul-robot era probabil defect de mai mult timp, căci grămezi de resturi erau îngrămădite prin colțuri.

Minguéra examină apoi cu mare atenție epavele umane, cu fețele acoperite de cruste purulente, cu ochii înlăcrimați, căutînd puțină răcoare pe pardoseala încăperii. Unii dintre

nenorociții aceștia aveau abdomenul umflat de lichid. O cirroză, o afecțiune aproape legendară. De necrezut ! Nenorociții aceștia consumau alcool etilic. Probabil că erau foarte decăzuți ! Ce metodă pentru a-și uita necazurile !...

— Frumoase eșantioane de deșeuri umane. O să fii copleșit, doctore ! remarcă Lader, inginerul care-l însoțea.

— Numai dacă vezi, crezi așa ceva ! răspunse medicul, aplecîndu-se asupra unuia din trupurile întinse pe jos. Vezi aceste filamente albicioase pe conjuctivă ? Sînt „filores", o parazitoză considerată dispărută de către toți specialiștii. Dar aici nu există serviciu sanitar ? Individul acesta este grav infestat !

— Un bănuț, bunul meu domn ! gemu omul, cu o voce răgușită. N-am mîncat de trei zile...

Minguéra privi sticla goală de lîngă perete și dădu din cap. Bietul om, poate că nu mîncase, dar băuse din belșug ! N-avea rost să-ți faci iluzii, orice obol va fi imediat transformat într-un alcool probabil falsificat.

Trecînd la următorul, părerea îi fu confirmată : omul era orb, clanozat, membrele îi erau agitate prin contracții și se zvîrcolea în voma proprie. Chiar dacă viermii îi mișunau printre zdrențe, medicul se aplecă asupra intoxicatului ce respira greu, luă pulsul, apoi își trecu mîna prin fața ochilor ce priveau fix : pupila nu mai reacționa la lumină.

— Este inutil să mai fie transportat, este în comă și nu mai mult...

Cuprins de furie, el se ridică brusc și lovi puternic cu piciorul în sticla care se sparse într-un zgomot cristalin.

— Dar ăștia de pe planeta asta sînt tîmpiți ? Nici cele mai elementare legi sanitare nu sînt aplicate. În cel mai scurt timp își vor face apariția o serie de epidemii care o să-i decimeze și pe coloni !

— Se pare că sînt mineri concediați, care nu au destule credite pentru a se întoarce la ei acasă, remarcă placid Lader.

— Avînd în vedere legislația muncii, trebuie să existe aziluri pentru cei săraci ! se aprinse Minguéra. Există fonduri pentru asta, ce fac cu ele ?

— Nu căuta să înțelegi. Banii s-au lipit desigur de degetele vreunui funcționar care consideră că nu este bine plă-

tit la justa lui valoare ! Haide, nu am de gînd să-mi petrec ziua în etuva asta...

Amîndoi se îndreptară spre clădirea rezervată formalităţilor vamale.

Minguéra împinse uşa care nu se mişcă nici măcar un milimetru : cheia era întoarsă de două ori în broască.

Doctorul căută o sonerie sau un interfon şi, pentru că nu văzuse nimic, începu să bată cu pumnul în canat.

— Da ! ce vreţi ? mormăi o voce adormită, în timp ce un ochi electronic se fixă asupra celor unsprezece pasageri.

— Să nu vizaţi paşapoartele... replică Lader.

— Nu e deschis înainte de ora paisprezece ! i-o tăie scurt interlocutorul invizibil.

Inginerul aruncă o privire orologiului din hol, un model cu cuarţ al cărui unic defect era acela că nu funcţiona. Atunci, îşi consultă ceasul de la mînă şi făcînd un calcul complicat pentru a stabili ora locală, exclamă :

— Dar este ora paisprezece şi douăzeci !

— Posibil. Sînteţi toţi aici ?

— Toţi călătorii veniţi din Novopol.

— Ah ! Novopol, un oraş dumnezeiesc ! Trebuie să fii tîmpit să pleci de acolo şi să vii în cocina asta ! Haide apropiaţi-vă, gaşcă de proşti !

Minguéra împinse uşa, care, de data asta, se deschise larg dînd într-o săliţă ce servea drept anticameră. Cînd toţi călătorii se îngrămădiră acolo, uşa se închise. O cameră electronică îi observa pe cei sosiţi unul cîte unul, pentru a se asigura că nu se infiltrase nici un intrus printre ei, apoi o altă uşă blindată glisantă se deschise.

O adiere de aer răcori epiderma transpirată a călătorilor.

În faţa lor, într-o gheretă de sticlă, un vameş în cămaşă cu mîneci suflecate, cu picioarele întinse pe birou, îşi curăţa unghiile ; mormăi :

— Ei, ce mai faceţi ? Intraţi !

Toţi răspunseră invitaţiei, bucurîndu-se de temperatura mai clementă a încăperii.

Lader se prezentă primul în faţa ghişeului închis.

— Puneţi-vă paşaportul în sertar ! spuse vameşul.

Inginerul se supuse. Documentul trecu de partea cealaltă, funcționarul îl luă, îl deschise, îi puse o ștampilă fără să-l examineze cît de cît și-l înapoie posesorului mormăind :

— Următorul...

Puțin surprins Lader se dădu în lături pentru a-i face loc lui Minguéra. Aceeași operație. Doctorul se miră :

— Dar nici măcar nu ne verifică actele...

— De ce aș face-o ? Celula fotoelectrică a robotului este stricată. Și apoi, cu ce-ar schimba lucrurile ? În orice caz, nimeni nu este împotriva venirii emigranților pe Zarnoi. Nu același lucru este pentru cei care pleacă.

— Și vizita medicală ? întrebă doctorul.

— Oh ! Pentru asta sînt liniștit, ați fost controlați pe toate fețele la Novopol. Gata, nu mă mai plictisi ! Următorul...

Resemnați, tehnicienii defilară unul după altul.

— Ce bîlci caraghios e aici ! mormăi unul dintre ei.

— Mai e vorbă ! Și ce aer bizar au tipii !

— Am impresia că am făcut o mare prostie venind în văgăuna asta infectă ! întări cel dintîi.

— Da, conchise un al treilea, ne lăsăm mereu păcăliți : „Veniți la Zarnoi, salariul dublu, planetă în plină expansiune, locuințe confortabile la prețuri mici ! În doi ani, vă veți îmbogăți !“

Minguéra nu avea aceleași motive să fie decepționat. Desigur, pentru un medic tînăr, profiturile erau aici cosiderabile, totuși atracția exotismului și mai ales posibilitatea de a practica o medicină „ca pe vremuri“, îl adusese pe această planetă înapoiată. La Novopol, ca în toate marile orașe ale Imperiului, fiecare cetățean avea fișa lui în ordinator : arbore genealogic, boli, harta genetică, alergii, grupe sanguine și ale țesuturilor, comportamentul sexual, vaccinare, toate erau înscrise aici. În afară de cercetătorii care lucrau în laboratoare, rolul medicului în centrele spitalicești consta în verificarea prin sondaj a diagnosticelor și tratamentelor date de ordinatorul central, cu scopul de a detecta eventualele deficiențe ale circuitelor aparatului, verificate totuși zilnic de electroniști.

Aici nu era nimic de felul acesta. Desigur, Minguéra avea cu el memoria sa fidelă : un computer de buzunar pe ca-

re putea programa simptomele și rezultatele examenelor pentru a obține diagnosticul. Cel puțin, va avea bolnavul în față și-l va putea examina. Apoi, îi va administra un tratament adecvat.

Odată terminate formalitățile, funcționarul căscă de să-și rupă fălcile și-i anunță :

— Acum sînteți toți în regulă ! Administrația vă urează un sejur fericit și vă atrage atenția că orice cerere de plecare din teritoriu va trebui vizată de către serviciile guvernului general. Un autobuz va veni să vă ia ca să vă ducă la mină. Mergeți în hol și-l așteptați.

— Și bagajele noastre ? făcu o voce.

— Vă vor fi eliberate pe bază de pașaport la ghișeul trei.

— Aoleu ! gemu Lader, reintrînd în canicula din sala mare. Sper că nu vom mucegăi aici, nu există nici măcar un bistrou să bei ceva răcoritor !

Au pornit-o toți înspre ghișeul în spatele căruia trona un alt funcționar, la fel de nepăsător ca și primul. Valizele, puse unele peste altele de-a lungul pereților, își așteptau proprietarii.

— Primul ! anunță omul de la ghișeu.

Minguéra înaintă, întinzînd actele.

— Semnați aici ! spuse autoritar cel din fața lui.

— De ce ?

— Este o descărcare de orice responsabilitate pentru companie.

— Dar nici măcar n-am putut să-mi verific bagajele !

— Haideți, dacă vreți ! Numai că pentru reclamații va trebui să reveniți mîine.

— Bine, înțeleg ! constată doctorul resemnat.

Își puse parafa pe hîrtie și plecă să scotocească în vraful de colete pentru a-și recupera bunurile.

Lader îl ajunse din urmă :

— Crezi c-am putea găsi un hamal ? Nu mă simt în stare să mă tîrăsc pînă la autobuz cu tot calabalîcul acesta.

— M-aș mira ! Nu există nici măcar un cărucior în pustiul ăsta, replică cu amărăciune Minguéra. Doar dacă am cere o mînă de ajutor vagabonzilor ăstora care nu par prea voinici.

Inginerul scoase un suspin adînc, își șterse fruntea și-și îngrămădi bagajele lîngă ieșire.

După o jumătate de oră, călătorii mai așteptau încă ! Căzuți peste valize, erau lac de transpirație, zdrobiți de dogoarea aceasta infernală, dezgustați de promiscuitatea epavelor umane deloc plăcute la vedere ce le țineau companie.

În sfîrșit, unul dintre pasageri zări un nor de praf ce se apropia de astroport. Tovărașii lui, plini de speranțe, veniră lîngă el.

O mașină deteriorată se opri într-un scrîșnit de fiare : pe părțile laterale purta o inscripție pe jumătate ștearsă : „Compania Minelor din Zarnoi".

Deodată vagabonzii se treziră : cei mai puternici luară valizele să le care afară.

Etalînd o energie de nebănuit, ei transportară bagajele cu repeziciune, apoi îi așteptară pe proprietari pentru a discuta remunerația ce li se cuvenea pentru munca făcută. Sumele cerute erau destul de mari, dar nici unul dintre călători nu dorea să mai respire transpirația urît mirositoare a cărăușilor, așa încît se executară mormăind.

În acest timp, șoferul coborîse din venerabila sa rablă și deschisese portbagajul.

Minguéra observă starea deplorabilă a vehiculului, un model electric cu pernă de aer, a cărui vîrstă venerabilă o arătau vopseaua cojită, scaunele rupte, geamurile crăpate.

Odată terminată încărcarea bagajelor, călătorii se înghesuiră în mașină, constatînd imediat că aerul condiționat nu funcționa.

Conducătorul, puțin vorbăreț, le arătă niște lasere suspendate de plafon și mormăi :

— Numai în cazul vreunei întîlniri nefericite fără întrebări trageți în grămadă...

Acestea fiind spuse, se înghesui pe scaunul lui, fără nici o altă explicație, puse turbina în mișcare și demară proiectînd un nor de praf.

Vagabonzii, din fericire pentru ei, se rătrăseseră în hol, unde își reluaseră somnul în așteptarea astronavei următoare.

Minguéra înțelese imediat de ce se foloseau mașini fără roți : singurul drum existent unea astroportul de orășelul

situat la circa trei kilometri și mașina părăsi acest drum și-o luă de-a dreptul prin savană.

În peisajul ruginiu, pe ici-colo, cîțiva arbuști spinoși făceau o pată de culoare roșie. Nici un animal cît de mic, nici o pasăre în zbor. Miraje de căldură unduiau la orizont dînd la iveală peisaje de munte într-o schimbare continuă.

Nisipul care pătrundea prin crăpăturile geamurilor sfredelea plămînii și înflama ochii.

Minguéra cu greu își putu imagina ca în aceste locuri aride să poată exista vreo faună oarecare, și armele în dotarea vehiculului i se păreau fără rost. De altfel, habar nu avea cum să le utilizeze. Ca să treacă timpul, îl întrebă pe Lader despre acest lucru.

Inginerul îi făcu o rapidă demonstrație : arma, de o simplitate copilărească, avea o piedică și un trăgaci. Avea bătaia pînă la două sute de metri și încărcătorul, plasat în crosă permitea să se tragă cincizeci de lovituri. Încărcătoarele de rezervă, stocate în rasteluri, constituiau o forță de foc destul de importantă.

Nici Lader, nici doctorul, nu aveau vreo idee despre pericolul care-i amenința. Autohtonii păreau inofensivi, cea mai mare parte a lor lucrau în mină. Cîteva triburi sălbatice vegetau în partea de nord, dar ele fuseseră decimate de epidemii, căci nenorociții aceștia nu erau vaccinați contra maladiilor aduse de stăpînii lor imperiali. Cît despre faună, textele privitoare la Zarnoi erau puțin explicite, se vorbea vag despre niște reptile zburătoare, și șerpi și scorpioni. De altfel, toți emigranții fuseseră vaccinați înainte de plecare, contra veninului lor.

În pofida caniculei, pasagerii începuseră să moțăie, legănați de torsul turbinei. Nici unul dintre ei nu avea mare lucru de pierdut : părăsiseră Novopol ademeniți de salariile mari de la minele din Zarnoi, sau ca să uite vreo aventură neplăcută. Ideea unui atac armat îi lăsă indiferenți, pentru că nu aveau nici un ban în buzunar.

De fapt nu o bandă de tîlhari de drumul mare își făcu apariția, ci niște zburătoare înspăimîntătoare, cu gheare de oțel și ciocuri ascuțite ca niște lame de ras, se iviră din cer.

— La arme, băieți ! urlă conducătorul vehiculului. Lăsați geamurile în jos și trageți asupra stolului !

Treziți brusc, pasagerii se agitau luînd armele și ochind prin ferestre. Unii, nefamiliarizați cu manevrarea laserelor, uitaseră să ridice piedica, alții ochiră aiurea.

Prima rafală nu-i deranjă deloc pe asediatori.

În acest timp, mașina accelera, gonind cu mare viteză într-o furtună de praf zigzagînd nebunește pentru a evita stîncile răzlețe.

Conducătorul era de o rară siguranță de sine și reuși să mențină o viteză record.

Din contră, trăgătorii, zgilțiiți de hopuri, nu se arătară prea eficienți. Cîțiva totuși, cu toată lipsa de experiență realizară un frumos tablou de vînătoare. Minguéra se distinse și depăși repede performanțele lui Lader, care era uimit de precizia lui.

Zeci de păsări se zdrobiră de stîncile pe care le împroșcau cu sînge. Jeturile de foc le perforau aripile, le înroșcau penele și nu mai îndrăzneau să coboare destul de jos ca să atace caroseria lovind-o cu ciocul. Efectul surprizei eșuă datorită vigilenței pilotului.

Din păcate, aceste creaturi monstruoase erau înzestrate cu o viclenie diabolică : văzînd că nu se puteau apropia de pradă, schimbară tactica. Zburînd razant cu solul, în afara bătăii laserului, ele începură să culeagă pietre destul de mari și luară din nou înălțime.

Intenția lor era clară : fiindcă nu puteau să deschidă prin lovituri cu ciocul cochilia ce conținea victimele, ele aveau de gînd să bombardeze vehiculul ca să-l strice și să-l facă să se oprească. Apoi, le-ar fi fost ușor să zdrobească mașina imobilizată cu aceste proiectile grele.

Prudenți, asediatorii se țineau în afara bătăii armelor ușoare, obiectivul lor era mai greu de atins, desigur, dar aveau să primească, pînă la urmă o lovitură directă.

Soarta inginerilor depindea de arta conducătorului care, cu fața plină de sudoare, efectua un slalom incredibil pentru a face bombardamentul nesigur.

Norii de praf, ocolișurile făceau ca ochirea să fie dificilă și proiectilele cădeau de cele mai multe ori, la distanță. Altele se zdrobeau totuși foarte aproape, făcînd găuri mari în nisip, sau fărîmițindu-se în bucăți atunci cînd loveau un bloc

de piatră. Atunci caroseria răsuna de izbituri și cîțiva pasageri fură răniți ușor de așchii.

— Ei bine, sper să nu țină mult ! suspină Lader care se agățase de spătarul scaunului din față.

— Numai să reziste mașina ! întări Minguéra. Dacă face pană, sîntem pierduți...

Pilotul rămînea calm : aventura părea banală pentru el și, cu toate că descria curbe neîntrerupte reușea să se apropie de lanțul muntos, acum foarte vizibil.

Păsările își continuau cu încăpățînare manevra și perseverența le-a fost pînă la urmă recompensată. Un proiectil căzu pe pămînt exact lîngă fusta de cauciuc care înconjura mașina și o rupse. Gazul din turbină ieși, ceea ce micșoră subsanțial viteza. Nu era prea grav, dar un al doilea impact reușit scofîlci acoperișul, o mare parte din geamuri fură sparte, provocînd călătorilor tăieturi care sîngerau din abundență.

Manevrarea vehiculului devenea tot mai dificilă, o altă lovitură i-ar fi fost fatală.

Pasagerii începuseră să-și confecționeze scuturi improvizate din spătarele scaunelor pentru a putea para atacurile păsărilor. Toți erau pregătiți să-și vîndă scump pielea fără să-și facă iluzii prea mari cu privire la șansa lor de a scăpa.

În clipa aceea, un fulger orbitor, care venea de pe o înălțime din apropiere băgă spaima în atacanți. Urmă un al doilea fascicul purpuriu, apoi un al treilea : laserele grele ale minei intrau în acțiune.

Monștrii nu mai insistară : deja șase dintre ei se zdrobiseră de pămînt. Toți ceilalți se îndepărtau, dînd puternic din aripi.

Tîrîș-grăbiș, mașina sui panta și stopă în apropierea clădirilor rezervate minerilor.

— Afurisit loc ! înjură Lader. Am crezut că n-o să scăpăm teferi : acest intermezzo nu fusese prevăzut în program, nici nu-i de mirare că plătesc bine...

— Da ! încuviință doctorul. Se pare că nu te poți plimba pe aici fără armă...

Toți îl felicitară pe conducător a cărui îndemînare le salvase viața. Acesta nu părea de fel uimit, părea chiar obișnuit cu genul acesta de incidente.

Doi bărbați îi așteptau pe călători :

— Domnilor, declară cel mai bătrîn, bine ați venit ! Vă felicit pentru dinamismul dumneavoastră : aici inginerii efici-

enți cîștigă un salariu de două ori mai mare decît vi se poate oferi în metropolă. Acest lucru se explică prin faptul că minele noastre au un randament excepțional. Trebuie să vă avertizez : condițiile de viață de aici nu se pot compara cu cele de la Novopol. În toate week-end-urile puteți merge la Zarnoi și să petreceți puțin : o mașină vă va duce și aduce de acolo. Dacă o pierdeți, va trebui să închiriați un helimobil ca să vă întoarceți aici și salariul vă va fi diminuat cu costul călătoriei. La drept vorbind, cei mai mulți tehnicieni de bază preferă să rămînă la mină. Unii merg la vînătoare și au devenit experți : meniul nostru este îmbogățit cu vînatul lor. Totuși, nu vă recomandăm această distracție, decît dacă veți fi însoțiți de oameni pricepuți. Reptilele pe care le-ați înfruntat îi atacă fără milă pe cei singuri. Noi dispunem de roboți, excavatoare și camioane, dar cea mai mare parte a treburilor revine băștinașilor. Ei au o tabără separată și vă sfătuiesc să nu mergeți pe acolo : perfizii ăștia sînt mereu gata să-ți dea o lovitură pe la spate. De altfel, ei sînt păziți așa încît să nu poată s-o șteargă. Pe mine mă cheamă Derul și pe adjunctul meu Darnof, adresați-vă unuia dintre noi pentru lămuriri suplimentare. Și o ultimă informație : plata vi se face în fiecare vineri seara. Fiți atenți, puteți să o depuneți în seifurile noastre sau la banca din Zarnoi. Adjunctul meu vă va arăta camerele voastre. Nu vă temeți, ele au aer condiționat. Veți găsi acolo orarul după care veți lucra, respectați-l cu strictețe, căci absențele nemotivate de un certificat medical atrag o scădere esențială a salariului. Vi se vor da arme : vă sfătuiesc să le purtați mereu la brîu. Totuși, nu trageți fără motiv, căci încărcătura este contabilizată și trebuie să justificați cum ați folosit-o. Și un ultim detaliu : barul se închide la ora douăzeci și două și stingerea este fixată pentru ora douăzeci și trei. Respectați programul, căci paznicii noștri sînt mereu cu degetul pe trăgaci. Succes !...

Noii veniți, aflați încă sub influența emoției, nu au pus nici o întrebare și l-au urmat supuși pe Darnof în timp ce directorul se apropia de Minguéra, rămas în urmă :

— Noul nostru doctor, presupun ! exclamă el. Încîntat să te cunosc. Vei avea destul de treabă, dragul meu !

— Minguéra, licențiat al Universității din Novopol ! se prezentă tînărul.

— Ei bine, Minguéra, vino să bei un pahar în biroul meu, am multe lucruri să-ți spun !

Tînărul vru să-și ia valiza, dar directorul nu-l lăsă :

— Lasă, bătrîne ! Băieții or să se ocupe de asta. Vei avea patru numai pentru dumneata. Îți vor duce bagajele la infirmerie !

Minguéra îl urmă pe director, aruncînd o privire în jur. Mina era înconjurată de miradoare în care păzeau gardieni în uniformă verde. Clădirile rezervate tehnicienilor se înșirau la marginea unei faleze abrupte de unde coborau cablurile a patru teleferice. Cu vreo cincizeci de metri mai sus se deschideau gurile tunelurilor exploatării miniere.

Turele de oțel zidite în stîncă protejau laserele grele care respinseseră atacul reptilelor. Solul era de culoarea gri-verde a olivinei, platina fiind extrasă din dunita din care era făcut muntele. Pe dreapta, un sat murdar cu cocioabe mizerabile în care locuiau minerii : această zonă era, la rîndul ei, înconjurată de o rețea deasă de sîrmă ghimpată electrificată, dominată din loc în loc de miradoare. Ansamblul semăna mai degrabă cu un lagăr de concentrare decît cu o exploatare minieră...

Locuința directorului era un adevărat blockhaus rectangular străpuns de ambrazuri. În fața porții blindate, patru gardieni vegheau în gherete din beton închise ermetic, supraveghind împrejurimile printr-un geam de sticlă groasă.

La trecerea șefului, ei salutară și canatul de oțel al ușii alunecă, lăsînd să se vadă un coridor decorat cu tapiserii și brocarturi de aur.

În interior, domnea o răcoare odihnitoare.

Minguéra îi zări atunci pe primii băștinași : două tinere svelte cu pielea ca șofranul, cu trăsături armonioase îl întîmpinară într-un salon luxos înclinîndu-se pînă la pămînt. Corpul lor suplu avea o morfologie umană, dar puful catifelat ce le acoperea pielea, imensele lor pupile fluorescente aminteau în mod irezistibil de niște pisici enorme, gata să toarcă.

Derul se așeză într-un fotoliu moale și, cu un gest, îl invită pe oaspetele său să facă la fel. Sclavele veniră să prezinte celor doi bărbați platouri de ametist garnisite cu pahare ce conțineau un lichid lăptos, rece, pe care plutea o frunză ruginie.

— Servește-te, dragul meu, și apreciază ! gîlgîi grăsanul, cu un surîs asemănător rictusului unei hiene. Lapte de toral fermentat de producție locală, o minune !

Minguéra luă un pahar și-l sorbi. Mirosul era proaspăt. Își umezi buzele uscate : o aromă minunată cuprinse papilele sale gustative. Un amestec de lapte de cocos, rom, vanilie pus în valoare de aromă de ghimber și cuișoare, răcoritor și tonic.

— Excelent ! aprobă el dînd pe gît o înghițitură zdravănă. Cu ce să-i revigorezi pe mineri, după o zi de lucru...

— Nici nu te gîndi la așa ceva ! rîse în hohote interlocutorul său. Acest nectar costă mult prea mult pentru ca aceste canalii să se adapte din el : de altfel, producerea lui este rezervată strict Imperialilor. Se pare că multe lucruri nu-ți sînt cunoscute : află că muncitorii autohtoni constituie o mînă de lucru foarte ieftină. Nu au decît un salariu de mizerie, exact atît cît să-și adune un mic fond, depus în seifurile noastre și nu pot părăsi mina fără autorizația mea. Numai neputincioșii și muncitorii foarte bătrîni al căror randament este în scădere se pot întoarce la triburile lor. Pentru aceasta, ei trebuie să traverseze deșertul vei înțelege cu ușurință că puțini dintre ei se întorc în satele lor.

— Îmi dau seama ! suspină Minguéra, cu inima strînsă, văzînd asemenea cinism. În cazul acesta, care va fi rolul meu aici ?

— Să nu te înșeli ! Țin foarte mult ca nici o epidemie să nu izbucnească în tabără. Va trebui deci să veghezi la igiena și starea sănătății muncitorilor. După cum am spus mai înainte, nimeni nu poate lipsi de la apel fără autorizația dumitale. Cît despre tehnicieni, ei sînt cetățeni imperiali, poți deci să fii mai liberal. Din contră, nu poate fi vorba despre întreruperi prelungite pentru mîna de lucru locală. Acești pehlivani fac o muncă de robot și o fac pe bani puțini. Pînă acum, n-am dus lipsă ; sînt specialiști care au drept sarcină să ne aducă din nord camioane pline. Deci, nu cheltui prea mulți bani pe medicamente. Dacă îi consideri cu adevărat inapți, este suficient să-i semnalezi adjunctului meu, notînd pe fișă. Se va ocupa el de rest.

— Cum ? spuse cu o voce sugrumată tînărul doctor. Mă luați drept un vînător de sclavi ? Dacă am venit în locul ăsta dezmoștenit este ca să-mi folosesc cunoștințele și să îngrijesc bolnavii și nu ca să-i trimit în cuptorul crematoriului sau în deșert, ceea ce înseamnă același lucru !

— Haide, dragul meu, calmează-te ! făcu Derul pe tonul folosit cînd vorbești unui copil neascultător. Îți amintesc că

ai semnat un contract pentru doi ani. Prin urmare, îți este imposibil să părăsești această planetă. De altfel, sînt singurul stăpîn aici : serviciile imperiale nu se sinchisesc de această mină. În afară de asta, guvernatorul este unul dintre cei mai buni prieteni ai mei. Nu-ți cer nimic ieșit din comun. Medicamentele sînt puține, scumpe, ele trebuie deci păstrate pentru personalul specializat. Rolul dumitale constă doar în a-i elimina pe neputincioși. Puțin te interesează ce se întîmplă cu ei după aceea ! În sfîrșit, îți amintesc că vei primi un salariu deosebit de mare. Să știi, ca regulă de conduită, că orice medic care a comis o gravă greșeală profesională este radiat pe viață. Or, prietenul meu guvernatorul a făcut deja două rapoarte în acest sens la cererea mea. Nu te încurca deci cu niște scrupule idioate ! Secretarul meu te va însoți pînă la infirmerie, unde îl vei întîlni pe colegul dumitale Roders, care te va pune la curent cu munca de zi cu zi. Reflectează la ceea ce tocmai ți-am spus și colaborarea noastră va fi cu siguranță fructuoasă !

După care, hidosul buda bătu din palme. Un vlăjgan robust, avînd două lasere voluminoase la centură și lovindu-și cizmele cu o lungă curea din piele, apăru imediat și se înclină.

— Mirnu, condu-l pe noul nostru doctor la domeniul lui și întoarce-te repede aici. O să am nevoie de tine.

Minguéra se ridică fără să spună un cuvînt și părăsi camera escortat de secretarul care semăna mai degrabă cu un paznic de pușcărie decît cu un birocrat pașnic.

Gînditor, el îl urmă sub cerul de plumb pînă la o clădire pătrată asemănătoare unei fortărețe, întrebîndu-se cum ar putea să se salveze din această mocirlă în care intrase fără să se gîndească...

CAPITOLUL II

Tînărul medic nu ignora desigur faptul că guvernatorilor și oamenilor lor nu le păsa de legile privitoare la popoarele colonizate de Imperiu, dar n-ar fi putut crede vreodată că există o astfel de tiranie.

Băștinașii erau fără apărare, la cheremul guvernatorului care-i furniza mineri lui Derul. Acesta îi trata ca pe niște animale și nici unul dintre nefericiți nu putea spera să-și recapete într-o zi libertatea.

Cum de se putea să fie resemnați în fața unei astfel de cruzimi ? Printre ei, ar fi trebuit să existe oameni curajoși gata să se revolte împotriva tiranilor !

Dar, cum ar putea să înfrunte trupele imperiale ? Lipsiți de arme grele, de astronave, ce-ar putea întreprinde ?

Ar fi inutil să spere la un ajutor din partea rarelor triburi libere împrăștiate în nord ai căror supraviețuitori se ascundeau ca să scape nesătuilor recrutori ai lui Derul.

Absorbit de gînduri, Minguéra rămase uimit constatînd că a ajuns atît de repede la infirmerie, viitorul lui domeniu. Un soldățoi făcea de gardă în fața ușii. Mirnu i-l prezentă pe medicul cel nou. Un mormăit de neînțeles se auzi drept răspuns.

Înăuntru era răcoare. Aerul avea mirosul specific de anestezic, pereții, albi erau foarte curați. Era un salon mare, cu vreo douăzeci de paturi, toate goale. Ghidul îl duse înspre o ușă pe care se putea citi „sala de operație". Intrară amîndoi fără să bată la ușă.

Minguéra aruncă o privire și constată că blocul operator era modern și permitea executarea unor intervenții deosebite.

Înăuntru, erau trei bărbați. Cel mai în vîrstă, un pitic cu fața rubicondă, trebuie că era mare amator de lapte de toral. Își punea mănuși ca să opereze un băștinaș al cărui deget mijlociu fusese complet sfărîmat. Infirmierul, și el originar din Zarnoi, părea plin de bunăvoință, dar avea o competență îndoielnică, judecînd după modul cum dădea instrumentele.

— Doctore Roders, anunță Mirnu, vi-l aduc pe colegul dumneavoastră, doctorul Minguéra. Directorul vă cere să-l puneți la curent.

După care, omul de încredere al directorului întoarse spatele și plecă fără vreo altă formalitate.

Bătrînul doctor ridică un nas buburos și gîlgîi.

— Încîntat să te cunosc, dragă confrate. Idioții ăștia sînt de o neîndemînare de necrezut și trebuie să intervin cel puțin de zece ori pe zi cîteodată chiar și noaptea. Nu mai făceam față. Iată un exemplu tipic al rănilor pe care le veți îngriji.

Minguéra se aplecă. Degetul minerului fusese sfărîmat de un bloc de minereu, carnea nu mai forma decît o pulpă sîn-

gerîndă și osul se sfărîmase în zeci de așchii. Nu era nici o speranță ca o astfel de fractură să se consolideze.

— După cum puteți constata, notă sentențios Roders, degetul acesta este pierdut ! Mă pregăteam să-l amputez de la baza celei de-a treia falange.

— Cum ? se miră confratele mai tînăr. Nu-i veți face o grefă ?

Roders începu să rîdă cu hohote, ca și cum ar fi auzit cea mai bună glumă din viața lui :

— Vă credeți la spitalul din Novopol, dragul meu ! Mai întîi noi nu avem stocuri de grefoane, căci nimeni nu s-a ocupat de grupa tisulară a celor din Zarnoi, ca de altfel nici de grupa sanguină. Pe urmă, prețul pentru o grefă este de aproximativ două sute cincizeci credite. Or, un miner este plătit cu zece credite. Ce mutră ar face zgîrcitul de Derul, dacă i-aș cheltui fondurile în felul acesta !

— Evident... murmură Minguéra.

— Bine, dă-mi scalpelul !

— O ultimă observație, reluă ultimul venit, veți opera fără anestezic ?

— Desigur. Stocurile noastre sînt limitate. N-o să irosesc medicamentele pentru un băștinaș. Nici un pericol. Este legat bine cu curele. I-am pus și o bucată de plastic între dinți. N-ar avea rost să-și rupă dinții ! Ar mînca cu greutate și randamentul lui ar scădea !

— Ce stupid sînt ! Ar fi trebuit să ghicesc.

— Oh nu vă jenați ! Mă aflu aici ca să vă învăț metodele, nu le puteți ști pe toate...

După care chirurgul ia scalpelul și, cu o dexteritate remarcabilă, în pofida tremuratului provocat de alcool, secționează degetul. Urletul pacientului nu-l deranjează deloc în timp ce-i cauterizează arterele cu plastex. Odată terminată treaba, face dintr-o mișcare un manșon de piele pe care-l coase cu grijă, apoi ia pulverizatorul și acoperă degetul cu o bandă protectoare.

— Cum? se minună Minguéra. Irosiți siliconzul !

— Da ! Ar putea să vă mire, numai că dacă plăgile nu sînt obturate cu grijă, praful coroziv din mină provoacă o infectare rapidă. Deci această cheltuială trebuie făcută. Nu e mai mult de o jumătate de credit...

Medicul acesta părea mai mult un contabil decît un om al profesiei sale. Pentru el, totul era evaluat în credite și, îngriji-

rile date nu trebuiau niciodată să depășească valoarea comercială a subiectului.

— Bine ! încheie el. Fă-i o fișă de scutire pentru ziua de azi, mîine își va relua munca. Îl vei conduce la dormitorul comun.

Asistentul mîzgăli un carton pe care îl agăță de tunica peticită a nefericitului, aparent leșinat. Apoi luă o găleată cu apă rece și îl udă din abundență. Pacientul își reveni. Infirmierul îi desfăcu legăturile, ajutîndu-l să se ridice. După această operație cei doi părăsiră sala.

— Ei bine, dragul meu, declară Roders, scoțindu-și mănușile, vom face un tur al domeniului ! Cunoașteți sala de operație, o să vă arăt dormitoarele comune și locuințele noastre. Urmați-mă, vă rog !...

Trecură amîndoi în sala mare, medicul scoase o trusă de chei, deschise o ușă blindată :

— Farmacia, anunță el, infirmierul meu se ocupă de ea. Aici toate sînt strînse bine, căci băieții ăștia sînt niște pungași innăscuți, fură orice. Asta e cheia dumneavoastră.

— Mulțumesc ! Dar cui servesc aceste droguri, dacă minerii nu au drept la ele ?!

— Cetățenilor imperiali, desigur ! Tehnicienii reprezintă un capital frumos. Se pot cheltui cinci sute de credite pentru ingrijirea lor !

Închise ușa cu grijă și-l duse pe vizitator în alt local.

— Morga ! Corpurile nu sînt incinerate. Ele sînt măcinate și uscate, pulberea obținută este foarte nutritivă și servește la imbunătățirea hranei obișnuite a bolnavilor. O veți găsi depozitată în cutii K2. Astfel nimic nu se pierde. Bineînțeles că-i adăugăm un antiseptic. Locuințele noastre sînt la primul etaj. Sînt patru camere, eu ocup una, infirmierul alta, a treia este la dispoziția dumneavoastră, ca și a patra în caz că veți dori să vă formați un asistent personal. Ah ! Înainte de a urca, să punem la punct un detaliu de ordin practic : În zilele cu soț voi face de gardă ziua, și, în cele fără soț noaptea. Vreo obiecție ?

— Nici una ! Deci voi fi de gardă diseară...

— Exact ! Acum veniți să vă arăt camera de zi. Există un bar destul de bine aprovizionat, video-casete, un canal hi-fi. Aici îmi pierd eu timpul. Myrna este o bucătăreasă excelentă.

Roders urcă treptele încet, sprijinindu-se de balustradă, Minguéra mergea în urma lui.

— Emfizem, bătrîne ! Cu tot aerul condiționat, acest praf nenorocit se infiltrează peste tot și roade plămînii. Din fericire, contractul meu va expira peste puțin timp. Într-o lună voi putea evada din infernul ăsta !

Ajuns sus, doctorul se lăsă să cadă într-un fotoliu încăpător. Confratele său examina încăperea. Era destul de confortabilă, împodobită cu buchete somptuoase de cristaluri provenite cu siguranță din mină. Un bar cu taburete ocupa partea dreaptă, în față trona un video model vechi, dar cu ecran în relief. Mai era o micro-filmotecă cu un proiector vetust.

— Nu mă mai folosesc de aparatele astea, mormăi Roders. Cunosc pe de rost cărțile și casetele, așa că prefer să-mi lustruiesc cristalele care mi se aduc din munte. Am o colecție frumoasă. Cînd voi pleca am să vi-l prezint pe furnizorul meu. Dar să nu stricați prețurile. O cutie de mîncare pe săptămînă îi este destul !

— Mulțumesc pentru pont, gemetele acestea sînt cu adevărat splendide ! constată tînărul examinînd un cuarț de o rară frumusețe.

— A, un sfat prietenesc ! Nu lăsați niciodată arma acasă, în special la drugstore. Tipii care îl frecventează caută scandal, în special noilor veniți. Eu nu merg acolo niciodată. De altfel, nici nu am timp !

Sosirea Myrnei, subreta doctorului, le opri conversația. Minguéra o privi cu interes. Era o metistă cu pielea netedă și aurie. Frumusețea ei atingea aproape perfecțiunea, după normele omenești. Cu toate acestea, fizionomia ei nu avea nimic clasic : un nas mic, ușor cîrn, ochii de topaz, gura puțin cam cărnoasă, părul de un negru profund, lucitor ca părul unei pisici, corpul musculos avînd o suplețe de panteră care amintea originea ei, picioare lungi, sîni în formă de pară desenîndu-se insolent sub bluză. Avea cu ce să înnebunească pe orice cetățean imperial. Totuși, Novopol era reputat pentru curtezanele și demi-mondenele selecționate din toate colțurile Imperiului.

Îi adresă noului venit un surîs trist și senzual în același timp apoi se îndepărtă cu un mers lasciv după ce puse un platou în fața celor doi bărbați.

— N-arată rău deloc, nu-i așa ? remarcă Roders făcînd șmecherește cu ochiul.

— Pe cinstea mea nu mă așteptam să dau de o așa minune de fată aici !

— Îi veți putea aprecia talentele după plac. E mult de cînd jocurile dragostei nu mă mai interesează ! Am depășit vîrsta. Cu toate acestea să nu vă așteptați să găsiți o fată supusă. Va trebui să o cuceriți. Indigenii au o anumită mîndrie naturală, vă va aparține, dar va rămîne pasivă, dacă nu vă iubește ! Va fi destul să o sunați și ea va veni...

După care, medicul umplu pînă sus două pahare cu lapte de toral care, evident, era băutura preferată a colonilor, și-l bău pe-al lui dintr-o înghițitură, plescăind cu un aer de adîncă satisfacție.

Minguéra bău și el o gură, simțind aceeași deplină euforie ca și la guvernator. A dracului licoare ! Ar putea să te transforme repede într-un bețiv înveterat, dacă te-ai lăsa sedus de aroma lui subtilă ! Probabil că tot așa era și cu femeile de pe planeta aceasta. Două obstacole periculoase de care ar trebui să te ferești...

Tînărul avea însă preocupări mai urgente.

— Dacă v-am înțeles bine, noi nu sîntem aici decît ca să întreținem mîna de lucru folosită de Derul, și asta în limita valorii ca marfă a sclavilor. Cu toate acestea, directorul nostru nu pare prea logic. Oamenii aceștia sînt subnutriți, în pragul epuizării, locuiesc în condiții de igienă deplorabile. Nu ar avea care interes să-i facă să muncească mai mult în condiții mai bune ?

— Și de ce mă rog ? gîlgîi Roders, lăsînd să-i scape o rîgîială zgomotoasă. Li se acordă o rație calorică suficientă, li se permite să se odihnească destul așa încît ritmul muncii să fie respectat. Ce-ar putea să-și dorească mai mult ? Sclavii aceștia sînt foarte ieftini, v-o mai spun o dată. Ei pot fi înlocuiți cu ușurință. Atunci de ce să-i alintăm ?

— Mortalitatea trebuie să fie înspăimîntătoare.

— Ridicată. Ce importanță are ?! Tabăra este dezinfectată cu grijă pentru a se evita epidemiile, este tot ce putem face pentru ei.

— Scutirile de lucru par foarte mici. Rănitul acesta de exemplu, cu degetul amputat, nu va putea să mînuiască în mod corect un tîrnăcop, o știți foarte bine.

— Este treaba lor, dragul meu, nu a mea ! Prietenii lor or să se aranjeze ca să-l ajute, dacă nu, nu va avea ce mînca. Și dacă randamentul lui săptămînal nu va atinge norma minimă, va fi alungat din tabără.

— Și devorat de reptile ! constată Minguéra. Sînteți cu mult mai în vîrstă decît mine, dragă confrate, cu toate acestea cred că nu ați uitat jurămîntul pe care l facem atunci cînd primim diploma, noi jurăm, printre altele, să ne consacrăm toate forțele și cunoștințele artei noastre îngrijirii bolnavilor de orice naționalitate.

— Prostii ! mormăi Roders, golind încă un pahar. Toate acestea, teóretic, sînt frumoase, dar dacă ați fi vrut să vă consacrați medicinei, ar fi trebuit să nu veniți aici ! Mergeți să-i spuneți toate astea directorului.

— Asta am și făcut !

— Atunci știți ce gîndește despre ele. Un sfat prietenesc : abandonați iluziile, tinere, dacă nu, veți sfîrși în vreun puț de mină !

— Sînt cetățean imperial !

— A, da ? Credeți că asta îl deranjează pe Dorul și sufletul lui blestemat ? Cînd o să fiți mort, va cere un alt medic mai docil și nimic nu se va schimba aici ! Nu aveți nici o șansă, prietene, toți grangurii sînt înțeleși să adune cît mai mulți bani într-un nivel minim de timp. N-o să schimbe lucrurile de aici un doctoraș oarecare.

Minguéra nu-și credea urechilor. Lipsa de voință a acestui bețiv îi producea greață. Situația de la granițele Imperiului era mai rea decît și-o imaginase el. Potentații locali atotputernici jefuiau planetele, fără ca administrația colonială să aibă ceva de spus. Dacă nu cumva era la curent ! Haide, haide, totul se rezolvă, probabil, cu o cotă parte ! Cu inima strînsă, tînărul se ridică.

— Asta e ! rînji Roders. Mergeți să vă odihniți. Nu uitați că sînteți de gardă cu începere de la ora opt. Dacă se aprinde beculețul roșu, înseamnă că este o urgență.

— Contați pe mine ! replică Minguéra, urcînd cîte patru trepte odată.

Camera lui era confortabilă și nimic mai mult. Își aranjă repede lucrurile în dulapuri. Odată treaba terminată, descoperi o salopetă albă purtînd o insignă cu numele lui ; uniforma. O îmbrăcă și hotărî să facă un tur pentru a reflecta, desmorțîndu-și picioarele. După o scurtă ezitare, își puse centura de care era prinsă arma și coborî scările.

Paznicul îl privi fără să spună un cuvînt. Soarele era încă sus pe cer.

Primul obiectiv al tînărului medic era tabăra minerilor. Voia să-și dea seama el însuși de condițiile de viață ale acestor nefericiți.

Se îndreptă deci cu pași mari înspre cele două turnulețe care încadrau poarta de la intrare. De data aceasta, îi fu mai greu să treacă dincolo. O voce ursuză îi ordonă să se oprească și să-și pună mîinile la ceafă, apoi o santinelă se apropie, cu arma îndreptată înspre el și-l interogă :

— Ce cauți aici ?

— Sînt noul doctor. Am venit să arunc o privire asupra stării sanitare a taberei.

— Apropie-te.

Minguéra se supuse. Celălalt îi examină ecusonul cu atenție și constată :

— Exact. Este într-adevăr doctor. Vă pierdeți vremea, minerii mai au patru ore pînă să se întoarcă !

— Nu contează. Vreau să examinez camerele, sînt sigur că gîlgîie de paraziți.

— Ei bine, sînteți curajos ! Acolo pute ca în niște adevărate cocine. În fine, vă privește. Bob ! Deschide poarta, este noul doctor !

— De acord !

— Atenție, reluă primul, sînt patrule în incintă pentru a-i descoperi pe chiulangii.

— Mulțumesc de informație...

Tînărul trecu prin poarta strîmtă și ajunse în spatele barierelor. Clădirile erau aliniate regulat în grupuri de cîte șase barăci cu ferestre minuscule, blocate cu gratii. Aerul cald isca reverberații pe acoperișuri în interior, temperatura era probabil canculară.

Pe aleile largi nu se vedea nimeni.

Minguéra se apropie și împinse o ușă întredeschisă. Un suflu de aer fierbinte ca dintr-un cuptor ieși din încăperi. Plin de curaj, intră. Salopeta i se lipise deja de piele.

Mobilierul era redus la minimum posibil : niște mese fixate în podeaua de ciment, scăunele, niște schelete de metal care formau patru rînduri de paturi suprapuse cu saltele de plastic, etajere în care erau niște obiecte fără valoare, căni și pahare. Minerii trăiau aici, înghesuiți ca niște sclavi.

Tînărul medic ridică un așternut, inspectînd în mod deosebit colțurile, dar nu zări nici un parazit. De altfel, în aer se

simțea un ușor miros de insecticid ; o notă bună pentru Roders...

Ansamblul era destul de curat. Patru cabine serveau de toalete. Minguéra nu avu curajul să arunce vreo privire înăuntru. Se simțea aproape leșinat, așa era de cald. Considerînd că văzuse destul, se îndreptă spre ieșire și părăsi ușurat încăperea.

Șuieratul specific al unui laser îl făcu să tresară. La picioarele lui, un crater mic vitrificat mai clocotea încă.

— Mîinile sus ! Nu mișca !

Minguéra se supuse.

Doi paznici, ursuzi, aveau armele ațintite asupra lui.

— Mișcă ! porunci unul. Mai repede ! Oprește ! Ce cauți pe-aici băgărețule ?

— Eu... sînt noul medic.

— Aiurea ! Nu este decît un doctor în tabără, Roders, și nu semeni deloc cu el ! Spune mai bine că-ți căutai un loc unde să te ascunzi ca să nu muncești, mizerabilule. De unde ai ciupit salopeta albă ? De la infirmerie ?

— Dacă vreți să vă uitați la ecusonul meu, veți constata că eu sînt Minguéra, noul asistent al lui Roders.

— Gura ! Ai să vezi imediat că nu-ți poți bate joc chiar așa ușor de noi, ai să petreci puțin la carceră, nenorocitule ! Înaintează și taci !

Contactul brutal al unei arme cu șalele lui îl făcu să-și înghită protestele.

Se îndreptară spre un fel de cușcă cu acoperiș metalic. Cînd ajunseră în fața ei, vocea reluă :

— În patru labe !

— Cu... cum ?

O lovitură puternică îl trînti la pămînt.

— Ți-am mai spus să-ți ții gura și să te supui, n-am să mai repet !

În acest timp, celălalt gardian împingea panoul care închidea cușca.

— Intră !

O lovitură violentă dată cu piciorul în spate îl proiectă în gaura neagră, canatul ușii se trînti și nefericitul, sufocîndu-se, atît de fierbinte era aerul, se lungi pe jos. Acoperișul ardea, pereții erau mai puțin fierbinți, solul de ciment, supor-

tabil. Singurele orificii de aerisire erau niște fante minuscule sub ușă, exact atît cît să nu se producă asfixierea.

Minguéra încercă să-și pună ordine în idei. Inima parcă bătea toba, dar încet, încet, se liniști. Era desigur vorba de o neînțelegere. Roders îl va elibera imediat. În așteptare, putea să-și facă o idee asupra tratamentului rezervat sclavilor rebeli. Despre asta nu-i vorbise nimeni. Închis în acest cuptor, fără apă, un captiv, care era deja într-o stare fizică precară, nu ar rezista mult timp.

Sudoarea îi scălda trupul. Cu acest regim, se va deshidrata repede !

Ce bandă de mizerabili ! Și toate ca să cîștige niște bani ! Și, acolo, în metropolă, cine cunoștea modul în care guvernatorii îi tratau pe colonizați ?

Cîțiva ziariști, poate. Ei trebuiau să tacă, să nu-și piardă slujba ! Pînă acum tînărul medic dezaprobase comportamentul acestor brute — dar toate erau în afara lui — acum își dădea seama pe propria piele de suferința celor oprimați și se simțea cuprins de o ură nebună.

Cu ce drept îi tratează Imperialii pe băștinași ca pe niște animale ? Cei din Zarnoi aveau o inteligență, o anume formă de civilizație ! Și atunci ? Atunci, ei nu aveau arme ca să se apere, nici un șef care să-i dirijeze, nici un consilier care să le spună ce drepturi au. Într-o bună zi, cineva îi va învăța să lupte împotriva stăpînilor și totul se va schimba...

Tot așteptînd, captivului începu să i se pară timpul tot mai lung. Respira greu, întins pe spate, făcîndu-și încetișor vînt cu mîna, încercînd să prindă cel mai mic zgomot care să-i anunțe eliberarea, dar nimic.

Gunoiul ăsta de Roders considera probabil că este o glumă excelentă și-i făcea o plăcere răutăcioasă în a o prelungi !

Acum îi era mai puțin cald. Fisura de sub ușă îl orbea mai puțin, soarele apunea probabil după munți.

Atunci un zgomot surd făcu cușca să răsune ca o tobă. Sclavii se întorceau în pas cadențat la vizuinile lor.

Se auziră cîteva țipete, apoi se restabili liniștea.

Minguéra se simțea epuizat, abia mai respira. Îl cuprinse panica : dacă îl vor uita în închisoare ?

Crescut în confortul de la Novopol, tînărul student nu cunoscuse violența. Singurele sale experiențe în acest domeniu erau certurile și disputele între colegi. Nimic nu putea

fi comparat cu această etuvă în care simțea cum se coace ca o friptură. Incapabil să se ridice, sau să se întoarcă, nu putea întreprinde nimic pentru a evada.

Bătea în perete cu încăpățînare, zdrelindu-și zadarnic pumnul. Zidul de cărămidă era solid...

În sfîrșit, auzi un zgomot de pași. Canatul ușii se ridică. Surprins de lumina puternică a reflectorului tînărul clipea repede din ochi, orbit.

— Ei, doctore, aveți nevoie de ajutor ? ricană o voce.

Tîrîndu-se, Minguéra reuși să iasă din cușca lui împuțită. Ridicînd nasul, zări mai întîi o pereche de cisme, apoi silueta uriașă deșelată și fizionomia bestială a lui Darnof, adjunctul directorului.

— Ce idee năstrușnică să vă plimbați prin tabără ! făcu acesta, întinzîndu-i mîna. Ați fi putut intra în vreo încurcătură urîtă....

Ajutat de mîna puternică, doctorul se ridică în picioare. La început, avu o senzație neplăcută de amețeală, apoi își reveni.

— Țineți, beți o înghițitură ! mormăi Darnof, întinzîndu-i o ploscă.

Lichidul i se păru un delicios nectar și reuși să-l repună pe linia de plutire.

— Nu-s prea vorbăreți cerberii ăștia ! mîrîi el. Degeaba le-am tot spus că sînt adjunctul lui Roders, nici nu m-au ascultat.

— Puneți-vă în locul lor ! Intrarea în tabără este strict interzisă. Niciodată înaintașul dumneavoastră n-a pus piciorul pe aici. V-au luat drept un tip care vrea să tragă chiulul.

— Cît este ora ?

— Aproape opt seara.

— Este timpul să-mi încep serviciul. Roders o să se întrebe ce s-a întîmplat cu mine !

— Nu vă faceți probleme ! Este obișnuit să lucreze singur. Și, de altfel, la noi bolnavii pot aștepta !

Cu mers nesigur, Minguéra porni spre ieșire însoțit de sub-director. Gărzile salutară și se dădură un pas înapoi la trecerea celor doi și imediat ajunseră în fața infirmeriei.

— Iată-vă ajuns ! Salutare doctore ! Fără ranchiună și altă dată cereți avizul înainte de a vă aventura pe aici !

Dezinvolt, vlăjganul plecă, legănîndu-și cravașa cu un aer nepăsător.

Scăpat teafăr, Minguéra deschise ușa și regăsi albul primitor al infirmeriei.

— Pe aici, prietene ! îi spuse Roders. Hai să mîncăm, trebuie, că ți s-a lipit burta de spate, după o hoinăreală atît de lungă.

Bătrînul trona în fața unei mese plină de mîncăruri apetisante, părea că a ajuns deja la desert și degusta un fruct exotic.

Minguéra luă loc și recuperă imediat întîrzierea, bău aproape un litru de apă rece și limpede și aprecie, ca un bun cunoscător, talentul de bucătăreasă al Myrnei.

Confratele său îl privea fără să scoată vreo vorbă, scobindu-se cu degetele în dinți.

— Minunată este pofta de mîncare a tinerilor ! declară el, atunci cînd invitatul său termină de mîncat. Eu ciugulesc fără nici o poftă cîte ceva, trebuie să mă droghez ca să pot dormi, să mă dopez ca să mă pot trezi cînd am vreo urgență. În orice caz, în seara asta voi putea sforăi în voie. Ai nevoie de ceva ?

— Nu, mulțumesc, mîncarea a fost excelentă !

— Perfect. Ei bine, te voi lăsa în grija subretei noastre. Eu o să trec pe la drugstore înainte de a mă culca ! Sînt luni de zile de cînd n-am mai pus piciorul acolo...

Spunînd acestea, își încinse centura și plecă fluierînd.

După ce ușa se închise, Minguéra rămase singur. Nu pentru mult timp : Myrna apăru de undeva, zîmbind cu un aer maliţios, ca și cum ar fi fost la curent cu pățania lui.

— Domnul a terminat ?

— Da ! Mulțumesc, a fost grozav !

Frumoasa sclavă se înclină și începu să strîngă masa. Minguéra o privea mirat. La Novopol, robotul avea sarcina să pună vesela în instalația de gunoi. De altfel, masa consta din mîncăruri gata preparate care se încălzeau automat atunci cînd rupeai banda capacului protector.

Aici mîna de lucru era atît de ieftină, încît sclavii îndeplineau sarcinile cele mai neplăcute. Probabil că bătrînul doctor nu era un stăpîn prea rău, căci tînăra era de o sănătate perfectă. Dintr-o mișcare masa fu debarasată. Myrna plecă în tăcere. Ajunsă la ușă, se întoarse :

— Domnul dorește să mă vadă în seara asta ?

Minguéra era gata să întrebe : „De ce ?“. Uitase cu desăvîrșire cuvintele predecesorului său. Sclava făcea parte din mobilier și se supunea bunului plac al stăpînului. Schimbînd discuția, el întrebă :

— Sînt mulți răniți în timpul nopții ?

Ea răspunse :

— Niciodată mineri. Ei nu au voie să iasă din tabără după ora stingerii. Cîteodată, vine vreun inginer care s-a bătut la bar. În general, sînt beți. Din fericire, acest lucru se întîmplă în special la sfîrșit de săptămînă. Astă seară veți fi cu siguranță liniștit.

— Bine ! Atunci am să te aștept, vreau să vorbesc cu tine...

Myrna făcu o plecăciune. Surîsul din colțul gurii arăta că această formulă îi era cunoscută. Dispăru fără zgomot.

Obosit, Minguéra se duse să ia ceva de la bar. Își turnă un pahar de toral, aruncă o privire peste casete, dar nu avea chef să asculte muzică. Șederea în închisoare îl marcase și savura dinainte plăcerea unui pat moale. Luă o hartă cu planisfera Zarnoiului și urcă încet scara, ținîndu-se de șale.

În cameră era plăcut, nici prea cald, nici prea rece. Tînărul își scoase salopeta albă și slipul respirînd ușurat, și se duse să facă un duș. Se întinse apoi pe salteaua moale de plastic, contemplînd fericit plafonul.

După ce se odihni, puse un diapozitiv în aparat și privi proiecția mapamondului.

Mina era situată aproape de ecuatorul planetar, ceea ce explica clima toridă. Ea ocupa centrul unei peninsule legată de continent prin cîmpii mîloase. Munții se desfășurau la capătul ei. La nord era un deșert imens de o sută de ori mai mare decît acela pe care-l traversase la sosire. Dincolo se întindeau crîngurile cu o climă mai temperată, desigur. Un lung lanț muntos mărginea coasta nordică. Toate așezările imperiale se găseau în insulă, fiind ușor de apărat. Vînătorii de sclavi trebuiau să se deplaseze cu helicopterul pentru expedițiile lor.

Un zgomot ușor îl făcu să tresară. Myrna, frumoasă ca ziua, în rochia ei ca o plasă de paianjen, stătea lîngă pat, cu ochii plecați, așteptînd bunul plac al stăpînului.

— A, bună seara ! Ia loc, te rog.

Sclava îi aruncă o privire surprinsă și se supuse, în timp ce Minguéra se sculă să-și pună o tunică scurtă.

— Sînt mulțumit că ai venit. Nu știu nimic despre planeta ta și aș vrea să-mi dai cîteva informații.

— Cu plăcere, dacă sînt în stare. Dar mai înainte, iertați-mi îndrăzneala — vreau să vă mulțumesc pentru încercarea dumneavoastră, chiar dacă n-a servit la nimic !

— Ce vrei să spui ?

— Doar că informațiile se propagă rapid în tabără.

— Ah ! Ești la curent cu aventura mea nefericită. Măcar am transpirat bine. Dezaprob cruzimea metodelor folosite aici, crede-mă ! Dar vai, ce pot face ? Nu-s decît un simplu doctor !

— Ce contează ! Sînteți primul care a încercat să-i ajute pe nefericiții mei compatrioți. Niciodată, nici un imperial nu a întrebat ce se întîmplă cu ei. Nici măcar doctorul Roders. Numai că, aveți grijă : ați putea avea și alte necazuri. Darnof știa foarte bine că sînteți închis în cușcă, și v-a lăsat intenționat pînă-n seară !

— Ah, mizerabilul ! M-a păcălit cu aerul lui binevoitor.

— Oh, să nu încercați să vă răzbunați ! Este prea puternic. Dar voiam să vă mai spun și altceva. Ca să vă dovedesc recunoștința mea, am hotărît să fiu cu adevărat a dumneavoastră. Nu doar supusă, înțelegeți ?

CAPITOLUL III

Puțin jenat, Minguéra întoarse capul. Myrna era foarte frumoasă, îi plăcea enorm, numai că tînărul doctor se schimbase mult de cînd sosise aici.

Ședința de saună îi evidențiase aspectele crude ale colonizării imperiale și ar fi dorit înainte de toate să obțină niște informații precise privitoare la situația din Zarnoi.

— Eu... îți mulțumesc și sînt mișcat de propunerea ta. Mai tîrziu, nu zic nu. Dar acum, mi-ar plăcea să-mi vorbești despre compatrioții tăi. De la sosirea mea, am înțeles că minerii sînt exploatați cu nerușinare de către coloni, care îi tra-

tează ca pe niște sclavi. Am venit aici fără să știu ceva despre planeta aceasta, ca să-i îngrijesc pe oameni, fără a ține cont de rasă. Am descoperit că Imperialii, în special guvernatorul se comportă ca niște tirani. Toți funcționarii sînt ca el ?

— Vai, da, cei mai mulți ! Aici sînt trimiși niște aventurieri fără scrupule, care au părăsit metropola pentru că puteau fi condamnați din diferite motive. Singurul lor obiectiv este să facă rapid avere, pentru ca apoi să se bucure de roadele jafului. Vă dați seama ce încredere am în dumneavoastră, căci dacă ați transmite lui Darnof aceste păreri, ar porunci să fiu biciuită !

— Nu-ți fie teamă, Myrna, nu sînt la fel cu ei. Hrăpăreții aceștia mă dezgustă profund. Mi-am dat seama că dacă aș continua să practic aici meseria mea, m-aș face complicele lor. Așa că am luat o hotărîre irevocabilă : să servesc cauza oprimaților, alăturîndu-mă lor, pentru a-i alunga pe Imperiali. Pentru asta, trebuie să aflu multe lucruri : efectivele celor din rasa ta, armamentul lor, și locul în care m-aș putea întîlni cu ei...

Myrna nu-și credea urechilor ! Cum ? Un membru al acestei rase de Seniori, care dominau o mare parte din Galaxie, îi renega pe ai lui ?! Nu era oare vorba aici de un șiretlic, ca să-i extermine mai repede pe frații ei ? Cu toate că străinul acesta seducător nu se asemăna deloc cu torționarii imperiali, dar putea să se încreadă în el numai pentru că îl găsea frumos și simpatic ? Ai ei supraviețuiau cu mare greutate, vînați de vînzătorii de sclavi. Dacă ar divulga secretul ascunzătorii lor, ar însemna să-i trădeze ! Trebuia să fie extrem de prudentă și să-i furnizeze minimum de informații. De altfel, nici ea nu cunoștea amplasarea exactă a grotelor în care își găsiseră refugiul compatrioții ei.

— M-au răpit de mică de la ai mei. Tatăl meu, șeful unui sătuc, era foarte bun și drept. Cînd au venit Imperialii, niște fugari au povestit că-i luau pe toți oamenii buni de muncă. La început, tata nu a crezut, dar din prevedere, a evacuat satul nostru : ne-am adăpostit într-o grotă. Cu el au rămas doar cîțiva bătrîni. Nu aveam să-i mai revăd. Au fost uciși toți, arși de vii. Vai ! Imperialii au descoperit imediat ascunzătoarea noastră. Ei dispun de aparate foarte sensibile, care

detectează căldura corpului uman. De altfel, cred că le știți mai bine decît mine...

— Termometre bionice, probabil.

— Pe urmă, m-au adus aici. Munceam la bucătării și apoi într-o zi Dagber m-a luat. Nu a fost rău niciodată cu mine, doar distant și disprețuitor, dar nu m-a lovit niciodată. Înțelegeți de ce nu știu unde s-au refugiat supraviețuitorii rasei mele.

— Ar trebui să ai măcar o idee vagă !

— Ah, da ! Sînt în munți, de-a lungul coastei, după ce treci deșertul. Dar Rizzar este mare...

— Cam vag, într-adevăr. Lanțul acesta muntos trebuie să aibă cel puțin două sute de kilometri lungime. Și de ce arme dispuneți ?

— N-am fost niciodată la curent cu această problemă : o fată nu merge la vînătoare. Băieții aveau arcuri cu săgeți otrăvite, unii oameni de vază foloseau tuburi de fier care aruncau proiectile făcînd mult zgomot.

— Arme cu praf de pușcă !... Sînteți foarte înapoiați. Nu cu asta îi veți alunga pe Imperiali. Totuși, ar fi posibil să fie atrași într-o ambuscadă, luînd măsuri pentru a deruta detectoarele. Ce contează ! În orice caz eu sînt hotărît să mă alătur compatrioților tăi. Aici va fi întotdeauna un doctor, dar cei din Zarnoi, au mare nevoie de un sfat bun pentru a supraviețui. Formația mea științifică îmi va permite să descopăr cursele pe care le întind vînătorii lor. După aceea vom vedea.

Myrna nu înțelegea nimic ! Băiatul ăsta trebuie să fie nebun ! Cum, unul dintre acești Imperiali favorizați de soartă putea să plănuiască să se pună în afara legii, numai pentru a-i ajuta pe cei oprimați cu care n-avea nimic comun ?! O atitudine atît de incredibilă excludea chiar ipoteza unei curse.

— Dar nu v-ați gîndit cum să părăsiți tabăra ! Toți sîntem prizonieri, dumneavoastră aveți desigur voie să mergeți la vînătoare sau în oraș la sfîrșitul săptămînii. Numai că dacă nu răspundeți la apel, nu veți merge mai departe. Va trebui să traversați deșertul și vînătorii vă vor prinde imediat...

— M-am gîndit... am să iau un helimobil ca să ajung rapid în munții din nord. Aparatele acestea au o rază de acțiune suficientă.

— Și ? Chiar dacă veți scăpa atacurilor păsărilor de pradă, gîndiți că un Imperial debarcînd singur pe Platourile Înalte va fi bine primit de compatrioții mei ? Au suferit prea mult din pricina semenilor dumneavoastră. Veți fi ciuruit cu săgeți înainte de a vă putea explica bunele intenții !

— Aspectul acesta al problemei mi-a scăpat : vino cu mine, îmi vei servi drept călăuză...

„Tînărul ăsta îndrăzneț are răspuns la toate ! Și propunerea lui este foarte tentantă !“ își spune în gînd frumoasa sclavă. Pînă atunci avusese stăpîni îngăduitori, dar frumusețea ei făcea să fie dorită de alții, în special de Darnof, și cînd va fi părăsit infirmeria, soarta ei nu va fi deloc de invidiat. Și apoi Minguéra era atît de seducător ! Poate că ar accepta să o ia de soție cînd nu va mai fi sclavă. Speranță nebună ! Dar de ce să nu-ți încerci norocul ? Orice ar fi mai bine decît această existență mizerabilă în carcera asta. În munți, va regăsi natura sălbatică, libertatea, mirosul lemnului. Desigur, vor să fugă fără întrerupere, dar doctorul avea cunoștințe științifice mult superioare urmăritorilor, și au să găsească ei o modalitate pentru a nu fi prinși !“

— Sper că spuneți adevărul, murmură ea și că nu sînteți complice opresorilor noștri, căci atunci eu aș fi trădătoarea semenilor mei. Voi veni cu dumneavoastră și vă voi fi interpretă, pentru că nici măcar nu le puteți vorbi limba...

Minguéra o prinse de umeri, privind-o în ochi :

— Pe tot ce am mai sfînt pe lume, îți jur că nu voi avea liniște atît timp cît va exista aici opresiunea Imperialilor. Vei fi binecuvîntată pentru încrederea pe care mi-o acorzi. Acum ascultă-mă cu atenție : iată cum vom proceda...

Medicul îi spuse ceva la ureche, apoi cu naturalețe, Myrna își trecu brațele în jurul gîtului său, și buzele ei se lipiră de ale lui într-un sărut pasionat. Minguéra răspunse cu ardoare avansurilor ei.

Cîntecele de beție ale lui Roders îi treziră pe amanții înlănțuiți, dar bătrînul doctor se duse în camera lui fără să-i pese de ei. În noaptea aceea nu avură nici un bolnav de îngrijit și se putură bucura de împlinirea dragostei împărtășite.

În zilele următoare, Minguéra se străduí să îndepărteze orice bănuială din partea patronilor săi, comportîndu-se potrivit celui mai perfect conformism imperial, mergînd chiar pînă la a-i pedepsi pe sclavii care nu se dădeau la o parte destul de repede din calea lui.

Într-o seară avu onoarea de a fi invitat la director, care îl felicită pentru atitudinea luată și tînărul medic putu să scoată de la Darnof cîteva informații interesante. Află și de la Roders niște detalii pasionante : acomodarea imperialilor pe Zarnoi fusese dificilă. Într-adevăr, primii coloni fuseseră decimați de epidemiile în fața cărora medicația clasică era neputincioasă. Dar vaccinarea prevenită, îi fortifica pe coloni împotriva febrei mortale, o infecție provocată de un microb extrem de rezistent. Totuși, o problemă există încă : imunitatea nu dura mai mult de trei luni, după care trebuia să se facă o nouă injecție. Vaccinul era produs în centrul medical din oraș.

Indicația aceasta nu ajunsese la urechile unui surd. Chiar în aceeași seară, Minguéra își făcu o provizie mare de fiole, căci sejurul său risca să fie destul de lung.

În sfîrșit, sosi ultima zi a săptămînii. Odată intrat în posesia salariului, tînărul hotărî să-și pună planul în aplicare.

În timp ce Roders era în vizită la director, el organiză o mică punere în scenă, simulînd un incendiu în bucătărie. Cînd reveni confratele său, îl anunță că Myrna s-a ars la față și că el o îngrijește.

Aceasta răsturnă un pic regulile în vigoare, dar pentru că se părea că tînărul ține la fata asta, o putea face să beneficieze de un regim de favoare. Minguéra îi ceru sfatul cu privire la tratament : el pulverizase o peliculă cicatrizantă și antiseptică pe plagă și îi administrase o doză masivă de somnifer, ca să nu-și smulgă pansamentul de pe față. Flatat, Roders aprobă și chiar îi făcu o vizită la infirmerie tinerei pe care o găsi întinsă pe un pat, dormind cu pumnii strînși, cu capul acoperit în întregime de bandaje, cu un cearceaf mulat pe trupul ei fragil.

Minguéra era în felul acesta asigurat că Myrna nu va fi bănuită. Un sistem automat îi asigura perfuziile și ar fi pariat că Roders nu se va trezi din beție cît va lipsi el. Tînărul

își anunță intenția de a-și petrece week-end-ul în oraș, fapt de altfel banal, pentru că nu era de gardă.

Apoi, totul se desfășură ca într-un vis. Minguéra plecă cu mașina cu inginerii și tehnicienii. Imediat ce ajunseră în oraș, banda veselă se risipi prin baruri. Doctorul vizită centrul medical și se interesă în mod deosebit de fabricarea vaccinurilor. Apoi, închirie un helimob declarînd că ar dori să vîneze prin împrejurimi. Mai înainte, cumpărase tot felul de scule de vînătoare, așa încît cererea lui nu stîrni nici o bănuială. Slujbașul controlă pașaportul de cetățean imperial și îi dădu o broșură conținînd diferite sfaturi practice. Se găsea aici lista vînatului cu fotografii, o mențiune specială care semnala : „ e mai bine să se evite reptilele, accelerînd puternic, căci zburătoarele acestea nu erau prea rapide. De altfel, era recomandat a se lua o asigurare specială, care să acopere pagubele mijloacelor de transport.“

Minguéra cunoștea perfect manevrele helimobilelor, și avea permis în regulă. Slujbașul îi semnală un dispozitiv special care emitea un semnal ce făcea posibilă reperarea rapidă a aparatului în caz de avarie.

Minguéra îi strecură un bacșiș, bărbatul îl ajută să-și înghesuie toate acareturile la bord, apoi îi ură noroc și plecă. Aparatul decolă perfect. Medicul menținu capul spre sud apoi coborî aproape de sol pentru a evita radarurile și se îndreptă către mină.

Călătoria se desfășură fără probleme : de două ori zări niște reptile, dar acestea dispărură în depărtare fără să se intereseze de el.

Curînd, Minguéra se găsi în spatele muntelui în care era situată mina. Masivul, formînd un ecran, făcea imposibilă detectarea aparatului. Aterizâ lin.

Se lăsa noaptea. Preocupat, doctorul rămînea indiferent la frumusețea în flăcări : dacă Myrna i-ar fi urmat sfaturile, ar fi trebuit s-o pună în pat pe una din compatrioatele ei, drogată în prealabil, fața acoperită de bandaje făcînd imposibilă identificarea imediată. Roders va fi fără îndoială furios cînd va descoperi înșelătoria, dar el avea nevoie de o sclavă și Myrna o alesese pe cea care o înlocuie atunci cînd ea era indisponibilă, deci succesiunea nu crea nici o problemă.

Cînd primele stele își făcură apariția, Minguéra scoase un scooter pliant pentru nisip și-l puse în funcțiune. Apoi

îl împinse pînă la pistă, aprinse farurile și se îndreptă spre tabără.

Odată ajuns în fața miradoarelor, se opri. O voce îl întrebă cine e și-l lumină cu un reflector.

— Minguéra, doctorul ! anunță el.

— Ei, făcu gardianul, vă credeam plecat în oraș.

— M-am răzgîndit. Am fost la vînătoare și, pe cuvînt, am fost norocos : două superbe ligle, am una în portbagaj, o să mă întorc să o iau și pe cealaltă.

— Am înțeles, intrați....

Minguéra goni spre infirmerie. Acolo o găsi pe Myrna și o ascunse în port-bagaj. Era cam înghesuită, biata fată, dar încăpea la fix, îndoindu-și picioarele și lăsînd capul în jos.

— Nu mergeți prea departe, doctore, nu este prudent să ieșiți seara singur.

— Oh, nu vă faceți griji ! Mi-am instalat tabăra într-o grotă mică și foarte sigură, o să-mi petrec noaptea acolo, mă voi întoarce mîine dimineață.

Fără să mai aștepte vreun răspuns, Minguéra porni la drum. Menținu vehiculul în aceeași direcție pînă cînd farurile nu se mai puteau vedea, apoi o luă prin savană înspre heliomobil.

Odată ajuns, o scoase pe Myrna din culcușul strîmt în care stătea chircită. Ea se întinse ca o pisică, îl îmbrățișă îndelung pe Minguéra și murmură :

— Este minunat, dragul meu ! Acum sînt liberă !

— Da, frumoasa mea, pînă acum totul a mers bine, dar să nu pierdem vremea. Mîine vor începe să ne caute ! Ajută-mă să pun scooter-ul la locul lui.

Cinci minute mai tîrziu Myrna primea botezul aerului. Extaziată, privea prin hublou natura sub clar de lună defilînd sub fuselaj. Nevrînd să riște nimic, Minguéra zbura razant, pentru a nu fi interceptat de radarele de la mină.

Crispat, el consulta mereu ecranul cu infraroșii pentru a nu se lovi de vreun copac sau vreo colină.

Din fericire, în savană nu creșteau decît arbuști. Cînd aparatul va ajunge în apropierea munților ce se întindeau de-a lungul coastei, va putea să ia înălțime, căci ar fi fost în afara razei de acțiune a detectoarelor.

Ușoare ondulații se desenau în depărtare, văi, piscuri pudrate de promoroacă. Minguéra putea deci să se înalțe spre cerul pe care străluceau constelații.

Cînd helimobilul ajunse la două mii de metri, altitudine la care reptilele nu mai constituiau un pericol, puse în funcțiune pilotul automat și putu în sfîrșit să se destindă și el puțin.

În momentul acestei cotituri a vieții sale, medicul nu resimțea nici un regret. Ar fi putut să se întoarcă în tabără, să-și reia existența liniștită de cetățean imperial, dar nici nu se mai gîndea la asta.

Încă din copilărie, dorise să-și consacre viața celor slabi, celor bolnavi. Rămînînd la mină, nu s-ar fi putut împotrivi ordinelor date de Derul și de slujbașii lui pentru Imperiali, sclavii vor rămîne pentru totdeauna o rasă inferioară, numai bună pentru a înlocui roboții. Băștinașii erau dezarmați complet în fața lor. Datoria lui era clară : trebuia să-i învețe pe acești nenorociți cum să-și apere condiția de ființe gînditoare, să le arate care le sînt drepturile și să-i ajute să scape de stăpînii aceștia atotputernici care le exploatau neputința. Cînd protejații lui ar fi ajuns la o maturitate politică, ar fi putut să-și administreze ei înșiși planeta.

Imperiul nu era atotputernic. Ascunși într-o nebuloasă de nepătruns, cealekii reușiseră să-și păstreze independența. Trăiau după cu totul alte norme, pe planete sărace, ale căror seri răspîndeau căldura cu destulă zgîrcenie. La ei nu se punea problema unui lux deosebit, a unei industrii axată pe produse de consum curent, a roboților puternici însărcinați cu muncile cele mai grele. Nici un lux, nici o fantezie vestimentară : își consumau toată energia în lupte împotriva condițiilor dure de viață. Ca și Imperialii, ei foloseau reflectoare Dyson, aceste sfere imense care înconjurau stelele și astfel puteau recupera o mare parte din energia solară. Dar, la ei, nebulozitatea făcea ca randamentul acestora să fie mai mic decît în Imperiu.

De aceea erau foarte economi, nu-și risipeau producția pe frivolități.

Minguéra nu se interesa niciodată de politică, dar nu îi erau necunoscute diferențele fundamentale existente între poporul său și concurenții lui. În Imperiu, prevala regimul castelor. Orice notabil își lăsa moștenire funcția și prerogati-

vele urmașilor lui. Cetățenii de rînd nu ajungeau niciodată într-un post important. Își puteau face studiile, puteau ajunge ingineri, juriști sau medici, dar rămîneau cantonați întotdeauna în funcțiile inferioare, miniștrii, guvernatorii fiind aleși dintre nobili. Aceștia nu erau întotdeauna niște incapabili. Unii urmau cu succes cursurile Universităților obținînd diplome ce le dădeau posibilitatea să ocupe posturi cheie.

Cei mai puțin dotați, învățau încă de mici să poarte cu eleganță toga, să se comporte cu demnitate în cursul recepțiilor fastuoase, să asculte cele mai anoste expuneri fără să somnoleze.

Helimobilul zbura cu viteză maximă.

După ce trecuseră primele emoții, tînărul medic începea să-și dea seama de nebunia acțiunii sale.

Față de Myrna, se arătase sigur de el, pretinzînd că datorită cunoștințelor sale, poate să reducă la zero puterea urmăritorilor. Realitatea era cu totul alta : dacă într-adevăr cunoștea teoretic modul de funcționare al aparatelor folosite, ignora complet partea practică. De fiecare dată, va trebui să improvizeze. În fața lui se vor afla experții ! Cea mai mică greșeală îl va costa scump, căci acum era un venetic. Un individ redutabil, cu mult mai periculos decît băștinașii neascultători, un renegat care putea fi omorît în văzul lumii și pe capul căruia se va pune preț.

Deocamdată, acest rebel nu se simțea a fi periculos ! Mai degrabă dezorientat de această schimbare brutală a existenței lui. De acum înainte trebuia să conteze doar pe el însuși pentru a supraviețui.

O privire asupra aparatelor îl liniști : helimobilul zbura constant spre nord. În această privință, nu era nici o problemă.

Myrna dormea, cu capul sprijinit de umărul lui, cu un zîmbet pe buze. Era fericită că-și va întîlni compatrioții. Dar cum va fi primit de rebeli un trădător imperial ?

Îl vor bănui, desigur, că are gînduri ascunse, criminale, la fel ca și sclava fugară.

Minguéra simți deodată toată greutatea oboselii sale : cît de mult ar fi vrut să doarmă ! Era consecința emoțiilor trăite în aceste ultime zile. Nimic neobișnuit. Dar, de vreme ce

robotul controla zborul, de ce nu s-ar odihni puțin ? Dacă s-ar produce vreun incident claxonul de alarmă l-ar trezi.

Tînărul se întinse, închise ochii și căzu aproape imediat într-un somn adînc.

Pentru un rebel începător era o neglijență periculoasă, dar norocul surîde celor curajoși : zborul continuă pînă în zori fără cea mai mică piedică. Acolo, la infirmerie, Roders se uitase la momîia întinsă pe patul îngust și, cum totul părea normal, plecase să se culce după beție.

Cît despre veselii petrecăreți de la Zarnoi, începeau probabil să-și deschidă ochii urduroși și se pregăteau să se arunce în mașina care-i va duce la mină.

Cînd se trezi, Minguéra se uită imediat la cadranul ce indica distanța parcursă, apoi trecu această indicație pe hartă. Se afla foarte aproape de obiectivul său. Sub el, se ghicea tivul monoton al dunelor, în față se zăreau valurile albăstrui ale munților. Acum, pentru a ajunge cu bine la destinație, avea nevoie de indicațiile Myrnei.

Tînărul depuse un sărut ușor pe buzele vecinii sale, care zîmbi fără să-și deschidă ochii, și o luă în brațe.

— Trezește-te, frumoasa mea, voi avea nevoie de serviciile tale, aproape am ajuns !

— Am ajuns ? Unde ?

Tresări, privi în jurul ei, ca și cum ar fi vrut să-și dea seama unde se afla. Apoi căscă și se întinse :

— Oh ! Am avut un vis minunat ! Îi alungasem pe Imperiali din Zarnoi, eram căsătoriți și aveam o droaie de copii !

— În ce mă privește, sînt dispus să fac cele necesare, zîmbi medicul. Rămîne să aflăm dacă rasele noastre sînt compatibile genetic. Serviciile sanitare ale Imperiului nu s-au preocupat de această problemă. Orice unire cu rasele colonizate este interzisă.

— Pot să-ți spun eu : există, din nenorocire, niște bastarzi, care sînt tratați ca sclavi. Mulți dintre ei lucrează în mină. Sînt crescuți într-o clădire separată din tabără. În general, seamănă cu noi, sînt foarte inteligenți și din această cauză dintre ei sînt recrutați maiștrii.

— Ei bine, în acest caz, nimic nu ne oprește să avem o familie numeroasă ! Totuși, acum, adună-ți amintirile ca

să mă ghidezi, căci ne apropiem de munții din Nord. Va trebui să-i găsim pe compatrioții tăi.

— Ai o hartă ?

— Uite-o !

Myrna examină cu atenție pelicula de plastic și privi contraforturile care defilau sub carlingă.

— Nu reușesc să mă descurc. Îmi poți indica locul în care ne aflăm ?

— După ghidul nostru electronic, ar trebui să fim în apropierea acestui rîu cu malurile foarte abrupte.

— Nolir ! Nu am trăit niciodată aici, dar se spune despre canionul acestui curs de apă că este unul dintre cele mai frumoase de pe planeta noastră. După cele spuse de captivii aduși nu de mult în tabără, triburile libere se ascund în grotele de la extremitatea acestei văi, acolo unde fluviul se pierde între stînci. Se pare că sînt niște caverne foarte mari de-a lungul cursului subteran. Valea este bogată în vînat, ceea ce dă posibilitatea rebelilor să se poată aproviziona.

— Perfect ! Ar trebui să dibuim canionul fără probleme !

Minguéra debranșă pilotul automat și luă comanda. Supraveghea solul din partea dreaptă a aparatului de zbor, în timp ce însoțitoarea lui examina sectorul din stînga.

Acum, munții majestuoși, cu crestele acoperite de zăpadă se profilau la orizont. Sub carlingă defila un platou înalt acoperit de un desiș de nepătruns.

— Locul pare într-adevăr propice unei ascunzători, observă medicul. Dar acești mărăcini nu-s de ajuns pentru a ascunde ființele cu sînge cald de detectoare bionice !

— Din păcate, ai dreptate. Mulți oameni au fost capturați în munți unde ei se credeau invizibili ! Din această cauză acum se ascund sub pămînt, de unde nu ies să vîneze decît atunci cînd le îngăduie pîndarii.

Cei doi își continuau cercetarea, scrutînd orizontul : cîteva falii apărură în stîncă. Strîmte și sinuoase la început, ele deveneau tot mai largi.

— Ei bine, iată-ne ajunși ! constată Minguéra, indicînd un coridor majestuos mărginit de faleze înalte care se întindeau pînă departe. Rămîne să-i descoperim pe compatrioții tăi.

— Cred că pîndarii ne-au și reperat și au dat alarma. Pentru ei, un aparat imperial înseamnă automat sosirea dușmanilor.

— Am să las helimobilul la capătul canionului, apoi va trebuie să-l ascundem : guvernatorul a trimis cu siguranță vînătorii pe urmele noastre. Rămîne doar să descoperim acele faimoase grote.

Zborul mai dură vreo zece minute, foarte aproape de vîrfurile stîncilor. În sfîrșit, falia se îngustă, apele tumultuoase ale rîului se prăvăleau învolburîndu-se în măruntaiele pămîntului.

De jur-împrejur străluceau rocile de un roșu purpuriu, asemeni sîngelui coagulat al unui dragon fantasmagoric.

Pilotul descrise cîteva cercuri cu aparatul său, lăsîndu-se tot mai jos pentru a descoperi intrarea unei grote. Erau destule, dar prea mici pentru a putea ascunde helimobilul.

În sfîrșit, Myrna reperă un orificiu destul de larg, precedat de o largă dală stîncoasă. Platforma de aterizare era destul de strîmtă și era situată circa zece metri deasupra albiei rîului.

Minguera hotărî să-și încerce norocul. Orice minut în plus mărea riscurile : la mină fusese dată alarma și patrulele pornite în căutarea lor puteau apărea dintr-o clipă în alta. De altfel, nici nu avea de gînd să consume prea mult carburant.

Riscînd totul, strînse din dinți și reuși să așeze aparatul fără să-l lovească, oprind exact la marginea peretelui stîncos.

— Of, iată-ne ! mormăi Myrna, îmi datorezi cel puțin un sărut pentru această faptă eroică !

— Cu plăcere ! încuviință frumoasa pasageră executîndu-se cu atîta entuziasm, încît Minguéra trebui să-i înfrîneze înflăcărarea.

— Acum, la treabă ! exclamă el. Mai întîi să împingem aparatul în grotă, să acoperim intrarea cu pietre, apoi să plecăm în căutarea compatrioților tăi, care par a fi foarte discreți.

Aerul proaspăt și înmiresmat îl surprinse în mod plăcut pe tînărul medic. Încă din timpul șederii sale la mină, apreciase puritatea atmosferei, cînd vîntul nu ridica nori de praf. Aici își umplea plămînii cu încîntare.

Aprinzînd o torță electronică, pătrunse în acestă cavitate naturală : solul era plat, bolta destul de înaltă, pe scurt un garaj perfect. Fără să privească mai departe, se întoarse, și, ghidat de Myrna, conduse aparatul.

Odată pus la adăpost helimobilul, Minguéra scoase din portbagaj diferite ustensile de primă necesitate, în special încărcături pentru fulgurantul său. Apoi, îngrămădi în fața intrării blocuri de piatră și mărăcini, dîndu-se din cînd în cînd înapoi pentru a aprecia calitatea camuflajului.

— În sfîrșit, se declară satisfăcut. Bine ! Vom putea pleca în căutarea compatrioților tăi. Nu uita : dacă din întîmplare apare o patrulă de elicoptere, ascunde-te după stînci. Plantele nu formează un ecran în stare să te apere.

Tînăra dădu din cap și amîndoi, ajutîndu-se de o frînghie, coborîră ranițele pînă în josul țărmului abrupt. Coborîră și ei agățîndu-se cu picioarele, cu mîinile de orice scobitură cît de mică.

După acest obstacol, coborîrea nu mai punea probleme : stîncile se lăsau în pantă ușoară pînă la malurile nisipoase care mărgineau torentul.

Gata să o pornească la drum, Minguéra se opri brusc. Hotărît lucru, trebuia să-și facă ucenicia de om în afara legii : urmele lăsate de cizmele lui ar fi constituit o pistă grozavă pentru copoii roboți ai urmăritorilor.

Întorcîndu-se, sări din stîncă în stîncă pînă la apă, și merse chiar prin albia rîului.

Cu urechea la pîndă, inspectînd cu grijă faleza, fugarii înaintară fără greutate pînă la prăpastia încețoșată în care erau înghițite valurile zgomotoase. Ridicînd glasul, ca să domine vacarmul, Minguéra constată :

— Am ajuns ! Ce sfat îmi dai ?

— Sînt sigură că sosirea noastră a fost semnalată... începu tînăra.

Căderea unei pietre enorme o făcu pe fată să sară în lături. Minguéra se întoarse, scoțîndu-și arma, dar nu văzu nimic.

Deodată, o plasă cu ochiuri puternice căzu peste el, imobilizîndu-l. Șase băștinași solizi apărură de după stînci.

Minguéra şi Myrna, legaţi într-o clipă, fură împinşi de răpitori în adînc.

Medicul trase o înghiţitură mare de aer şi se scufundă în valuri. Toată încrederea în sine a cetăţeanului imperial dispăru. Se zbătea ca o fiară prinsă în capcană, gîndindu-se că, hotărît lucru, mai avea multe de învăţat dacă nu va fi înecat mai înainte, ca un cîine turbat !

Lumina verde-albastră a apei se estompă şi se găsi afundat într-un întuneric absolut. Tras de nişte frînghii solide, captivul se simţea total neputincios. Trecu peste mai multe trombe, apoi deodată capul îi ieşi la suprafaţă. Gîfîind, medicul îşi umplu plămînii cu o mare înghiţitură de aer proaspăt. Tremura. Privind în jur, zări lumina tremurînd a torţelor, o grotă mare străbătută de torent, stalactite şi stalagmite alcătuiau o halucinantă pădure minerală în care jucau umbre fantasmagorice.

În jurul lui, se agitau vreo zece bărbaţi înarmaţi cu săbii, pumnale, arcuri şi săgeţi, desfăcînd ochiurile plasei în care era prinsă Myrna.

Curînd, tînăra fu eliberată. Se ridică, îşi strînse părul şi începu o conversaţie foarte animată cu compatrioţii ei. Din cînd în cînd aceştia aruncau o privire captivului pentru a se asigura că nu încearcă să scape.

Discuţia luă repede un ton aspru : şeful grupului gesticula, părînd că respinge cu vehemenţă afirmaţiile Myrnei.

În sfîrşit, băştinaşii se întoarseră spre medic şi-i desfăcură legăturile. Cînd fu în măsură să se ridice, tînăra îi spuse :

— Am fost foarte inspirată că am venit cu tine ! Ne-au reperat imediat ce am aterizat. Toţi credeau că eu sînt prizonieră şi că aparatul tău s-a stricat. Dar Krunir, şeful lor, observase că nu sînt legată. În loc să te omoare cu pietre, ei au hotărît să te prindă, chiar dacă te vor omorî mai tîrziu. Mi-a fost groaznic de greu să-i fac să înţeleagă că tu veneai de bună voie să-i ajuţi în lupta lor. A trebuit să discutăm mult,căci li se pare de necrezut acest lucru. În sfîrşit, am reuşit să-l conving pe Krunir : un timp vei fi pus la încercare, pentru a-ţi demonstra buna credinţă. Odată terminată această perioadă de probă, vei deveni cu adevărat membru al tribului.

— Mulțumesc ! Fără tine nu m-aș fi putut descurca. Știi ce au de gînd să facă acum cu noi ?

— Te vor lega la ochi și ne vor conduce în tabăra lor. Acolo vei răspunde la mai multe întrebări.

Un bărbat se apropia deja, ținînd o curea lată de piele cu care îl legă la ochi pe tînărul medic. Myrna îl luă de mînă și îl călăuzi, indicîndu-i obstacolele pe măsură ce ele apăreau.

Cortegiul merse astfel cam un sfert de oră, șerpuind printre stalagmite. Drumul urca și Minguéra, îngreunat de apa care era încă în raniță, abia mai putea ține pasul cu ceilalți.

În sfîrșit, Myrna anunță :

— Am ajuns !

CAPITOLUL IV

O mînă îi îndepărtă legătura de la ochi. Minguéra descoperi refugiul tribului rebel. O grotă boltită, perfect uscată. Pe pereți, tufe de ciuperci luminiscente răspîndeau o lumină asemănătoare cu cea a unui frumos clar de lună.

În scobiturile din pereți se cuibărea o ceată numeroasă de copii, plină de viață, chiar dacă fețele erau palide din cauza luminii verzui.

Bărbați și femei, adunați în jurul prizonierului, se uitau la el cu o curiozitate ostilă. Fără îndoială, puțini dintre ei avuseseră ocazia să contemple de aproape un cetățean imperial.

Cîteva femei scuipară la picioarele lui ca să-și arate disprețul, dar Krunir strigă cîteva cuvinte cu o voce aspră și ele se retraseră mormăind.

Mai mulți notabili, îmbrăcați cu blănuri superbe, se apropiară și se așezară în cerc în jurul prizonierului.

Șeful rosti o frază scurtă, adresîndu-se Myrnei și ea traduse :

— Îmi cere să fiu interpreta lui : pune jos rucsacul și desfă-ți centura.

Minguéra se supuse și conversația continuă prin intermediul tinerei.

— De ce ai venit în munții aceștia ?

— Mă săturasem să-i văd martirizați pe cei din Zarnoi și doream să-i ajut să lupte împotriva opresorilor.

— În ce măsură soarta unor primitivi poate interesa pe un cetățean imperial ?

— Sînt medic : scopul meu în viață este să-i salvez de la suferință pe toți. Compatrioții mei se fac vinovați de genocid, exterminînd fără milă băștinașii. Nu toți Imperialii sînt niște monștri, dar cei mai mulți nu știu ce se întîmplă pe planetele colonizate.

— Cum ne poți ajuta ? Nu ești un luptător, nici un vînător ! Te-ai lăsat prins ca un copil.

— Sigur, eu nu am antrenamentul vostru. Totuși, cunosc bine metodele folosite de dușmanii voștri și vă pot da sfaturi folositoare pentru a scăpa de ei. De asemenea, pot să-i oblig pe coloni să părăsească această planetă, provocînd o epidemie printre ei. Potrivit legilor federale, Zarnoi va fi pus în carantină și probabil evacuat, măcar pentru un timp.

— Presupun că nu te lauzi, la ce n-ar folosi nouă toate acestea ? Vom avea puțin răgaz, apoi compatrioții tăi vor reveni în forță.

— O garnizoană mică va rămîne la Zarnoi. Dacă mă ajutați să capturez astronava, m-aș putea duce la dușmanii Imperiali să le cer să ne furnizeze arme. Cealekii nu ne iubesc deloc și sînt dispuși să coopereze cu rebelii.

— Unde locuiesc cealekii ?

— La vreo cincizeci de ore de zbor.

— Știi să conduci navele spațiale ?

— Mă voi descurca : cele mai multe au un sistem de orientare pe care este suficient să-l programezi cu coordonatele planetei pe care dorești să mergi. Am putea chiar să capturăm un pilot : dacă este bolnav, îl voi face sănătos datorită artei mele.

— Poporul acela este puternic ?

— Imperialii nu au reușit niciodată să-l învingă.

— Și tu întreții relații de prietenie cu ei ?

— Nu ! N-am fost niciodată pe planeta lor, dar știu că-i primesc cu brațele deschise pe toți dușmanii regimului dictatorial al lui Dycur, tiranul nostru.

Krunir medită puțin, cu ochii pe jumătate închiși. Schimbă cîteva replici scurte cu ceilalți și reluă :

— De fapt, nu propui nimic concret. Tu înșiri cuvinte goale, ipoteze vagi. N-ai putea să ne dovedești buna ta credință prin ceva concret ?

Fu rîndul lui Minguéra să reflecteze.

— Ei bine, dacă vrei, îi voi captura pe urmăritorii vînători ce vor sosi în aceste locuri, astfel vom dispune de două păsări de metal pentru a ne deplasa.

— Și cum vei face ?

— Dușmanii vă reperează datorită căldurii pe care o degajă corpul vostru. Ei folosesc de asemenea niște copoi-roboți care detectează mirosul vostru : mă angajez să-i atrag într-o cursă. Îi vom ameți, după aceea cu emanațiile malefice ale unor plante care cresc de-a lungul rîului. Apoi ne va fi ușor să le distrugem roboții cu pietre. După cîteva ore, prizonierii noștri își vor recăpăta cunoștința : ne vor furniza informații și-i vom folosi drept monedă de schimb.

— Perfect ! Sfatul va examina propunerile tale. În așteptarea deciziilor noastre te vei putea ocupa de treburile tale în tabără împreună cu însoțitoarea ta. Armele îți sînt confiscate provizoriu, dar îți poți lua raniță. Instalează-te într-o hișă goală. Sînt destule din păcate.

Minguéra îi mulțumi, își adună lucrurile și plecă însoțit de Myrna. Cei doi descoperiră fără greutate o lojă puțin mai retrasă. Era mobilată rudimentar : o masă, două scăunele, două paturi de lemn. Într-un colț, zăceau cîteva blănuri.

Își aranjară lucrurile repede. Minguéra luă apoi mîinile Myrnei și le sărută tandru :

— Mulțumesc ! Fără tine, niciodată nu i-aș fi putut face pe acești oameni să-mi înțeleagă intențiile.

— Sper că spuneai adevărul, cînd le-ai propus să capturezi vînători.

— Da, bineînțeles ! Va fi de ajuns să culeg niște frunze hipnotice, să le usuc și să le pulverizez. Coborînd din helimobil, am zărit foarte multe.

— Să nu te îndepărtezi prea mult de grotă, căci vînătorii pot apărea în orice moment. Cei care stau de pază semnalează sosirea aparatelor zburătoare și pe urmă se lasă să alunece prin crăpături pînă la grotă. Trebuie acționat repede, altfel

pot fi reperați. Apoi trebuie să așteptați, nu se știe niciodată dacă vînătorii au plecat sau dacă au rămas la pîndă.

— Îi voi descoperi receptînd convorbirile lor prin radio, am aici un mic aparat emisie-recepție.

— Dar cum îi vei atrage în capcană ?

— Foarte simplu : voi îngrămădi pietre încălzite puțin în foc pe care le voi înconjura cu blănuri uzate, îmbibate de mirosul vostru. Copoii-roboți vor detecta emanațiile lor și stăpînii lor vor crede că unii dintre voi s-au refugiat în grotă. Atunci vor veni roboții și vînătorii îi vor urma. Voi închide intrarea cu un bloc de stîncă mișcat de la distanță cu ajutorul unor corzi, apoi voi împrăștia praful meu toxic.

— Și epidemia ?

— Asta este altă treabă, căci voi fi nevoit să mă întorc în oraș. Din fericire, acolo nu mă cunoaște nimeni.

— Să nu riști fără rost !

— Nu te neliniști ! Ei nu sînt obișnuiți să li se reziste și astfel îi vom lua prin surprindere.

— Și cealekii ! Se vorbea despre ei în tabără : compatrioții tăi păreau să se teamă de ei și să-i urască pentru că aveau o structură socială diferită de a voastră. Ești sigur că te vor primi cu brațele deschise, pe tine, un Imperial ?

— Nici o problemă în această privință : ei sînt foarte fericiți să primească pe transfugi. Mai degrabă traversarea riscă să fie periculoasă, pentru că patrulele supraveghează cu atenție căile de comunicație. Și apoi, pentru început, va trebui să fur o astronavă.

Cum nimeni nu se ocupă de ei, mîncară concentrate alimentare, apoi Minguéra umplu un urcior de pămînt cu apă. Se culcară, strînși unul în altul.

Primitivii le respectară odihna. Cînd se treziră ,făcură dragoste cu o pasiune necunoscută pînă atunci. Căutau să-și uite problemele în împlinirile simțurilor.

Merseră să se scalde în torentul limpede care traversa grota, se uscară în pieile de animale, rîzînd ca niște copii de travestirea lor.

Krunir veni în întîmpinarea lor.

— Bună ziua ! traduse Myrna. Se pare că te obișnuiești cu viața noastră și sînt fericit, căci sfatul înțelepților te autorizează să rămîi printre noi. Trebuie să-ți atrag atenția că pro-

iectul tău nu este realizabil. Atunci cînd vînătorii detectează vreo santinelă de-a noastră, aruncă grenade care-l paralizează. Apoi, coboară să-și caute prada, cu fețele acoperite cu măști care-i fac să semenea cu niște porci, dar care-i apără de orice emanație nocivă.

— Nu-i nimic ! replică imediat Minguéra. Va trebui să-mi modific puțin planul : puțul va fi transformat în capcană, așa încît să poată fi astupat cu blocul de stîncă. Voi îi veți declanșa închiderea în timp ce eu voi neutraliza pe cei ce vor fi rămas să păzească aparatul de zbor. Voi demonta paralizorul greu al helimobilului și mă voi proteja cu plăci metalice care îmi vor masca căldura. Și, fiind îmbrăcat cu combinezonul de zbor, nu-mi vor putea detecta mirosul.

Krunir reflectă puțin, apoi consimți :

— Vreau să facem această experiență, căci de prea mult timp sîntem în defensivă și poporul meu este însetat de răzbunare. Mă faci să-mi asum un risc mare, Străine, căci dacă acești demoni dau planul tău peste cap, ei se vor răzbuna pe ai mei. Te voi însoți la suprafață în timp ce oamenii mei vor pregăti puțul.

Minguéra putu să-și dea seama de condițiile de viață ale acestor ființe hăituite; străbătură meandrele tunelurilor înguste, blocate din loc în loc de pietre rotunde, pentru a putea ajunge la puțul ce ducea la cuibul pîndarului. Acolo, trepte de lemn așezate la distanțe egale permiteau să te cațeri pînă la o celulă minusculă tăiată în calcar, comunicînd cu exteriorul prin niște ferestruici înguste.

Pentru a coborî în caz de alarmă, exista un scripete dotat cu o contragreutate.

Pîndarul nu observase nimic anormal : Krunir manevră o glisieră care lăsă la vedere o ușă. Aceasta se deschidea pe culmea unui pisc care domina ținutul. Atunci catadicsi să dea cîteva instrucțiuni oaspeților lui :

— Din acest moment, prieteni, nu mai avem nici o speranță de scăpare, dacă apar vînătorii. Dacă, din întîmplare, ne aflăm lîngă un puț, urmați-mă fugind cît vă țin puterile. În caz contrar, va fi inutil să fugim : roboții ne vor ajunge din urmă. Să lucrăm repede ! Minguéra, preia comanda și du-ne direct la ascunzătoarea aparatului tău zburător !

Medicul aprobă din cap și, cu un pas agil, coborî panta, supraveghind cu atenție cerul senin.

Din fericire pentru cei trei rebeli, Imperialii se pare că erau ocupați în alt sector, căci ajunseră fără nici cel mai mic necaz la grotă. Aici, Minguéra și Krunir eliberară intrarea și, urmați de Myrna, intrară sub bolta întunecoasă. Șeful tribului, cu siguranță că nu văzuse niciodată un helimobil de aproape, căci îl, examină, din toate părțile, în timp ce medicul se străduia să desprindă paralizorul. Un moment, el branșă radioul și însoțitorul lui tresări, auzind voci pe care le ura.

— Nu-ți fie teamă ! zîmbi medicul. Vorbesc între ei în cer, dar destul de departe de aici. Fii atent la acest ochi, dacă devine roșu, înseamnă că dușmanul se apropie periculos.

Primitivul îl privi pe aliatul lui cu un nou respect, conștient de puterea pe care i-o dădeau aceste aparate magice.

Peste trei sferturi de oră, treaba fusese terminată. Din această ascunzătoare, paralul putea să mâture întregul platou : dacă ar ateriza un helimobil în împrejurimi, s-ar afla desigur în bătaia armei. Mai trebuiau dispuse cîteva plăci metalice care să formeze un ecran. Fără tragere de inimă, Minguéra demontă una din aripile scurte ale aparatului său, ceea ce, în cazul unei fugi rapide, ar transforma zborul într-un act de sinucidere.

Totul era gata. O scurtă privire spre goniometru îi spuse că nici un helimobil nu era prin apropiere.

— Haideți să culegem cîteva frunze ! propuse el. Ai să le usuci și atunci cînd Imperialii nu vor mai avea aer, vei arunca praful în închisoarea lor. Apoi, eu voi urca acolo sus și Myrna se va întoarce cu tine.

Aceasta din urmă încercă să protesteze, dar Minguéra se arătă inflexibil : dacă paralul lui nu ar atinge ținta de la prima salvă, adversarii i-ar arunca imediat în aer ascunzătoarea cu el cu tot ! De aceea prefera să o știe pe prietena lui în siguranță în adîncurile pămîntului.

Recoltarea fu o adevărată partidă de plăcere, care-i aminti tînărului culescul ierburilor din anii de studiu. Plantele creșteau din abundență de-a lungul rîului și peisajul bucolic incita la farniente. Cei doi amanți și-ar fi petrecut cu plăcere aici cîteva ore.

Krunir era acolo ca să-i aducă la realitate. Cînd recolta fu suficientă, îi ordonă Myrnei să-l urmeze pentru a ajunge cît mai repede în refugiul băștinașilor. Aceasta căzu în brațele lui Minguéra și cei doi schimbară un sărut lung în timp ce călăuza lor se neliniștea.

Pînă la urmă, medicul se desprinse din strînsoare și Myrna plîngînd cu lacrimi fierbinți, îi urmă pe Krunir care escalada cu ușurință muntele.

În curînd dispărură și Minguéra se întoarse în vizuina lui. Puse pietrele la loc, formînd un scut cît se poate de solid, apoi se așeză în cabina aparatului, cu privirea fixată pe lampa goniometrului.

Așteptarea nu fu prea lungă : vînătorii își făcuseră apariția în zonă și se îndreptară rapid spre rîu, ca să-și încerce norocul.

Imediat, un punct minuscul apare în văzduh : becul roșu semnalizează grăbit. Minguéra se ridică de pe scaun și se instalează în spatele armei sale, inspectînd împrejurimile prin ferestruica pe care și-o amenajase.

Aparatul ateriză la circa cincizeci de metri de el. Patru vînători înarmați pînă-n dinți coborîră, precedați de doi copoi-roboți. Doi bărbați rămaseră de gardă lîngă aparat, scrutînd împrejurimile cu o aparentă nepăsare.

Minguéra simțea excitația luptei crescînd în el. Pentru prima oară în viață, avea să lupte împotriva semenilor lui, într-un scop lăudabil, desigur, dar aceasta îl va situa pentru totdeauna în rîndul trădătorilor apatrizi. Își alungă aceste gînduri : nu era timp pentru filozofie, ci pentru acțiune. Și această primă lovitură trebuie să fie o reușită. Trebuie să-și sincronizeze perfect acțiunea cu aceea a indigenilor. Comisese deja o eroare : un emițător radio i-ar fi ușurat mult sarcina. Acum va trebui să aștepte ca santinelele să-și manifeste neliniștea. Asta va însemna că tovarășii lor sînt în pericol.

Exact în acest moment, va trebui să-i lovească așa încît să nu-i poată ajuta pe ceilalți.

Pe munte vînătorii mergeau după copoi fără să se grăbească. Aceștia adulmecau o pistă, desigur pe Kurnir, și grupul se îndrepta direct spre refugiul pîndarului.

Minunată eficacitate a instrumentelor bionice !

Curînd, ajunseră pe creastă și roboții începură să elibereze intrarea cu ghearele lor de oțel.

Vînătorii îi acopereau de la distanță, cu degetul pe trăgaci.

Cînd fu săpat un orificiu, suficient de mare pentru a face posibilă intrarea în grotă, un bărbat se apropie, luă o grenadă de la centură și o aruncă în puț. Cîteva secunde mai tîrziu se auzi o detonație surdă și vapori ușori se înălțară din gaură.

Cu roboții în frunte, grupul intră în puț.

Minguéra își șterse sudoarea care-i acoperea fața. Dacă, din nefericire, indigenii nu avuseseră timpul necesar pentru a pregăti capcana, totul era pierdut.

Minguéra avu un moment de panică. Va renunța la nebuneasca lui acțiune ? Această slăbiciune fu de scurtă durată. Krunir semăna cu un vulpoi bătrîn foarte sigur pe sine. Puteai avea încredere în el : și el își risca viața !

Acolo, lîngă helimobil, Imperialii discutau în voie între ei : operația era o chestiune de rutină.

Cușca așezată în spate servea probabil la transportul prizonierilor. Părea goală, dar privind mai cu atenție, Minguéra observă o formă alungită. Se părea, că vînătorii nu veniseră fără nici o pradă. Asta nu schimba cu nimic planul său.

Primul grup dispăruse de cîteva clipe, cînd gărzile se ridicară ascultînd un mesaj radio.

Rezemați de carlingă, ei formau o țintă ideală. Acum sau niciodată !

Tînărul medic ochi cu grijă și apăsă pe trăgaciul armei sale.

Cele două ținte căzură, paralizate.

Mîndru de el, Minguéra jubila :

— Meseria de luptător se învață repede. Rămîne de rezolvat soarta celorlalți. Mai întîi să-i legăm pe aceștia !

Eliberă o deschizătură, și, cu paralul în mînă, coborî panta în direcția helimobilului. Odată ajuns lîngă carlingă, rebelul deschise cușca și-l smulse de acolo pe băștinașul imobilizat. Iată o persoană care va fi plăcut surprinsă de a se vedea liberă !

Cei doi Imperiali fură instalați în locul lui. Minguéra se îndreptă către gura de intrare a puțului, pentru a se asigura

de buna funcționare a capcanei și de faptul că ceilalți vînători erau închiși sub pămînt.

O inspecție rapidă îi dădu posibilitatea să vadă un disc greu de piatră care bloca intrarea.

În acest moment, o fluierătură îl făcu să se întoarcă : nu departe de el, pe un promontoriu, Krunir îi făcea semne să vină la el.

Medicul se grăbi să răspundă acestei invitații, inspectînd mereu cu atenție cerul : nu se vedea nici un helimobil. Ajunse fără greutate la al doilea tunel. Myrna își ridică înspre el fața zîmbitoare și exclamă :

— Totul s-a desfășurat după cum era prevăzut. Vînătorii sînt închiși într-o mică grotă cu roboți cu tot, nu și-au dat seama de nimic !

— Perfect ! aruncă tînărul. Supraveghează-i ! Eu voi pune în funcțiune pilotul automat al aparatului lor pentru a-l îndepărta de aici. Spune-i lui Krunir să-și trimită oamenii să-i ia pe cei doi prizonieri ai mei.

Myrna transmise mesajul, șeful dădu ordinele necesare și patru băștinași își făcură apariția.

Se întoarseră cu toții la aparat, unde îi luară în primire pe prizonieri și pe compatriotul lor.

Minguéra își ascunse helimobilul, punînd la loc pietrele în fața intrării, apoi îi ajunse din urmă pe prietenii lui.

— Șeful este puțin surprins, îi spuse tînăra. Ai spus că vei păstra acest aparat de zbor. De ce i-ai dat drumul să plece singur ?

— Din precauție : poziția lui le era cunoscută celorlalți vînători. Ar fi dedus imediat că cei doi compatrioți ai lor fuseseră atacați în această vale și ar fi trimis o expediție în ajutorul lor. Făcîndu-l să decoleze, nu vor bănui nimic. După un timp de la decolare, aparatul se va zdrobi de pămînt. Echipa de salvare îl va găsi gol, dar le va fi foarte greu să determine în ce moment au dispărut pasagerii.

După ce ascultă traducerea, Krunir dădu din cap cu un aer convins, aducînd un omagiu înțelepciunii aliatului său.

Toți coborîră în puț ca să încununeze această operațiune începută în mod strălucit prin capturarea vînătorilor atît de urîți și temuți.

Intrară într-o sală boltită unde vreo zece indigeni înarmați făceau de gardă. După calculele lui Minguéra, provizia de aer a prizonierilor va fi consumată în cinci sau șase ore. Atunci va fi de-ajuns să fie pulverizat praful narcotic, copoii-roboți, fără stăpînii lor, nu ar fi atacat și medicul se gîndea că i-ar putea folosi pe aceștia în folosul lui. Totuși, din precauție, îi ceru lui Krunir să nu întreprindă nimic fără să-l anunțe.

Pentru moment, trebui să aștepte. La suprafață, orificiile erau închise cu grijă. Toți se instalară deci în grota principală. Aici, Minguéra, foarte emoționant, fu invitat în mod solemn să ia masa împreună cu rebelii.

Deci, fusese adoptat !

În timpul mesei, băștinașii, vorbiră mult, gesticulînd, comentînd cu mîndrie actul acesta de mare curaj. Invitatul lor primi cele mai bune bucate și fiecare își făcu o onoare din a-l servi.

Vai, hrana, în afară de o friptură de vînat, era formată din crustacee prăjite, un adevărat regal pentru gazde ! Minguéra se forță să înghită bucățelele de carne, decorticate cu grijă, pe care i le ofereau vecinii lui.

Totuși, pînă la urmă se obișnui cu gustul deosebit al acestui fel de mîncare.

Aerul radios al Myrnei îl ajută să suporte această încercare. În sfîrșit, ei doi nu mai erau niște paria, ci membri complet integrați în comunitate. Stimulat de o băutură amețitoare pe bază de coacăze, tînărul avea niște vise nebune. Într-o zi, va trăi liber la suprafață, fără să mai fie nevoit să se ascundă. Imperialii vor fi părăsit planeta. El ar duce o existență bucolică, împărțindu-și timpul între medicină și dragoste.

Petrecerea se prelungi pînă tîrziu. Cînd se uită la ceas, Minguéra își dădu seama că răgazul fixat trecuse. Jos, în închisoare, compatrioții săi nu mai aveau rezerve pentru măștile lor.

Îi făcu semn lui Krunir și acesta se ridică, punînd capăt ospățului. Femeile începură să strîngă masa, în timp ce luptătorii îl urmară pe șeful lor. Aceasta îi dădu medicului un urcior ce conținea frunze uscate la căldura vetrei.

Minguéra își puse o eșarfă pe față și le pisă cu atenție. Scobi apoi două tulpini ale unei plante asemănătoare bambusului și le umplu cu substanța pulverulentă.

Krunir îi arătă o falie care ducea la închisoarea Imperialilor. Tulpinile introduse în această falie fură fixate în peretele stîncos cu lut, apoi, cu ajutorul unor foale, medicul proiectă substanța în interior.

Trebuiau să aștepte ca drogul să-și facă efectul. Nici un zgomot nu venea din grotă. La început, prizonierii încercaseră să spargă pereții, dar stîncile erau mult prea dure. Cît despre blocurile care acopereau intrarea, acestea erau atît de grele, încît nici roboții nu reușeau să le clatine, iar flacăra fulgurantelor nu producea decît mici scurgeri de lavă topită.

Ei renunțaseră să mai facă eforturi pentru a-și economisi aerul care risca să le lipsească.

După vreo zece minute, Krunir ordonă celor mai solizi soldați ai săi să pună în mișcare scripetele legat de discul de piatră ce închidea tunelul. Curelele se întinseră și, centimetru cu centimetru, granitul alunecă scoțînd la iveală un coridor întunecos.

Cu tot curajul lor, nici unul nu ținea să se întîlnească față în față cu străinii temuți, care le cuceriseră planeta. Fără aliatul lor, n-ar fi îndrăznit să pătrundă în tunel. Așa că, atunci cînd lumina lanternei scoase la iveală roboții, cu ghearele întinse formînd un cerc în jurul trupurilor nemișcate ale vînătorilor, ei dădură înapoi. Minguéra nu fu impresionat : el știa că aceste mașini nu atacau decît la ordinul stăpînilor lor. Nu era vorba de roboții gardă de corp, o varietate foarte periculoasă, care suprimau orice creatură care le-ar fi amenințat proprietarul, limitîndu-se la a-i paraliza.

Mecanismele nu avură nici o reacție cînd medicul se apropie să le scoată din funcțiune. Dintr-o dată, băștinașii își recăpătară curajul și veniră după el. Aliatul lor, aplecat, examina vînătorii care zăceau pe sol. Pulsul le era slab, dar regulat, nu erau morți, ci doar adormiți de alcaloizii din plante.

Se ridică și făcu semn că pot fi luați. Indigenii îi prinseră de picioare și de mîini ducîndu-i cu ei.

Minguéra repuse roboții în funcțiune și le ordonă să-l urmeze. Aceștia rămaseră pe loc.

Intrigat, Minguera studie mai îndeaproape comenzile și notă că acești copoi erau personalizați, nu ascultau decît de vocea stăpînului. Un mic tablou de comandă ascuns sub o pla-

că avea toate indicațiile necesare pentru a se modifica programarea.

După ce-și înregistră vocea, roboții se puseră în mișcare la ordinul lui.

Tînărul o ajunse din urmă pe Myrna care aștepta în sala principală.

Părea terorizată de acești monștri de metal. El o liniști, cu blîndețe.

— Nu-ți fie teamă ! Aceste mecanisme nu-ți vor face nici un rău. Dimpotrivă, voi ordona unuia dintre ei să răspundă la vocea ta. Așa încît nu vei mai avea de ce să te temi, dacă vei fi atacată. Va fi suficient să spui „R 76 apărare“ și incoruptibilul tău servitor te va apăra. Și, dacă îi ordoni să te însoțească nu te va părăsi o clipă. În sfîrșit, dacă dorești să-l pui în stare de repaus, vei apăsa pe acest buton.

Tînăra părea surprinsă, dar înțelesese perfect totul căci, pentru o clipă, se amuză făcînd robotul să evolueze în fața compatrioților ei stupefiați.

Minguéra puse capăt acestui joc, întrebînd-o :

— Știi ce soartă le rezervă Krunir prizonierilor ?

— Am înțeles că vor fi judecați.

— Au să-i omoare ?

— Nu ! Cred că șeful dorește doar să-i facă sclavi și să le încredințeze cele mai grele munci, ca să știe și ei cîte îndură cei care sînt folosiți în mină.

Era legea talionului : o răzbunare logică și moderată. Minguéra nu formulă nici o obiecție. Spiritul lui se ocupa de altă problemă, de mare anvergură : eliberarea planetei. Prima lui operație fusese un succes, dar de proporții foarte limitate. Atîta timp cît Imperialii vor fi pe Zarnoi, ei vor trimite vînători pentru a captura sclavi. Trebuia deci să declanșeze epidemia care ar atrage după ea evacuarea generală.

Îl văzu pe Krunir venind către el cu un aer radios. Cînd îl ajunse, șeful îi ținu un mic discurs pe care Myrna îl traduse astfel :

— Valorosule străin, întreg tribul se alătură mie pentru a-ți mulțumi ! De azi înainte nu mai sîntem un vînat fugărit fără încetare. Știm cum să ne apărăm și cum să-i împiedicăm pe vînători să facă razii în rîndurile noastre. Prizonierii vor cunoaște vicisitudinile condiției de sclav, vor fi

hrăniți proporțional cu munca depusă, dar nu vor suferi nici un fel de maltratare. Totuși, ca să nu ne scape, vor avea picioarele legate cu lanțuri. Datorită ție, știm cum să facem față opresorilor noștri și de acum vom lupta fără încetare pînă la victorie.

— Nu te lăsa îmbătat de succes : tu și ai tăi vă veți schimba deseori, ca și pînă acum, ascunzătoarea. Amintește-ți că vînătorii au provizii de aer : să nu ataci niciodată înainte ca acestea să fie epuizate. În sfîrșit, va trebui să trimiți, de fiecare dată aparatul lor zburător cît mai departe, ca să nu poată fi reperat locul în care au dispărut pasagerii.

— Sînt sfaturi înțelepte de care îmi voi aduce aminte, îl asigură Krunir. Divinitatea a creat nenumărate grote în aceste ținuturi și labirintul tunelelor nu este cunoscut decît de noi. Dar, spune-mi, ce intenții ai ? Îmi vorbești ca și cum ar urma să ne părăsești. Te-am ofensat cu ceva ?

— Nici vorbă ! Trebuie doar să-mi continui misiunea pe care mi-am fixat-o și să eliberez această planetă de invadatori. Mă voi întoarce în orașul lor, pentru a fura talismanele care vor declanșa printre ei o epidemie. Dacă reușesc, veți putea să ieșiți la suprafață și să trăiți ca altădată sub razele calde ale soarelui vostru.

— Nu vom putea să ne plătim niciodată această datorie de recunoștință. Pot să te ajut cu ceva în această acțiune ?

— Nu, prezența băștinașilor ar da de bănuit polițiștilor. Te rog doar să ai grijă de Myrna cît lipsesc eu.

Auzind aceste cuvinte, tînăra își întrerupse traducerea și protestă cu vehemență :

— Nici vorbă să te părăsesc ! Unde vei merge, eu te voi însoți. Compatrioții tăi sînt însoțiți adeseori de cîte o sclavă ca să le ducă bagajele.

— Este prea riscant ! E mai bine să aștepți aici, m-ai incomoda. Trebuie să intru în centrul medical.

— Acolo sînt infirmiere !

— Văd că ai răspuns la orice. Ei, bine, vei veni cu mine, cu toate că e o nebunie.

Myrna îi traduse șefului, care aprobă cu un surîs larg :

— Femeia aceasta este curajoasă, va putea să te ajute.

— Atunci, pentru că toată lumea este de acord, nu ne mai rămîne decît să plecăm. Myrna, du-te și caută bagajele noastre, vom lua helimobilul și vom profita de lumina zilei

pentru a zbura pînă la oraș. Dacă totul se desfășoară normal, mîine dimineață vom fi înapoi.

Șeful îi întinse tinerei un flacon și ea spuse :

— Este un cadou pentru noi : o substanță soporifică, fără nici un gust.

— Mulțumește-i, ar putea să ne fie de folos !

Un sfert de oră mai tîrziu, cei doi, ajungeau fără necazuri la grota unde se afla aparatul de zbor.

Minguéra îi puse la loc aripa și paralul, apoi împinse aparatul pe platformă, lăsînd intrarea deschisă, pentru ca, în caz de necesitate, să se poată refugia aici cu viteză. În sfîrșit, urcă însoțit de tînără și porni spre orașul imperial.

CAPITOLUL V

La Novopol, acțiunea medicului ar fi fost de la început sortită eșecului, helimobilul ar fi fost pus pe lista neagră și interceptat imediat de forțele de poliție.

La Zarnoi, șansele de reușită erau considerabil mai mari. Funcționarii imperiali zăceau într-o dulce trîndăveală și efectivele serviciilor erau reduse. Cît despre poliție, aceasta era practic inexistentă. Guvernatorul întreținea o gardă personală care să-l apere împotriva vreunei rebeliuni, puțin probabile de altfel, a indigenilor. Era singura forță armată cu adevărat eficace de pe planetă.

Așadar, helimobilul ajunse în oraș fără nici un obstacol. Minguéra gară liniștit aparatul în parkingul central, făcu plinul și plecă însoțit de Myrna care mergea la cîțiva pași în urma lui, așa cum se cuvenea unei sclave.

Institutul medical se afla la cincizeci de metri. Minguéra intră și se prezentă la recepție. Funcționarul ridică nasul din ecranul său video, aruncă o privire obraznică și se informă căscînd :

— Ce doriți ?

— Vin din partea doctorului Roders de la mină. Dorește cîteva doze de vaccin pentru tehnicieni.

— Pe culoar, a doua ușă la stînga...

Minguéra mulțumi, în timp ce portarul, după ce studiase, aprobator, ondulațiile șoldurilor sclavei, se cufundă din nou în contemplare.

Ușa ce-i fusese indicată dădea într-o cameră în care cutiile de medicamente erau rînduite în frigidere. Aici nu era decît un om, care își răsfoia registrele cu un aer adormit.

— Doresc cîteva doze de vaccin pentru cei de la mină, îndrăzni medicul.

— Da. Aveți un formular 502 semnat ?

— Desigur ! făcu Minguéra, cotrobăindu-se prin buzunare și apropiindu-se de funcționarul ce stătea în fața biroului.

Dar, în locul documentului, scoate o bîtă scurtă cu care-l lovește pe interlocutorul său cu un zgomot surd. Omul nu spune nici pîs și cade lat. Deschizîndu-i gura, agresorul îi toarnă cîteva picături din fiola pe care i-o dăduse Krunir.

— Vise frumoase și lasă-ne să ne facem treaba în liniște ! Myrna, bagă-l într-un dulap și așază-te în locul lui.

— Dar ce voi spune, dacă mi se va cere vreo informație ?

— Cochetează și tu ca să cîștigi timp. Eu o să mă descurc.

Fără să mai piardă timpul, medicul inspectează stocurile : diferite medicamente de primă urgență și, printre ele, faimoasele vaccinuri.

Colonia număra două sute doisprezece Imperiali. Aici era exact același număr de sertărașe, toate fișate. Pe cutii era notat conținutul, iar pe recipiente erau lipite doar niște etichete colorate.

Lichidul lăptos nu putea fi înlocuit cu vreo altă substanță dizolvată. Tînărul căută deci fiolele cu săruri de calciu avînd un aspect asemănător. Odată rezolvată această problemă, mai trebuiau inversate etichetele : o muncă plictisitoare, care i-ar fi luat cel puțin o oră.

Una după alta, el transfera fiolele cu substanța dizolvată în cutiile cu vaccin, după ce inversase etichetele.

Astfel, următoarele rații cu vaccin nu ar fi avut nici un efect : Imperialii, de la cel mai modest funcționar și pînă la guvernator, ar fi fost fără apărare împotriva cumplitei boli.

Desigur că nu toți vor fi vaccinați în același timp pentru că sosiseră pe Zarnoi eșalonat, în timp de cîteva luni.

Epidemia n-ar lovi decît cîțiva indivizi. Acest lucru ar neliniști serviciile medicale, mai ales că validitatea vaccinului nu putea fi pusă în discuție. Toți s-ar gîndi imediat la o mutație virală și ar cerceta germenele responsabil. În acest timp, colonii ar muri unul după altul. Ar trebui decretată evacuarea și izolarea planetei pînă cînd specialiștii din Novopol să se fi pronunțat asupra cazului. Ceea ce însemna abandonarea minelor din Zarnoi pentru mai mulți ani, căci erau destule planete sănătoase. Colonii dezgustați, nu s-ar întoarce, poate, niciodată.

Minguéra își lăsa mintea să zboare, în timp ce-și continua treaba atît de plicticoasă.

Dar un gînd îl făcu să tresară. După plecarea lui, funcționarul își va reveni. I se va părea ciudat că un străin a pătruns în laborator. Oricît de prost ar fi fost și tot ar fi început inspectarea stocurilor, cîteva analize de control. Aceasta ar fi însemnat eșecul operației !

Individul acesta nu trebuia să vorbească !

Curios lucru, rebelul accepta să-și lase compatrioții pradă unui virus mortal, dar nu era capabil să omoare cu sînge rece un individ inofensiv.

Preocupat, era gata să scape din mînă o fiolă și înjură sonor, încît Myrna tresări.

În sfîrșit, Minguéra avu o iluminare subită : evidența însăși ! Cum de nu se gîndise la asta ? Persoana aceasta incomodă trebuia să-și piardă rațiunea doar pentru o lună sau două : traumatism cranian, faptul n-ar uimi pe nimeni.

Lăsîndu-și lucrul, medicul scotoci prin rafturi și pînă la urmă descoperi o cutie cu plante locale. Un farmacist oarecare le strînsese acolo. Fiecare specie purta o etichetă cu proprietățile ei, doza și modul de întrebuințare.

Descoperise ceea ce căuta : Stufra, „iarba care provoacă nebunia“, un drog folosit de indigeni pentru a-i pedepsi pe criminali.

Minguéra luă cantitatea necesară, dizolvă otrava într-un pahar cu apă și-și sili victima să înghită această mixtură.

Myrna se uita la el cu un aer întrebător.

— O simplă precauție ! aruncă el. Pentru a-l împiedica să trăncănească, i-am dat stufra.

Tînăra dădu din cap în semn de aprobare :

— Pot să te ajut ?

— Nu ! Fă-mă să cîştig timp dacă vom fi deranjaţi de vreun inoportun.

Acestea fiind spuse, îşi reîncepu lucrul, consultînd cu neliniște pendula : nu peste mult timp ziua de lucru s-ar fi terminat şi, dacă victima lui nu ieşea, portarul ar fi venit să vadă ce se întîmplă.

Timp de douăzeci de minute, Minguéra lucră cu metodă şi rapiditate, apoi scoase un oftat de uşurare : terminat !

Meticulos, îşi impuse să examineze fiecare cutie, pentru a fi sigur de aspectul lor ireproşabil. Roders, în special, cunoştea foarte bine aceste fiole. Trebuia ca totul să-i pară absolut normal.

Mulţumit în sfîrşit, aşeză vaccinurile pe rafturile refrigeratorului, apoi se întoarse spre Myrna :

— Ajută-mă să-l pun pe scaun.

Amîndoi ridicară corpul inert şi-l aşezară la locul lui pe scaun. Bărbatul, inconştient, nu reacţiona.

Minguéra privi în jur şi nu observă nici o urmă a trecerii lui. Operaţia părea reuşită. Desigur, ideal ar fi fost să distrugă sursa care făcea posibilă producerea vaccinului. Dar căutînd perfecţiunea, ar putea să dea de bănuit şi atunci bacteorologii ar fi realizat înlocuirea vaccinurilor, pentru că virusul domnea în stare endemică printre autohtoni.

Cei doi plecară, ducînd un mic pachet.

— Cum e ? făcu portarul. Aţi stat cam mult !

— Oh, am trăncănit cu vechiul meu prieten pentru a-i schimba gîndurile ! Mi se pare că nu e deloc în formă. Pe curînd !

După care, cei doi complici se eclipsară.

Evident că atunci cînd il vor găsi pe nenorocitul acela, portarul va fi chestionat, acesta va menţiona vizita lor, dar cum totul pare intact, acţiunea s-ar putea interpreta ca o banală răfuială şi în nici un caz o manipulare de vaccinuri. Un anchetator mai abil ar descoperi poate că Roders nu făcuse nici o comandă l-ar fi bănuit poate pe medicul dispărut, dar totul s-ar opri aici.

Afară, era aproape noapte. Minguéra grăbi pasul ca să ajungă mai repede la helimobil : nu ţinea să mai rămînă în oraş şi prefera să fugă cît mai repede posibil.

Pachetul îi furniza un alibi, pentru că el conţinea antibiotice : putea oricînd pretexta că acestea lipseau la mină.

Plimbăreţii hoinăreau fără să dea atenţie medicului. Dimpotrivă, ei se uitau la Myrna cu un interes nedisimulat şi unii chiar aruncau glume picante.

Cei doi urcară în aparatul de zbor fără nici o piedică şi peste puţin timp zburau pe deasupra cîmpiilor ce înconjurau oraşul. În depărtare, luminile astroportului se aprinseră : se lăsa înserarea, coborînd peste munţii violeţi.

Minguéra se simţea foarte mulţumit de el. Misiunea se desfăşurase fără cel mai mic impediment. Judecînd după toate acestea, nu era prea greu să devii un rebel : în cîteva luni, planeta va fi eliberată şi el va duce o viaţă liniştită în compania frumoasei indigene pe care o iubea.

Se întoarse către ea şi-i zîmbi. Myrna, radioasă, i se prinse de gît, sărutîndu-l cu pasiune, apoi, slăbind strînsoarea, murmură :

— Iubitule, sînt mîndră de tine ! Şi toţi ai mei îţi datorează recunoştinţă profundă : rasa mea va trăi de-acum înainte în deplină libertate.

Minguéra era gata să protesteze cu modestie, cînd atenţia îi fu atrasă de semnalizatorul roşu al emiţătorului.

— Hait, un apel urgent ! N-avem noroc, doar cîteva minute şi eram în afara posibilităţii de a fi interceptaţi !

Vai ! Norocul îi părăsise : un helimobil rapid îi depăşea şi reflectorul lui se aprinse.

— Drace ! Poliţia !

O voce imperativă se făcu auzită :

— Ordin de aterizare imediată !

Minguéra nu avea de ales : aparatul lui nu putea scăpa de urmăritori şi nu se punea problema să lupte.

O scurtă privire în spate îi arăta un al doilea urmăritor. Cu moartea în suflet, începu manevra de coborîre :

— Sînt dezolat, dragostea mea ! spuse cu amărăciune. Era prea frumos : m-am lăsat prins ca un idiot. Pentru mine, n-are nici o importanţă, dar nu pot suporta gîndul de a te vedea din nou sclavă. În orice caz ai răbdare : nu vor bănui că aş fi schimbat vaccinurile şi poporul tău va fi liber pînă la urmă !

— Nu te scuza. Singur împotriva tuturor compatrioţilor tăi, lupta era inegală. Nu ai nimic să-ţi reproşezi. Cît despre

mine, fii liniștit, nu voi vorbi și nu voi fi niciodată a unui alt bărbat.

Aparatul se așeză pe sol.

Șase gardieni, cu arma în mînă, ieșiră din helimobilul care-i urmărise. Puseră mîna pe fugari fără menajamente. Minguéra legat, fu aruncat pe podeaua helimobilului poliției. Myrna rămase în celălalt aparat supravegheată de doi Imperiali.

Își luară zborul în direcția orașului și, după o scurtă călătorie, se așezară chiar în curtea palatului.

Prizonierul, pus din nou pe picioare, fu condus imediat în reședința guvernatorului, care părea că-l aștepta. Obezul reprezentant al guvernului imperial era așezat în fața unei mese copioase cînd Minguéra fu adus în fața lui.

— Ah, iată-l pe rebelul nostru ! gîlgîi el. Ei bine cariera ta n-a fost prea lungă ! Îți fac onoarea să-ți iau chiar eu interogatoriul căci nu reușesc să-ți înțeleg motivațiile !

Înghiți un gît de vin purpuriu, rîgîi și continuă :

— Cum se poate face ca un cetățean imperial să-i renege pe ai săi pentru a trăi printre aceste lepădături indigene ? Prietena ta, sînt de acord, este superbă și voi ști curînd dacă nu decepționează în pat. Totuși nu aveai nevoie să trădezi ca să te culci cu ea !

— Este inutil să-ți explic, nu ai putea înțelege ! Să știi doar că exploatarea nerușinată a popoarelor primitive mă scîrbește : nu puteam să vă fiu complice.

— Ah ! Domnul are idei revoluționare ! Ai citit desigur teoriile dezgustătoare răspîndite clandestin de ccaleki ! Biet idiot ! Aveai norocul să aparții unei rase alese și tu renunți la condiția ta privilegiată de cetățean imperial pentru niște nerozi ! Ce voiai, de fapt ?

— Să-mi consacru arta și știința mea îngrijirii indigenilor pe care-i urmăriți ca pe un vînat.

— Ce apostolat ! persiflă guvernatorul. Sperai măcar să sustragi de la ei ceva informații ? Se pare că ei cunosc multe zăcăminte de pietre prețioase, smaralde de toată frumusețea care-și schimbă culoarea la cea mai mică variație de temperatură.

— Sînt dezolat că te dezamăgesc... Ei sînt subnutriți, roși de boală, voiam să-i salvez pentru a evita ca rasa noastră să aibă de ce roși din cauza unui nou genocid.

— Acesta e, fără îndoială, motivul pentru care ai pătruns în Institutul medical ?

— Exact. Aveam mare nevoie de antibiotice pentru a-i îngriji pe aceşti nenorociţi.

— S-au găsit medicamente în aparatul lui ? se informă guvernatorul.

— Da, Excelența Voastră ! O întreagă provizie.

— Se pare că spui adevărul ! Totuși...

Obezul își îndreptă degetul grăsuliu înspre pieptul tînărului medic :

— Totuși nu mă vei face să cred că un cetățean imperial sănătos la cap să fi putut abandona prerogativele sale fără vreun motiv valabil. Dacă nu te-a atras cîștigul, atunci înseamnă că nu e vorba decît de o bolnăvicioasă ideologie revoluționară. Am consultat dosarul tău : la Universitate erai considerat deja un original cu idei rebele. Ai fost tocmit de cealeki, mărturisește !

— Nu am avut nici cel mai mic raport cu ei și habar n-aveam că ar fi putut exista spioni în sînul Imperiului, ceea ce de altfel regret.

— Nu te neliniști ! Știi că în cazul tău este vorba de înaltă trădare. Aici nu sîntem echipați pentru a te interoga științific. Vei fi deci expediat la Novopol. Acolo, îți va fi sondat creierul cu cele mai moderne tehnici și se va ști exact ce a motivat nebunia ta ! Deci, puțin îmi pasă că nu-mi spui nimic, luați-l ! Păziți fata și spălați-o, vreau să o încerc astă seară !

La acest gînd, Minguéra văzu roșu înaintea ochilor și sări ca o fiară, cu toate că era legat. Un jet de paral îl culcă la pămînt. Doza era atît de puternică, încît își pierdu cunoștința.

Se trezi într-o carceră situată în subsolul palatului : contactul cu el fusese judecat ca fiind atît de dăunător încît hrana îi era adusă de roboți. Ea conținea fără îndoială tranchilizante și alte droguri, căci dormea ore în șir. Din cînd în cînd se trezea tresărind, mormăind cuvine de neînțeles, dar nu mai știa dacă dormea sau era treaz.

Astfel pierdu orice noțiune a timpului, ignorînd ceea ce se întîmplase cu Myrna și cu prietenii lui, rebelii din munți.

În sfîrșit, această viață larvară încetă.

Prizonierul se gîndea că-l uitaseră și va sfîrși prin a muri de foame în această încăpere cu ziduri goale de un alb strălucitor care-ți obosea ochii, dar i se părea normal și nu resimțea nici o neliniște. Mintea lui amorțită încetase să mai gîndească.

Cînd doi astronauți și patru roboți veniră să-l caute ca să-l îmbarce într-un astrocargou care pleca spre Novopol, Minguéra nu avu nici o reacție și se lăsă dus fără să protesteze. Zări, fără să le vadă cu adevărat, mai întîi clădirile astroportului, apoi silueta subțire a navei.

Traversară coridoarele sub privirile curioase ale astronauților și se lăsă docil închis în noua sa închisoare, o cameră puțin mai mică decît precedenta, dar la fel de impersonală.

Ajuns aici, se aruncă pe pat și adormi imediat, epuizat în urma efortului făcut.

Minguéra nu-și dădu seama că decolaseră, nici că îl vizitase comandantul Lavour care se uitase la el cu o mare curiozitate cînd nava „Comet" era în spațiu. Astronatului i se spusese că era vorba de un prizonier feroce și periculos, un rebel de temut pe care trebuia să-l transporte cu foarte mari precauții. Fu deci, uimit la vederea acestui bărbat palid, inert, cu o față de intelectual care nu corespundea deloc cu ideea pe care și-o făcuse despre un luptător de gherilă.

Prizonierul i se păru atît de slăbit încît dădu ordin să i se administreze fortifiante, pentru a ajunge cu el viu la Novopol. Avea în vedere să-i facă de asemenea cîteva ședințe de raze ultraviolete : nenorocitul, obișnuit să trăiască în aer curat, se va ofili mai mult ca sigur în această carceră.

Așadar, medicul își recăpătă peste puțin timp vigoarea. La drept vorbind, nu acest tratament benefic îi făcuse bine, ci faptul că-i fuseseră suprimate drogurile neuroleptice.

Îi reveni pofta de viață și căută să înțeleagă ceea ce i se întîmplase. Lavour îl găsea chiar simpatic, și îl puse la curent, dîndu-i cîteva cărți și casete ca să-l distreze. Vorbiră mai ales despre problemele tehnice ale zborului și Minguéra gîndi că ar putea profita de toate acestea.

Acum se hrănea cu o speranță nebună : să scape din astronavă înainte de sfîrșitul călătoriei. Dacă ajungea la Novopol, ar fi fost pentru totdeauna o epavă umană. Sondajele psihice i-ar distruge neuronii cerebrali și, atunci cînd judecătorii ar fi obținut de la el toate informațiile pe care le

doreau, prizonierul ar fi beneficiat de o recondiționare cerebrală care ar fi făcut din el un semi-idiot.

Plimbările prin „Comet“ îl făcuseră să înțeleagă configurația cargoului. În față, postul de pilotaj, în spate cămara cu provizii, în centru organele vitale : centrala energetică și sistemul electronic. Cabina lui era situată probabil în mijlocul corpului navei, exact lîngă compartimentul rezervat nacelelor de salvare. Dacă ar reuși să scape din închisoare, ar încerca să fugă și să dispară înainte de a se da alarma.

Medicul trăncănea mult cu astronautul însărcinat să-i aducă hrana, pentru a afla itinerariul pe care-l urmau. Află astfel cîteva detalii pasionante. „Comet“, contrar astronavelor care transportau pasageri, nu o tăia pe drumul cel mai scurt prin brațul galactic. Mergea de-a lungul granițelor, oprindu-se în coloniile mai puțin frecventate, unde Lavour își putea vinde marfa la un preț extraordinar. Cargoul părăsise Zarnoi de șapte zile și escala următoare va fi la Liuwor, peste trei zile.

Minguéra avea deci destul timp să se gîndească la detaliile evadării sale, așa încît să riște cît mai puțin.

La bord, nu erau decît patru ofițeri, comandantul Lavour, secundul lui, inginerul de telecomunicații și acela de la propulsoare. Șase astronauți specializați supravegheau roboții în timpul traversării, o adevărată sinecură.

În ansamblu, toți se plictiseau și cu tot pericolul pe care îl reprezenta prizonierul, ei îi vorbeau cu plăcere. Zbirii Serviciului Imperial de Securitate ar fi fost furioși dacă ar fi aflat, dar Lavour era singurul stăpîn la bordul navei sale. Toți erau curioși să afle motivele revoltei medicului, detalii referitoare la viața dusă printre indigeni și Minguéra le satisfăcu cu plăcere această curiozitate.

Le descrise trista existență a sclavilor de pe Zarnoi, desfrîul ofițerilor imperiali avizi de cîștig dorind să facă avere în cît mai scurt timp pentru a se întoarce pe o planetă civilizată. Povesti despre viața sălbatică a acelora care luptau pentru a-și păstra libertatea, ascunși în grote, vînați fără încetare de traficanții de sclavi. Fără să-l aprobe, acești astronauți duri găseau că revolta prizonierului lor avea o oarecare strălucire... Totuși, nu puteau crede că, fără nici un sprijin, compatriotul lor să se fi lansat într-o astfel de tentativă.

Medicul nu încerca să-i lămurească : toți se gîndeau că era un agent cealek, format pentru război revoluționar. El le ocolea întrebările, lăsîndu-i în incertitudine.

În timpul acestor conversații, care aveau loc, în general, în cabina lui, află că astronava va trece de mai multe ori în apropierea frontierelor dușmanilor Imperiului. Reuși chiar să afle momentele în care „Comet“ urmîndu-și traseul, va zbura pe lîngă teritoriile cealekilor, ca și distanța dintre astronavă și posturile de frontieră. Acestea erau foarte răzlețe. Cîteva planete fortificate primeau rapoartele sateliților de supraveghere și, avînd o hartă bună, ar fi fost ușor să se fofileze pentru a trece frontiera.

Într-o seară, Minguéra fu invitat la masă în cabina comandantului. Toți băură din abundență și, la sfîrșitul mesei, ofițerii erau destul de amețiți. Prizonierul profită de această pentru a pune discret mîna pe două documente, de o importanță capitală : un plan detaliat al navei ca și o hartă a ținuturilor de la periferia Imperiului pe care erau înscrise toate indicațiile privitoare la balizele de orientare și aparatele de supraveghere.

Întors la închisoarea lui, putu să examineze în voie aceste documente. Începu cu planul navei.

Dar, din păcate, lectura îi provocă o mare decepție. Ușile blindate ale navetelor de salvare nu se deschideau decît atunci cînd computerul central deducea că nava este în primejdie, deci nu se putea să pună mîna pe un aparat din acesta și să fugă. Comandantul, e drept, avea o cheie magnetică pentru control dar Minguéra habar n-avea unde putea fi. Presupunea că este ascunsă în casa de fier care nu se deschidea decît cu examinarea amprentelor digitale ale lui Lavour sau ale secundului său. Nu putea încerca nimic fără să dea alarma.

Toate proiectele lui se prăbușeau !

Atunci avu loc prima escală.

Pentru mai multă siguranță, Lavour îl consemnă pe captivul său în cameră și acesta nu văzu nici planetă, nici vreun locuitor.

Timp de două zile, nici un membru al echipajului nu-l vizită : numai un robot îi aducea de mîncare.

O clipă, medicul se gîndi să-l atace și să pună mîna pe navă. Dar mecanismele acestea drăcești erau mult prea puternice.

Trebui să-și trăiască chinul cu răbdare.

În sfîrșit, nava decolă, dar nimeni nu-l vizită pe prizonier : toți aveau, se pare, dureri de cap din cauza băuturii.

Seara, Lavour se făcu simțit. Secundul veni să-l invite pe Minguéra să ia masa cu echipajul.

— Ei, bătrîne, nu te-ai plictisit cam mult ? se interesă el jovial.

— Pe cinstea mea, nu ! Am dormit și am citit. Au mers bine vînzările ?

— Formidabil ! De o lună de zile nici un cargou nu a trecut pe aici din cauza unor incidente de frontieră. Deci ei au cumpărat tot ce-am avut la un preț de trei ori mai mare.

— Sînt fericit pentru voi.

— Un singur necaz : radiofonistul a primit o lovitură urîtă ieri seara într-un bar. Nu voiam să avem necazuri cu autoritățile și l-am adus aici. Cum ești doctor, ai putea să te uiți puțin ?

— Cu plăcere !

— Atunci, urmează-mă...

Porniră amîndoi de-a lungul unui coridor : astronautul zăcea pe patul său, semi-conștient.

Minguéra îl examină. Avea tăietură urîtă la față. Ce-l neliniști cel mai mult pe doctor fu o plagă mare la cap.

Lavour acoperise rana cu antiseptic și cicatrizant : nu se punea problema unei infecții, dar trebuiau cusute marginile pielii. Blocul medical de la bord nu conținea decît medicamente. În cazurile grave, bolnavul era pus în stare de hibernare pînă la următoarea escală, ceea ce comandantul voia să evite cu orice preț.

Minguéra găsi pansamente adezive în trusele de salvare prevăzute pentru cazurile de aterizare forțată și se servi de acestea pentru a îngriji plaga. Ar fi fost indicat să-i facă o radiografie pentru a ști sigur că nu era fracturat craniul. Dar cum la bord nu erau aparatele necesare, fu nevoit să se mulțumească cu un examen extern.

— Deci nu e prea grav ? se interesă Lavour.

— Nu ! Cred că povestea asta nu va avea urmări neplă-

cute. Mîine, vom ști sigur cum stăm. I-am dat antibiotice, și voi pune medicul-robot să-i administreze un soporific.

Amîndoi reveniră în sala în care era pregătită o masă copioasă. Pentru a mai schimba meniul obișnuit, astronauții cumpăraseră alimente proaspete și roboții-bucătari se ocupaseră de ele. O băutură delicioasă din fructe fermentate cu gust de cireșe agrementa festinul și, la desert, Lavour se puse pe confidențe :

— Bătrîne, aveai dreptate cînd ne vorbeai de ticăloșii care scot untul din autohtoni. Sînt ofițer imperial și, totuși am ajuns să roșesc pentru compatrioții mei. Aici, ei au adus în stare de sclavie o rasă de oameni-păsări. Pentru a fi siguri că nu pot evada, le sînt tăiate aripile. Roboții sînt puțini, ca și pe Zarnoi : indigenii îndeplinesc muncile cele mai grele și mor după cel mult doi ani. Mii de comete, inspectorii imperiali ar trebui să semnalizeze aceste cazuri !

— Oh ! Ei își fac datoria, notă medicul. Numai că, atunci cînd au stabilit dosarul, îl prezintă guvernatorului care îi mituiește, mai mult sau mai puțin, după caz.

— Dezgustător ! mormăi secundul, Am văzut o fetiță într-un bar, nu avea mai mult de cincisprezece ani și făcuseră deja din ea o curvă ! Din cauza asta a fost lovit Mingo. A vrut s-o scoată pe fată din labele a patru indivizi care o pipăiau. Pînă să ajungem noi, era deja în nesimțire...

— Știu ! suspină Minguéra, gîndindu-se la Myrna.

— Și eu am încercat să eliberez o sclavă indigenă. Și iată unde am ajuns...

Tăcură cu toții.

— A propos, reluă medicul, nu ați auzit înainte de a pleca de pe Zarnoi, vorbindu-se despre o fată pe care o chema Myrna ?

— Nu ! Îmi pare rău !

— Nu face nimic : probabil că guvernatorul și-a păstrat-o pentru uzul lui personal, constată cu amărăciune prizonierul.

— Și totuși, ar trebui făcut ceva pentru ca toate acestea să ia sfîrșit ! exclamă secundul.

— Ce ? replică Lavour, descurajat. Dacă fac un raport la sosire, nu voi mai auzi niciodată vorbindu-se despre el. Dacă aș merge la un tip de la Ministerul Coloniilor, mi-ar

spune să nu mă amestec în treburi care nu mă privesc. Dacă insist, mă vor zbura din postul de comandant !

— Peste cîteva zile, vom ajunge aproape de frontieră, notă Minguéra. Cargoul vostru poate să treacă în teritoriul cealek.

— Fără răzvrătiri la bord ! i-o tăie Lavour cu un ton sec. Eu nu aprob comportamentul colonilor, dar nu vreau să devin un pirat ! Deci, tinere, nu mai vorbi despre acest subiect, dacă vrei să mai ieși din cabina ta !

— Cred că ar fi preferabil, mîrîi Minguéra. Dacă vreți să mă duceți acolo...

Spunînd acestea, se ridică și plecă.

Secundul îl urmă. Înainte de a încuia ușa, îi spuse :

— Ai grijă, prietene. Bătrînul este suspicios, deci evită să mai abordezi acest subiect ! Cel mai bun prieten al lui a dezertat, și nu i-a iertat-o...

Rămas singur, medicul fu cuprins de gînduri negre. La ce bun să lupte ? Tot nu-și va mai recăpăta libertatea...

Privirea îi rătăcea acum pe suprafața netedă a pereților și deodată i se fixă pe un grilaj din plafon. Încruntă din sprîncene și căută planul navei „Comet“ ascuns într-o pungă de plastic sub chiuvetă. Timp de cîteva minute, rămase adîncit în lectură, apoi un zîmbet îi apăru pe buze.

Un nou plan de evadare era pe cale de a fi elaborat în mintea lui : pentru că era imposibil să fure o navelă, de ce n-ar folosi chiar astronava ?

Peste cîteva ore, nava urma să treacă pe lîngă frontieră. După cele spuse de Lavour, în acel moment, nava ar trebui să vireze un sfert tribord pentru a intra pe teritoriul cealek și a se îndrepta spre o planetă de graniță. Dacă, în acel moment „Comet“ ar fi în pană, și ar continua să înainteze în direcția fixată, ar intra pe teritoriul dușmanilor Imperiului. Atunci, nava ar fi capturată, iar prizonierul lui Lavour eliberat.

Se juca totul pe o carte : va putea să taie grila circuitului de aerisire ?

Agitat, medicul se cățără pe scaun și încercă să elimine acest obstacol. Fără succes însă. Îl examină îndeaproape și constată că era ținut de un simplu zăvor, situat în interior. Dacă ar avea măcar un clește, i-ar fi ușor să-l tragă...

Bineînțeles, nu avea nici cea mai neînsemnată sculă, dar scotocind prin cameră observă că patul lui stătea pe o somieră din fire de oțel.

Minguéra se întinse pe jos, apucă un fir și începu să-l tot îndoaie ca să-l rupă.

Cîteva minute mai tîrziu, era în posesia instrumentului dorit : o tijă fină de vreo treizeci de centimetri. O îndoi, după ce o încălzi bine la flacăra brichetei, și urcă din nou pe scaun.

Cîteva tatonări și zăvorul cedă.

Medicul ridică atunci placa și o așeză în interiorul conductei. Apoi, coborî, confecționă un manechin din hainele sale, pe care îl așeză în pat, sub cuvertură, apoi făcu lumina mică. Astfel, dacă vreun indiscret ar arunca o privire în cabină, ar crede că ocupantul ei doarme.

Acum, urma să fie jucată partida decisivă !

Minguéra urcă din nou pe scaun, se agăță de marginea orificiului și se ridică în mîini.

Odată ajuns în tunel, puse grila la loc și se tîrî înspre sala propulsoarelor. Trecu pe lîngă multe alte orificii de ventilație, avînd mare grijă să nu facă zgomot și aruncînd o privire dedesubt înainte de a străbate încrucișările culoarelor.

Norocul fu de partea lui : toți membrii echipajului, în afară de supraveghetorul postului central, intraseră în cabine.

Minguéra ajunse la trapa care dădea în sala propulsoarelor. Un simplu zăvor o ținea închisă : „Comet“ nu fusese prevăzută ca închisoare.

Captivul se lăsă să cadă cu suplețe pe podea. În fața lui, pe un ecran de control era trasată linia de zbor a navei cu balizele de frontieră.

Într-un sfert de oră, cel mult, astronava și-ar schimba ruta : trebuia acționat repede.

Minguéra privi în jur și descoperi imediat disjunctorul central. Încercă să-i smulgă învelișul protector, dar își rupse în zadar unghiile. Fără grabă, cu un sînge rece care-l uimea și pe el, cotrobăi prin sertare și descoperi o șurubelniță automatică.

În zece secunde, îndepărtase învelișul protector. Dedesubt, în cutie, se aflau cablurile groase care alimentau cu electricitate întreaga navă. Minguéra se întoarse la sertar, luă un clește solid, apoi aruncă o privire pe ecran : ruta navei „Cometa“ părea că începe să devieze...

Medicul smulse o torță electrică de salvare și aruncă în interiorul cutiei.

Se produse o enormă scînteie albăstrie, se auzi o trosnitură sinistră și toate luminile, toate dispozitivele automate ale navei încetară să mai funcționeze...

CAPITOLUL VI

La lumina torței, Minguéra se ridică în conductă și puse grila la loc.

Auzi trîntindu-se o ușă și pe Lavour scoțînd o înjurătură sonoră, constatînd mărimea dezastrului. Și ceilalți astronauți își făcură apariția și încercară să repare avaria.

Medicul nu pierdu timpul și se întoarse tîrîș în cabina lui. Odată ajuns, trase zăvorul de închidere a grilei, ascunse tija de oțel în somieră și se întinse fericit în pat.

Dacă totul mergea după planul prevăzut, în curînd va fi liber !

Un pas rapid îi atrase atenția. Ușa se deschise și un astronaut proiectă asupra lui fasciculul luminos al torței sale, părînd foarte surprins de a-l găsi în pat.

Plecă fără un cuvînt. Pe cît se pare, Lavour dorea să știe cine fusese autorul sabotajului. Va trece un timp pînă să înțeleagă ce se întîmplase.

Un sfert de oră mai tîrziu, un bec se aprinse în tavan : un circuit de salvare fusese branșat : el va asigura supraviețuirea echipajului, dar nu va putea fi folosit pentru repunerea în funcțiune a propulsoarelor.

Minguéra foarte calm, aștepta : „Comet“ se afla probabil de jumătate de oră în teritoriul cealek, și dacă patrulele erau la înălțimea reputației lor, nu va mai dura mult și-și vor face apariția.

Un zgomot de cizme se făcu auzit pe coridoare : astronauții veneau și plecau. ,

Deodată, ușa se deschise de perete și, pentru prima oară în viața lui, rebelul se găsi în fața unuia din dușmanii declarați ai Imperiului. Bărbatul era robust, de talie destul de

mică. Strîns în combinezonul său, semăna cu orice astronaut. Tenul palid și emblema stacojie în formă de Galaxie spiralată pe care o avea pe cască îi indica naționalitatea. I se adresă lui Minguéra în dialect imperial cu un accent teutonic :

— Sînteți cu adevărat doctorul Minguéra, prizonierul transferat de pe Zarnoi la Novopol ?

— Exact.

— Vă rog să mă urmați.

Amîndoi se duseră la postul central unde echipajul de pe „Comet", dezarmat, se afla într-un colț al încăperii, supravegheat de doi astronauți.

Unul dintre cealeki, avînd pe umăr trei trese aurii, îl privi pe captiv și-i întinse mîna zîmbind :

— Încîntat să vă cunosc, doctore ! Dacă relatarea comandantului Lavour este exactă, ați dat dovadă de un curaj excepțional alăturîndu-vă insurgenților de pe Zarnoi. O inițiativă care ar fi putut să vă coste scump, dacă nava aceasta ar fi ajuns la destinație. Sînteți norocos, se pare, pentru că acest cargou a intrat fără să vrea pe teritoriul neutru.

— Norocul nu servește la nimic, dacă nu știi să-l provoci și să profiți de el, menționă medicul cu un ton sarcastic. Am putut sabota nava într-un moment prielnic, asta-i tot !

— Ticălosule ! Bănuiam eu... mîrîi Lavour. Te tratam aproape ca pe un prieten și iată recunoștința ta...

— Scuză-mă ! Era în joc pielea mea și, în ce te privește, nu vei avea prea multe necazuri, Autoritățile imperiale vor cere cargoul și prietenii noștri cealeki îl vor restitui cu tot cu echipaj.

— Doar pe cei care nu vor dori să profite de dreptul de azil, interveni ofițerul.

— Grozavă perspectivă ! tună Lavour. După ce mi-am rătăcit nava, va trebui să trec prin fața unei comisii de anchetă, nici vorbă să mai pot fi comandant ! Ar trebui să fiu fericit dacă nu mi-aș petrece restul zilelor într-o temniță spațială.

— Nu vreau să vă influențez, zîmbi cealekul, dumneavoastră trebuie să hotărîți. Acum, prieteni, vă voi cere să îmbrăcați cîte un combinezon spațial și să vă îmbarcați în naveta care vă va duce pe crucișătorul nostru.

Minguéra îl urmă pe astronaut. După el, echipajul de pe „Comet", încadrat de roboţi, se duse în ecluza navei unde toţi se îmbrăcară în ţinute potrivite. Se regăsiră în naveta care se desprinse de trupul cargoului şi merse să se instaleze în interiorul navei de război.

Medicul nu vizitase niciodată vreo unitate a flotei imperiale, cu atît mai puţin o astronavă cealekă, de aceea privea în jurul lui cu un mare interes. Dar, vai, nu era mare lucru de văzut. Niște coridoare de culoare gri, cu uși etanșe plasate la intervale regulate. Nici un astronaut, doar camerele de luat vederi așezate una după alta pentru a oferi o vedere de ansamblu postului central.

Crucișătorul părea destul de mre, solid construit și perfect întreținut, dar foarte sobru, nici cel mai mic detaliu superflu, nimic altceva decît strictul necesar.

Medicul fu onorat cu o cabină separată, în timp ce membrii echipajului de pe „Comet" fuseseră închiși în celule.

Nu era nici o diferență între acest nou local și acela de pe cargou : mobilierul strict necesar, un aparat video, un minuscul cabinet de toaletă, nimic mai mult. Totuși cealekii, știind că-i lipsește strictul necesar, îi puseseră în dulap cîteva haine de schimb și obiecte de toaletă.

Minguéra abia avut timp să treacă în revistă noua sa locuință. Se auzi o comandă aspră, ofițerul care-l escortase luă poziţia de drepţi şi comandantul navei, escortat de patru roboți, își făcu intrarea.

Astronautul era înalt, foarte zvelt în tunica lui de culoare gri-bleu, care-i accentua paloarea feței. Ochii, adînciți în orbite, păreau imenși, cam ca aceia ai unei păsări de noapte. Fizionomia lui inteligentă avea o expresie austeră, chiar neprietenească, atunci cînd își examină oaspetele.

Îi făcu semn subordonatului său să părăsească încăperea, în timp ce roboții se așezau în cele patru colțuri ale camerei. Cealekii nu lăsau nimic la voia întîmplării.

Rămas singur cu Minguéra, un zîmbet ușor lumină fața comandantului în timp ce-i întindea mîna, prezentîndu-se :

— Comandant Czewsko, încîntat de a te avea la bord, declară el într-un limbaj imperial fără cusur, cu un ușor accent.

— Doctor Minguéra ! Încîntat să te cunosc, comandante ! Cu atît mai mult cu cît mi-ai salvat viaţa : aş fi avut un loc

rezervat într-o ocnă imperială, dacă n-ai fi interceptat nava „Comet“.

— Am auzit vag vorbindu-se despre tine : se pare că ești un rebel periculos, ai încercat să-i ridici pe cei de pe Zarnoi împotriva ocupanților. Cel puțin așa pretinde cideo-ul. Aș dori să știu mai multe referitoare la această acțiune. Ia loc !

— Cu plăcere !

Medicul se lansă în povestirea aventurilor sale fără a omite vreun detaliu, trecînd totuși mai repede peste relațiile cu Myrna și încheie :

— Iată odiseea mea : cred că am făcut cîteva greșeli, dar dacă guvernul tău mi-ar da voie, sînt gata să-mi reiau lupta.

— De necrezut ! exclamă ofițerul. Dragul meu, ai dat dovadă de un curaj excepțional, dar și de o totală lipsă de bun simț. Aveai cam tot atîtea șanse să reușești în acțiunea ta, ca și în a distruge acest crucișător cu un parel. N-ai făcut niciodată vreun instructaj pentru lupta de gherilă ?

— Nici vorbă ! Este prima oară cînd am plăcerea să stau de vorbă cu un cealak autentic. Guvernatorul părea convins că fusesem contactat de agenții voștri. Eroare totală.

— E inutil să mi-o spui ! aruncă zîmbind astronautul. Ei bine, dragul meu, dacă nu ești prea obosit, îți voi da prima lecție ! Eu am urmat cursurile de formare specială pentru gherilă, căci serviciul meu de supraveghere a frontierelor mă pune uneori în situația de a-mi sprijini compatrioții.

Puțin vexat, dar foarte interesat, Minguéra consimți :

— Sînt conștient de carențele mele în acest domeniu, comandante, de aceea te voi asculta cu cea mai mare atenție.

— Mai întîi, voi schița în cîteva cuvinte evoluția Uniunii noastre. Alungați de Imperiali prin cele mai sărace zone ale Galaxiei, poporul meu, ca să supraviețuiască, a trebuit să economisească cu zgîrcenie energia. Știi că stelele noastre se scaldă în niște nebulozități, și planetele noastre sînt aproape toate bîntuite de o climă glacială. Sferele lui Dyson, înconjurînd aștrii care le luminează, au făcut posibilă demararea și apoi dezvoltarea industriei. Problema alimentației a putut fi rezolvată prin exploatarea sistematică a oceanelor, datorită formelor submarine și prin cultivarea intensă a unor plante mai favorizate. Culturile de țesuturi, sinteza proteinelor, au îndepărtat definitiv riscul foametei.

— Este adevărat că la voi, centrele de producție agricolă sînt grupate pe planete specializate ?

— În mare, afirmația corespunde realității. Planetele care beneficiază de o căldură suficientă sînt prea puțin numeroase și nu putem risca să le poluăm sau să le modificăm ecologia instalînd acolo uzine. Unele planete sînt deci consacrate producției industriale, altele agriculturii, Nu sîntem bogați, însă datorită bunei rînduieli a activităților, progresăm fără încetare.

— Imperialii nu au astfel de probleme. Pînă acum s-au scăldat în opulență datorită exploatării popoarelor lipsite de apărare !

— Nu te neliniști, aceste jafuri nu vor mai dura mult timp. Asta ne aduce iar la gherilă. Într-o țară subdezvoltată, lupta trebuie să se ducă în afara orașelor. Unul dintre teoreticienii noștri a elaborat legea dezvoltării inegale și combinate. În majoritatea cazurilor, planetele colonizate au o asincronie netă de maturație între agricultură și industrie. Altele, ca Zarnoi, sînt pur miniere, altele trăiesc din agricultură. Feudalitatea imperială nu se ocupă de aceste probleme. Ea refuză independența, permite implantarea unor enorme domenii pe planete agricole. Autoritatea emană de la Novopol și nimeni nu-și bate capul să-i educe pe indigeni, cînd este atît de ușor să-i exploatezi. Aceasta înseamnă că Imperiul este copt pentru implantarea unor centrale revoluționare care vor pune capăt atotputerniciei lui.

— Încep să-mi dau seama cît sînt de ignorant în acest domeniu. Eu, care îmi imaginam că voi putea să-i eliberez pe cei de pe Zarnoi !

— După cum vei afla mai tîrziu, fiecare planetă trebuie studiată ca un caz particular și implantația colectivității agricole joacă un rol foarte important. Dacă prietenii tăi ar fi ocupat o regiune vastă, care să împartă în pătrate întregul teritoriu, șansele tale de reușită ar fi fost mai mari.

— Dar aceste colonii nu vor deveni cîmpuri de bătaie pe care se vor înfrunta ani în șir cele două forțe opuse ?

— O astfel de acțiune nu trebuie, desigur, să fie declanșată cu ușurință. Dacă se revoltă doar orașele, imperialii le vor distruge repede : cîteva astronave ca aceasta ar fi de ajuns. Dimpotrivă, dacă mișcarea se întinde pe toate continentele, vor ezita să săvîrșească un genocid total, care ar face planeta

imposibil de exploatat pentru mai mulți ani. Acest lucru se va verifica, cu atît mai mult cu cît vor fi mai multe popoare colonizate care să se revolte împotriva agresorilor lor, așa încît forțele militare imperiale să nu poată distruge centrele rebeliunii unele după altele.

— Din nou recunosc incompetența mea : oroarea pe care am simțit-o văzînd comportamentul acelora care pînă ieri erau compatrioții mei, m-a făcut să acționez în mod impulsiv. Orice acțiune trebuie studiată în prealabil, pentru a avea succes și cei care o conduc trebuie să fie competenți. Asta mă face, să-ți pun o întrebare : care va fi soarta mea în țara ta, pot spera să primesc o formație care să-mi permită să reiau lupta ?

— Va trebui să începi de la zero. Centrele noastre specializate te vor familiariza cu practica luptei de gherilă. Vei avea nevoie de cîteva luni, pe urmă, dacă se va considera că ești capabil, vei fi trimis în misiune în Imperiu. Nu-ți pot spune dinainte ce vei avea de făcut. Totuși, chiar dacă pentru început va fi vorba de o muncă ingrată și de rutină, vei ști că acționezi pentru cauza comună în măsura posibilităților tale. Din contră, dacă se va considera că ai dobîndit cunoștințe suficiente, poți spera să obții comanda unui centru insurecțional pe o planetă, dar nu conta prea mult pe asta.

— Mă gîndesc că șefii tăi mă vor supune înainte de toate unor teste pentru a fi siguri de loialitatea mea.

— Se înțelege de la sine ! Te pot asigura totuși că un spion imperial nu are nici o șansă să se infiltreze în rîndurile noastre.

— Dacă am înțeles bine, cealalții pun la cale o acțiune sistematică pentru a elibera popoarele oprimate.

— Nu cunosc secretele deciziilor ministeriale. Părerea mea este strict personală. De secole, Imperiul, ca o caracatiță, își întinde tentaculele în Galaxie. Acum, cu toată rapiditatea astronavelor, cu toți sateliții-relee, un ordin care pornește de la Novopol are nevoie de mai bine de un an pentru a ajunge la frontiere. Și alt exemplu, o flotă nu poate interveni într-un punct dat decît după cîteva luni. Fiecare guvernator din coloniile îndepărtate are deci o mare autonomie și are tendința de a exploata la maximum feuda sa, pentru a se îmbogăți cît mai repede. Chiar dacă este acuzat de spoliere, nu riscă vizita vreunui chestor imperial, dacă domeniul lui se găsește în regiunile de frontieră. Cred deci că a sosit momen-

tul să aţîţăm la frontiere mai multe revolte simultane, bine organizate şi care să se sprijine pe autohtoni.

— Totul se bazează pe problema comunicaţiilor ! Este bine ştiut, dar nu riscaţi să cădeţi în aceeaşi capcană ? Traversarea Uniunii voastre este mult mai delicată decît aceea a Imperiului, din cauza nenumăratelor nebuloase...

— Ţi-am spus deja, eu nu sînt vreun ministru ; mai tîrziu, vei afla fără îndoială ceea ce vrei să ştii, dacă vei fi considerat demn.

— Şi echipajul de pe „Comet“ ? Ce se va întîmpla cu el ?

— Procedura obişnuită este simplă : şi ei vor fi supuşi unui stagiu, pentru a putea judeca în deplină cunoştinţă de cauză meritele societăţii noastre, comparativ cu acelea ale Imperiului. Autorităţile imperiale vor cere cargoul. Dată fiind încetineala cu care lucrează administraţia şi distanţa dintre frontiere şi Novopol, nu se va întîmpla nimic înainte de cîteva luni. Atunci astronauţii se vor putea întoarce la Novopol, dacă asta va fi dorinţa lor.

— Şi dacă vreunul dintre ei cere să se întoarcă imediat ?

Ofiţerul avu o uşoară ezitare :

— Chestiunea aceasta nu este de resortul meu... Acum, scuză-mă : treburile mă cheamă. Toate documentele privind discuţia noastră sînt la dispoziţia ta pe lectorul video. Masa se serveşte la orele opt, douăsprezece şi douăzeci, ora de la bord. Pentru orice altă informaţie, consultă steward-ul.

Comandantul se ridică, îi adresă un salut amical şi ieşi.

Lui Minguéra îi fierbeau creierii. Constată încă o dată zădărnicia acţiunii lui solitare. Copil fiind, devorase aventurile curajoşilor cavaleri luptînd pe planetele lor. Atunci eroul călare pe armăsarul său, îmbrăcat cu o armură strălucitoare, elibera regatul cu vîrful sabiei. Mai aproape, cavalerul cu pistoale de aur distrugea, de unul singur, o întreagă bandă de tîlhari.

În această lume îmbătrînită nu se mai purta epopeea solitară : orice rebeliune era regizată de calculele reci ale ordinatoarelor. Cealekii se mulţumeau să le urmeze directivele. De ce nu reacţiona Împăratul ? Computerele lui studiaseră desigur aceste probleme. Extinderea căilor de comunicaţie era cunoscută de toţi. Nu exista nici o soluţie ? Doar dacă autonomia potentaţilor aflaţi departe de Novopol nu era voită. În orice caz, comandantul avea dreptate : un luptător

modern de gherilă trebuia să aibă o formație solidă pentru a avea șanse de succes.

Imperiul se sprijinea pe flotă și guvernatori. Minguéra află că, pentru moment, nu se punea problema de a lovi adversarul în inimă. Dimpotrivă, ținta cea mai potrivită o constituiau coloniile îndepărtate. În prezent, Imperiul se mulțumea să exploateze bogățiile naturale din aceste ținuturi, implantînd o infrastructură industrială sau agricolă. Trebuia să se evite dezvoltarea unei elite indigene care ar fi avut imediat senzația că este spoliată și s-ar fi ridicat sub acțiunea unui sentiment național revoluționar. Funcționarii imperiali nu-i foloseau pe autohtoni, decît ca scalvi. Mergeau chiar pînă la genocidul total, ceea ce le asigura definitiv succesul : tactică pe cale de a se desăvîrși pe Zarnoi.

Imperiul ajunsese la un stadiu în care toate coloniile aspirau la autonomie. Pe de altă parte, ordinatoarele cealekilor decretaseră că nu va fi necesar să se declare război Imperiului pentru a-l distruge : era de ajuns să implantezi și să susții mișcările revoluționare. Rolul lui Minguéra ar fi acela de a declanșa conștiința revoluționară a popoarelor colonizate, ducînd o luptă de gherilă pe planetele ocupate, cu ajutorul autohtonilor.

Medicul nu învățase toate acestea într-o singură zi : petrecea ore întregi studiind documentele care-i fuseseră încredințate de comandant. Seara, după masă, ofițerii discutau cu el, răspunzînd obiecțiilor lor, explicîndu-i detaliile care îi scăpaseră. Minguéra își nota toate reflecțiile într-un carnet pe care îl avea mereu asupra lui. Astfel drumul i se păru scurt : totuși, crucișătorul manevrase mult printre nebuloase pînă să ajungă la destinație.

După zece zile de la eliberarea sa, medicul descoperi pe ecrane Tarpad 2, planeta pe care își avea sediul comandamentul zonei de frontieră.

„După documentele pe care le-am citit, această metropolă este mai degrabă sinistră ! notă el în carnet. Steaua ei, încinsă de reflectoare Dyson, o luminează atît de slab, încît miezul zilei seamănă cu crepusculul de pe Zarnoi ! Nori de praf împrăștiați în sistemul planetar reduc celelalte astre la starea de bucățele de jar roșietice pe un cer de ametist. Nori denși se învolburează fără oprire în atmosfera de pe Tarpad

2 și zilele însorite sînt atît de rare, încît sînt declarate zile de sărbătoare."

Minguéra se opri din scris. Așa după cum se prezenta, sfera aceasta mare, cu norii ei, semăna totuși puțin cu Zarnoi, și începu să viseze cu melancolie la Myrna, dragostea lui trecătoare. Myrna cu zîmbetul ei luminos, care crezuse în cuvintele lui frumoase, convinsă că de acum înainte va trăi în libertate ! Devenise concubina guvernatorului ? Își căutase oare în moarte uitarea ?

Minguéra se opri din scris. Așa după cum se prezenta,

„De acum înainte, Myrna va fi pentru mine simbolul operei pe care trebuie să o desăvîrșesc. Semenii ei nu trebuie să mai cunoască soarta ei nefericită. Acestui scop trebuie să-i consacru toate forțele mele, toată inteligența mea. Trebuie să mă supun perioadei de probă impusă de cealeki, dar o voi reduce la minimum învățînd cu pasiune. În curînd voi pleca din nou spre planetele imperiale, dar, de data aceasta, cu aturile pe partea mea. Este puțin probabil să fiu trimis pe Zarnoi. Puțin îmi pasă din moment ce am un rol activ în distrugerea Imperiului. De-acum nu mai contează decît răzbunarea mea și mii de torționari vor plăti cu viața calvarul unei sclave."

Sistemul de orientare al cealekilor funcționa de minune și crucișătorul ateriză fără probleme pe astroportul capitalei Ninel.

Acolo, nici un ziarist, nici un video ! Minguéra nu-i zări nici măcar pe membrii echipajului de pe „Comet". Fu invitat să urce într-un helimobil care decolă atît de repede, încît abia avu timp să-i strîngă mîna comandantului crucișătorului.

La bord, un polițist, îl informă, cu un accent groaznic, că era transferat direct în centrul de găzduire a transfugilor imperiali.

Acestea fură singurele cuvinte pe care le rosti în timpul zborului.

Medicul privi un moment prin hublou. Vai ! Aparatul zbura într-o asemnea ceață, încît era imposibil să-ți faci măcar o idee despre direcția urmată : solul era invizibil.

Cum mentorul lui nu-i răspundea întrebărilor decît prin mîrîieli, Minguéra se așeză comod în fotoliu și moțăi pe tot parcursul.

Cam la o jumătate de oră de la plecare, helimobilul coborî spre o pistă din beton, luminată de reflectoare puternice.

Nori fantomatici de ceață jucau în fasciculele reflectoarelor. Pista părea acoperită de un strat gros de gheață, în afara locurilor rezervate aterizării.

Helimobilul se așeză pe sol. Minguéra coborî, dîrdîind în vîntul rece. Lacrimile îi înghețau pe față. Din fericire, un vehicul cu pernă de aer îl aștepta și nu avu prea mult de mers.

Mai trecu un sfert de oră să ajungă la destinație.

Aparatul se opri într-un parking subteran și gardianul îl conduse la un ascensor care îl urcă într-un hol, luminat puternic, mobilat cu strictul necesar. Aici, un robot îi luă bagajele și dispăru.

În sfîrșit, fu condus într-un birou în care trona o tînără care ar fi fost frumoasă, dacă n-ar fi părut atinsă de o ftizie galopantă. Mîinile ei diafane erau totuși energice. Strînge cu efuziune mîna medicului, invitîndu-l să ia loc în fața ei.

Gardianul se făcu nevăzut, misiunea lui fiind încheiată.

Secretara începu un interogatoriu interminabil, de la nume și prenume, pînă la un chestionar privind aventurile și viața amoroasă a transfugului.

Minguéra răspunse la toate întrebările cu o exactitate scrupuloasă, în măsura în care memoria îi era fidelă.

Fata înscrise toate aceste informații pe claviatura unui ordinator.

Odată terminată această treabă, ea apăsă pe butonul unui interfon pentru a anunța că interogatoriul privind identitatea „refugiatului“ luase sfîrșit.

Funcționarul însărcinat cu primirea cetățenilor imperiali nu era probabil prea ocupat, căci ordonă ca vizitatorul să fie introdus imediat.

Condus de gazda lui, Minguéra merse de-a lungul unui culoar vopsit în verde, apoi fu introdus în biroul celui care avea să se ocupe de formarea lui. Și acest bărbat avea tenul palid și un trup descărnat, dar ochii lui albaștri sclipeau de inteligență și zîmbetul deschis îi plăcu medicului.

El îșI primi oaspetele ridicîndu-se și îi întinse mîna pronunțînd o clasică formulă de primire :

— Doctore Minguéra, sînt mîndru să primesc un bărbat care a dat dovadă de un curaj mai presus de orice elogiu. Ia loc, te rog, în acest fotoliu. Să mă prezint : comandant Moltov.

— Foarte onorat ! îl asigură medicul contemplînd puțin surprins simplitatea mobilierului.

— Am în față textul interogatoriului, ca și raportul astronautului care te-a adus. N-o să-ți mai pun deci tot felul de întrebări obositoare, sarcina mea este aceea de a te instrui pentru noua situație. Se înțelege că dacă dorești să practici medicina...

— Nu ! Meseria asta aparține trecutului, vreau să dobîndesc o formație de luptător de gherilă.

— Perfect ! Eu conduc acest centru și de acum înainte mă voi ocupa de tine. Sincer vorbind, să știi că nu ajungi combatant de elită de la o zi la alta. Trebuie să ai însușirile necesare și o tărie sufletească ieșită din comun. Mai întîi vei fi supus unor teste pentru a se stabili dacă nu ai fost trimis de Centrul Imperial de Spionaj. C.I.S. ne-a făcut de cîteva ori figura asta : acum am pus la punct o metodă foarte eficace pentru a-i identifica pe adversarii noștri fără a leza în vreun fel psihicul subiectului examinat. Abia după aceea vei avea onoarea să intri în centrul de instruire. Acolo vei învăța toate subtilitățile meseriei. Dacă, așa cum cred eu, vei trece cu succes toate examenele, vei putea spera să intri în faza operațională, după un an. Centrul nostru este unul dintre cele mai importante și nu este egalat decît de Comandouri. Oricînd vei putea hotărî să-ți alegi o altă cale : de exemplu, să redevii medic. Numai că atunci cînd vei fi urmat școala noastră un anumit timp, nu se va mai pune problema să te întorci în Imperiu. Dacă dorești să te întorci, cazul tău poate fi examinat odată cu al astronauților de pe „Comet".

— Sper să fiți pe deplin mulțumit, murmură Minguéra cu o voce surdă. Îmi dau seama că este nevoie să trec prin mai multe probe înainte de a relua lupta.

— Deci, de-acum faci parte din C.F.G. Îți urez noroc !

CAPITOLUL VII

Timp de mai multe săptămîni, tînărul făcu un antrenament intensiv.

Testele evidențiau că este un subiect de elită, cu un cît intelectual elevat, animat de dorința de a lupta contra Impe-

riului. Nefiind suspectat de spionaj în contul adversarului, accedă la cunoașterea metodelor folosite pentru crearea de centre de revoltă în Imperiu. Fără să-i dea note foarte mari, examinatorii se arătară satisfăcuți de cunoștințele dobîndite.

Minguéra nu avu timp să se ocupe de astronauții de pe „Comet". Într-o zi află, de la emisiunea de știri, că aceștia plecaseră în Imperiu la bordul cargoului.

Medicul nu dădu nici o importanță faptului. Nu simțea o afinitate deosebită față de oamenii care, cunoscînd abuzurile guvernatorilor imperiali, suportau această stare de lucruri.

Partea teoretică a strategiei îl pasiona.

În sala de curs unde își desăvîrșea formația era înscris cu litere mari luminoase :

OFENSIVA FĂRĂ DEFENSIVĂ = ASALT FĂRĂ RETRAGERE

O dogmă de bază printre alte teorii esențiale.

Minguéra învață cum să sprijine acțiunea revoluționară pe comunitățile sătești formînd o rețea continuă pe teritoriul planetar. Astfel, luptătorul de gherilă, în înțelegere cu localnicii, devenea o ființă ce nu putea fi prinsă, plecînd fără să lase vreo urmă, dispărînd într-un loc ca să apară în altul.

Nu trebuia plănuită nici o acțiune pe o planetă izolată din punct de vedere geografic, căci forțele de represiune puteau să o separe de restul Galaxiei, împiedicînd aprovizionarea insurgenților.

Cu răbdare, instructorul său îi arătă erorile comise pe Zarnoi.

După două săptămîni de instrucție, Minguéra nota în carnetul său :

„Încep să înțeleg regulile imperative care trebuie urmate, obligatoriu, la formarea unui focar insurecțional. Acum le știu pe de rost :

— oamenii trebuie să aibă o formație politică ;

— armele trebuie să fie distribuite și manevrarea lor învățată ;

— trebuie creat un comandament central ;

— cadrele subalterne trebuie să fie capabile să preia inițiativa în sectorul lor, în orice moment, în caz de întrerupere a comunicațiilor ;

— în fiecare zonă răzvrătită, trebuie să existe puncte de retragere, căci o comandă de stînga-mprejur dată rîndurilor din față atrage după sine retragerea tuturor.

Alegerea terenului era obiectul unor studii foarte amănunțite. Într-adevăr, luptătorii de gherilă puteau ajunge să trăiască din ceea ce vînau. Adeseori pădurea, care constituie un camuflaj perfect, nu adăpostea vînat suficient, de unde epuizarea luptătorului din cauza dozei prea mici de proteine. Tipul de cultură practicat într-o regiune avea deci o mare importanță. Trebuiau, de asemenea, evitate cu grijă ținuturile în care trăiau monștri capabili să atace grupurile mici de rebeli.

Clima avea rolul ei : un ținut prea friguros îi paralizează pe oameni ; prea umed, le împiedică deplasarea.

În toate aceste cazuri, era esențial ca autohtonii, care cunoșteau regiunea și aveau prieteni printre locuitorii orașelor, să figureze în rîndul grupurilor înarmate, evitîndu-se astfel apariția disensiunilor. Centrul avea desigur o documentație abundentă asupra mai multor planete : fotografii luate din sateliți, raporturi ale indigenilor, hărțile liniilor de comunicație.

Fazele de implantare, de explorare și de acțiune se vor produce într-un moment judicios ales, ținîndu-se seama de maturitatea indigenilor și de atitudinea forțelor imperiale.

Acțiunea se va declanșa simultan la țară și în centrele urbane în care se găseau, în general, instalațiile vitale ale planetei.

Programul preconiza să fie atrase forțele de garnizoană în afara orașelor, astfel încît să se permită muncitorilor care lucrau în uzine să înceapă insurecția. Joncțiunea cu țăranii se va efectua cînd Imperialii vor fi suferit o înfrîngere militară decisivă.

Luptătorii de gherilă trebuiau să se disperseze, dar să păstreze legături sigure între ei, ca să se poată regrupa rapid în caz de necesitate.

După un timp, cu toată ardoarea lui, Minguéra ajunsese la saturație. Astfel într-o zi scrise în carnet :

„Moltov este un instructor remarcabil, dar mă ia drept un ordinator ! Fără încetare trebuie să meditez la noi „legi", toate esențiale, bineînțeles ! În cazul în care le-aș uita, prefer să-mi fac un aide-mémoire, ca să nu omit ceva :

— gherila trebuie să-i atragă pe ocupanți spre interiorul țării ;

— o înfrîngere locală nu este suficientă pentru a decide soarta planetei, chiar dacă pare catastrofală ;

— teatrul operațional trebuie să cuprindă cea mai mare parte a teritoriului ocupat ;

— măsurile luate trebuie să țină cont de caracterul național al indigenilor ;

— la începutul implantării, teritoriile revoltate trebuie să fie greu accesibile ;

— trebuie prevăzută totdeauna, o defensivă în profunzime".

Depășindu-și slăbiciunile, Minguéra se întrecea pe sine.

Ordinatorul care îl interoga se declară satisfăcut și Moltov binevoi să-l felicite. În sfîrșit, va aborda ultima fază a formației : conducerea unei insurecții programate pe un simulator. Această etapă, mai puțin plictisitoare decît precedentele, îi va permite să-și pună în aplicare cunoștințele dobîndite.

Ucenicul luptător primi date referitoare la mai multe planete cu toate indicațiile privind clima, populația, efectivul garnizoanei, amplasamentul ei, armamentul de care ar putea dispune, întăririle pe care le-ar putea primi. Fiind în posesia acestor elemente, trebuia să-și materializeze deciziile programîndu-le pe o claviatură legată la un computer care le făcea să apară pe un vast mapamond.

Fiecare eroare semnalată era corectată cu explicarea riscurilor pe care le-ar atrage operațiunea proiectată.

La început, se înțelege învins, Minguéra fu învins în mai multe rînduri în acest krieg-spiel planetar. Totuși, realiză progrese extrem de rapide și, după vreo treizeci de „partide", mentorul său nu mai trebuia să intervină.

După cea de-a o suta partidă, erorile deveniră excepții.

Minguéra fu convocat atunci în biroul directorului, care îl felicită din nou și îl anunță că nu avea ce să-l mai învețe.

Trebuia totuși să lucreze într-un centru nou, axat pe partea practică.

Timp de o lună, medicul învață deci să piloteze mai multe mașini de zbor, de la tractorul agricol și excavatorul minier, pînă la diferite tipuri de astronave ușoare.

Veni apoi stagiul la standul de tir, ucenicia tehnicilor de luptă corp la corp și studierea modului de folosire a roboților ca și a funcționării lor.

Odată terminat acest curs, Minguéra devenise — teoretic — un perfect luptător de gherilă, care putea fi folosit în fazele operaționale. Totuși, îi explică Moltov, „acum trebuia să acumuleze experiența indispensabilă a acțiunilor pe terenul dificultăților progresive".

Minguéra află cu satisfacție că urmează să fie parașutat pe o planetă cealeă unde va avea comanda unei unități de luptă. Alți luptători îl însoțeau. Fiecăruia îi va reveni, pe rînd, conducerea operațiilor.

Grupul număra doar patru cetățeni imperiali, ceilalți douăzeci și cinci erau indigeni de pe diferite planete.

În timpul stagiului, Minguéra nu căutase niciodată să se împrietenească cu instructorii lui. Căpătase o reputație de tocilar încrezut. În realitate, nu ținea absolut deloc să vorbească despre antecedentele sale : medicul păstra tăinuită amintirea aventurilor de pe Zarnoi și, adeseori, revedea imaginea dragei sale Myrna.

De această dată, fu obligat să discute cu tovarășii săi de luptă, pentru a le elabora un plan operațional coerent, fiecare urmînd să ia o anumită inițiativă în funcție de desfășurarea evenimentelor atunci cînd va conduce grupul.

Minguéra nu-i aprecie deloc pe foștii Imperiali. Niște tipi acriți, foarte susceptibili, destul de competenți, dar de slabă anvergură intelectuală. Dimpotrivă, printre reprezentanții popoarelor colonizate descoperi cinci băieți de o clasă cu adevărat excepțională.

Acest stagiu fu plin de învățăminte pentru Minguéra, care constată că, în practică, fapte neprevăzute reduceau la zero deciziile hotărîte categoric de ordinatoare. O aversă neașteptată, un indiciu descoperit de dușman, un indigen care va face dragoste cu iubita lui puteau modifica în întregime desfășurarea operațiunilor.

Fiecare luptător trebuind să comande la rîndul lui trupele adversarului, el realiză că, adeseori, poziția luptătorilor era foarte nesigură, dacă dușmanul reacționa cu energie în faza de implantare. Le mulțumi din tot sufletul instructorilor lui care îi explicaseră importanța căilor de retragere, pentru ca o înfrîngere să nu se transforme într-o debandadă care ar fi catastrofală în fața unor adversari avizați.

În general, Minguéra nu se descurcă prea rău. La întoarcere află, din gura lui Moltov, numirea sa definitivă și afectarea sa într-un post de comandant pe planeta Kressir 4 despre care nu știa absolut nimic.

Îi spusese acest lucru superiorului său care-l liniști :

— Colegii tăi se află în aceeași situație ! Nu te teme : sîntem în măsură să vă dăm o formație rapidă. Într-o săptămînă, datorită metodelor noastre hipnopedice, nu numai că vei vorbi curent limba locală, dar vei cunoaște toate obiceiurile și geografia acestei planete. Asta nu te va scuti de a încerca să te familiarizezi cu oamenii pe care îi vei conduce. În consecință, nu poate fi vorba de declanșarea unei acțiuni de anvergură înainte de cîteva săptămîni. Vei verifica implantarea forțelor noastre și nu vei declanșa ofensiva generală decît cînd îți vom ordona noi. Nu vei fi abandonat : dispunem de nave sub-spațiale absolut de nedetectat, care pot apărea în atmosfera planetară, la joasă altitudine. Emițătoarele tale funcționează pe unde hiperlungi și nu pot fi reperate de aparatele imperiale. Vei primi astfel armele și materialul greu de care vei avea nevoie. Misiunea ta se va desfășura concomitent cu a altor luptători care vor acționa pe planetele vecine, așa încît Imperialii să fie împiedicați să-și concentreze forțele de represiune. Indigenii au fost deja pregătiți sufletește ! deci nu vei porni de la zero. Obiectivul tău va fi organizarea militară a mișcării, dar vei fi asistat de un locțiitor indigen. Va trebui să ții cont de observațiile lui, de altfel vom fi mereu în contact. În cazul unei deosebiri fundamentale de păreri, va trebui să mi-o aduci la cunoștință. Nu-ți voi spune mai mult : vei învăța restul prin hipnopedie. Astronava ta părăsește Tarpad peste opt zile. Nu te voi mai vedea înainte de plecare. Succes !

Minguéra salută și plecă. Nu era cazul să fie sentimental și Moltov nu făcuse niciodată vreun gest de afecțiune. Medicul era un soldat ca toți ceilalți, dar originea sa imperială, faptul că era transfug, nu-l făceau plăcut cealekilor. Ei îl tolerau, dar nu se puteau împiedica să-l considere ca pe un trădător de țară.

Minguéra experimentă deci faimosul aparat hipnopedic. Consemnă în notițele lui eficacitatea aparatului, constatînd că se exprima în dialectul kressiros, fără accent deosebit, deplîngînd doar groaznicele migrene care nu fuseseră semnalate de instructorul său...

Cîteva comprimate îi îndepărtară suferința și, în ziua stabilită, Minguéra părăsi Centrul în care muncise atît de mult, pentru a fi condus la baza militară secretă de unde decolau navele sub-spațiale. Pentru a evita riscurile spionajului, această bază se afla pe un satelit din apropierea planetei.

Comandantul astronavei, un cealek bineînțeles, era specializat în acest gen de misiuni. În afara agenților, el transporta de fiecare dată o cantitate de material care mărea potențialul militar al rebelilor.

De această dată, încărcătura conținea spalaze. Minguéra cunoștea aceste aparate remarcabile pe care le mînuise în timpul antrenamentelor : ele permiteau forarea rapidă a tunelurilor subterane. Fiecare vehicul conținea rezerve de aer pentru șase zile și dispunea de fulgurante de mare calibru. Aceste cîrtițe mecanice erau, din păcate, lacome de energie. Centrala lor de fuziune folosea apa drept carburant și nu avea decît două zile de autonomie. Folosirea într-o zonă de deșert era deci practic imposibilă, dacă nu aveai la dispoziție puțuri sau oaze. Dimpotrivă, pe teren normal, un spalaz putea foarte bine să folosească apa dintr-un rîu sau un izvor.

Minguéra află astfel de la comandant că helimobilele rapide, care puteau zbura la altitudine joasă, fuseseră deja livrate în timpul unei călătorii anterioare.

Comandantul Vikur îi fu de mare ajutor noului recrut, căci el mai transportase agenți care lucrau pe Kressir 4, el însuși era originar de pe o planetă agricolă și evoca cu melancolie peisajele copilăriei.

În timpul traversării teritoriului cealek, el rămase aproape continuu pe pasarelă pentru a supraveghea traiectoria delicată a astronavei care trebuia să se strecoare prin canale strîmte pentru a trece dincolo de nebuloasă. Cu puțin înainte de frontieră, pătrunseră în sub-spațiu și de acum dispunea de timp destul pentru a sta de vorbă cu pasagerul său.

— Veți găsi două tipuri principale de peisaj pe Kressir, îi spuse. Cîmpiile, umede, udate de nenumărate cursuri de apă, pe care se înalță cetățile ocupate de Imperiali ca și silozurile gigante în care se îngrămădește sikalul care constituie, după cum știți principala producție locală. Sînt grăunțe cu gust delicat de alună prăjită. Cultura lor se efectuează cu ajutorul unor mașini enorme montate pe perne de aer cu presiune mică, conduse de autohtoni. Al doilea tip de peisaj se

întîlnește pe Platourile Înalte. Acolo trăiește un popor aspru, obișnuit să lupte pentru existență, foarte diferit de oamenii din cîmpie cu un temperament mai apatic. În spatele Platourilor Înalte, se întind munți uriași care ating adesea zece mii de metri. Este o zonă de retragere ideală, care cere însă o constituție robustă, căci aici climatul este glacial. Vînturile violente mătură piscurile. Numai pe ici, pe colo trăiesc indigeni în fortărețe medievale. Ei practică o religie animistă și Imperialii nu au pătruns în aceste ținuturi ostile. În principiu, nu veți avea nici un contact cu ei.

— Dar din ce trăiește populația Platourilor Înalte ?

— Din cultura unei specii speciale de sikal, cu gust și mai fin. Dar ei nu se pot servi de mașini și folosesc patrupede sălbatice păroase.

— Bineînțeles, zona actuală de implantație se situează în Platourile Înalte.

— Da, totuși pregătirea oamenilor din cîmpie, ca și a muncitorilor de la silozuri, este foarte avansată.

— Credeți că vom putea folosi forezele noastre în această regiune muntoasă ?

— Desigur, nu ! Subsolul stîncos ar rezista burghiurilor și dezintegratelor folosite. Aparatele noastre sînt destinate implantării rebeliunii în cîmpie.

— Aceasta este și părerea mea, doream să-mi fie confirmată. Și efectivele imperiale ?

— Garnizoană de circa zece mii de oameni. Ar putea părea puțin, dar pînă acum nu s-a produs nici o tulburare pe Kressir. Trupele se limitează doar la a ocupa orașele și centrele de stocare a grăunțelor. Desigur, Imperiul poate trimite rapid întăriturii de pe planetele vecine.

— Din această cauză, acțiunea trebuie declanșată simultan, observă Minguéra, pentru ca toți guvernatorii să aibă probleme.

— Este logic, totuși trebuie contat și pe flota de la marginea Imperiului. Cu toate acestea eu nu cred că ei vor risca să o împrăștie pe mai multe planete care, de altfel, nici nu prezintă o importanță capitală. Noi avem efective puternice masate în apropierea frontierei.

— Ei bine, vă mulțumesc pentru aceste informații de mare valoare, voi apela la ele.

Spre sfîrșitul călătoriei, Minguéra avu răgaz să se gîndească puțin la modul de viață al cealekilor de care nu se ocupase în timpul șederii în tabăra de antrenament.

Obișnuiți cu condiții grele de viață, din cauza slabei iradieri a planetelor lor, ei trebuiau să-și planifice cu precizie producția și consumul. Recent, intervenise un fapt nou care motiva, fără îndoială, agresivitatea lor crescîndă față de puternicii lor vecini.

Fizicienii cealeki descoperiseră mijlocul de a sustrage fluxuri de energie din găurile negre, aceste capcane în care se manifestă o gravitate uriașă și care atrag în vîrtejurile lor electroni, protoni și chiar fotoni. Minguéra nu cunoștea detaliile tehnice, păstrate în secret, dar știa că, de acum înainte, nu vor mai avea probleme energetice. Flota fusese prima beneficiară a acestei surse și efectivele ei crescuseră substanțial. Și civilii profitau de aceasta și produsul național brut crescuse în proporții mari. Obiectele de consum curent erau acum mai abundente, punîndu-se capăt unei lungi perioade de lipsuri.

Sosirea pe Kressir 4 fu extrem de discretă și noul luptător de gherilă avu ocazia să se mire de măiestria astronautului : nava sub-spațială se materializă la o sută de metri deasupra solului în regiunea Platourilor Înalte.

Cîteva clipe mai tîrziu, un mesaj : comitetul de primire se găsea acolo și Minguéra fu invitat să părăsească bordul imediat ce aparatul va ateriza.

Pasagerul își luă rămas bun de la comandant, după ce-i mulțumi încă o dată și sări pe solul stîncos. În acest timp roboții împingeau aparatul pe trambulină și ușa de acces se închise.

Două secunde mai tîrziu forma întunecată a astronavei se ridică la verticală și dispăru în cerul negru.

Minguéra se găsi față în față cu rebelii kressiros. În întuneric, mai degrabă ghicea decît vedea siluetele robuste ale noilor săi tovarăși de luptă. Aceștia aparțineau unei rase ierbivore. Asemănarea lor cu bovinele era accentuată de cele două coarne scurte de pe cap. Aveau brațele puternice, teminate cu patru degete cornoase la extremități. Picioarele în formă de saboți erau perfect adaptate pentru alergare. Aveau o coadă neprehensilă acoperită cu ghimpi, pe care o foloseau ca pe un bici, cînd se luptau.

Unul dintre ei se desprinse din grup și se apropie de Minguéra, cu mîna întinsă.

— Isor, responsabilul mișcării locale, bun venit pe Kressir !

— Minguéra, trimis de Moltov ca să dirijeze forțele rebele ! replică fostul medic.

— Să nu mai stăm aici ! Trebuie să punem la loc sigur spalazele ; oamenii mei se vor îmbarca la bord. Eu vă voi călăuzi.

— De acord ! încuviință Minguéra, cățărîndu-se în cabina de pilotaj a celui mai apropiat aparat.

Isor luă loc alături de robot și vehiculului porni cu un ușor zgomot.

— Care este natura solului în acest loc ?

— Stîncoasă.

— Nu poate fi vorba deci de a săpa un tunel.

— Nu ! Am hotărît să stocăm spalazele într-o grotă pînă cînd le vom transfera în cîmpie. Mergeți tot înainte.

Vehiculele rulară timp de vreo zece minute, apoi pilotul indică o faleză abruptă spre stînga.

— Am ajuns. De o parte și de alta a intrării în grotă avem instalate două reflectoare cu infraroșii.

Minguéra privi ecranul și văzu clar deschiderea care se desena în stîncă : era exact atît de largă cît să le permită trecerea. El introduse primul spalaz ; celelalte, ghidate de roboți, veniră să i se alăture.

— Perfect ! Sîntem în siguranță ! declară Isor. Oamenii mei vor închide intrarea. Urmați-mă, vă voi duce la baza noastră.

Minguéra își puse la ochi un vizor infraroșu și sări pe pămînt. Observă deasupra lui bolta unei grote de dimensiuni destul de mari. În spatele lui, rebelii manevrau un scripete pentru a lăsa în jos discul de piatră care închidea intrarea.

Ghidul lui părea că vede ca în plină zi. Probabil că avea o vedere sensibilă la razele cu lungime de undă mai mare decît cea a razelor luminoase.

Merseră printr-un tunel, apoi coborîră niște trepte tăiate în piatră, ajungînd într-o altă cavernă mai mică decît prima.

Plăcile de pe ziduri proiectau o lumină verzuie. Minguéra privi cu atenție bîrlogul insurgenților. Era cu totul altfel decît ascunzătoarea mizerabilă de pe Zarnoi. Alveole prefabricate

tapetau pereții, asigurîndu-se locuințe destul de confortabile. Peste tot erau îngrămădite baloturi cu mîncare, stocuri de muniții, încărcătoare, arme ușoare. În centru, se ridica un mic pavilion din care ieșea o rețea deasă de fire.

Isor își invită oaspetele înăuntru. Aici se găseau numeroase ecrane în fața cărora stăteau paznicii. Acestea furnizau o vedere panoramică a împrejurărilor. Radarele scurtau în permanență cerul. Aparatele de telecomunicație zornăiau fără întrerupere și radiourile consemnau mesaje pe care le transmiteau apoi ofițerilor ce stăteau în fața unei hărți uriașe.

— Iată punctul nostru de comandă ! declară mîndru autohtonul. După cum puteți constata, sîntem în legătură permanentă cu toate grupurile împrăștiate pe platouri și în cîmpie. Nici o mișcare a Imperialilor nu ne scapă. Știm în fiecare moment chiar locul în care se află guvernatorul și comandantul forțelor de ocupație. Astfel, nu ne temem de surprize.

— Felicitări ! exclamă Minguéra. Constat că rapoartele voastre erau exacte.

— Oh ! Sîntem organizați perfect după principiile fundamentale cealeke.

Fiecare luptător, în afara perioadelor operaționale, trebuie să lucreze pentru comunitate. Cei mai mulți au sarcina de a face muniții pentru armele cu pulbere care constituie armamentul local standard. Norma este de 100 cartușe pe zi : acesta corespunde unei rații alimentare de bază de cincisprezece stovali de cereale pe lună. Începătorul nu are drept decît la zece stovali. Chiulangii nu au la dispoziție decît șase stovali. Dimpotrivă, cei care depășesc norma pot obține pînă la douăzeci stovali.

— Iată ceva perfect logic !

— Femeile au o muncă mai puțin periculoasă. Ele tipăresc manifeste ce sînt distribuite în oraș și beneficiază de un sistem identic de prime.

— Așa e drept, spuse Minguéra. Acum, continuă el, aș dori să punem la punct detaliile viitoarelor noastre operații militare. Te numesc locotenentul meu, vei comanda insurecția ca secund. Raportul meu către Moltov va evidenția munca excelentă pe care ai făcut-o pînă acum, căci este normal ca beneficiarul unor laude să fie acela care le merită.

Cei doi bărbați parcurseră un deal de coridoare și reveniră la postul de comandă unde era harta Kressir-ului.

Ofițerii lui Isor așteptau, îl salutară pe șeful lor, cu o ținută ireproșabilă, apoi acesta îi prezentă pe rînd trimisului cealekilor.

— Repaus ! ordonă atunci Minguéra. Am putut aprecia munca dusă de către responsabilul local, Isor. Acum vom examina împreună situația militară pentru a hotărî de comun acord viitoarele operații. Îi dau cuvîntul șefului Statului Major.

Acesta își începu expozeul cu voce puternică și siguranță deplină ;

— Implantarea noastră pe Platourile Înalte este terminată. Dispunem de cincisprezece baze ca aceasta, dotate cu un echipament capabil să reziste unor atacuri puternice. Pentru fiecare bază au fost prevăzute poziții de retragere. Astfel tabăra doisprezece a fost atacată de trupe aeropurtate acum cincisprezece zile. Comandantul, simțindu-se incapabil să le facă față, a evacuat locul și a aruncat baza în aer cu cincizeci de parașutiști imperiali. În orașe, în uzine, oamenii noștri nu așteaptă decît un ordin pentru a începe lupta. Sîntem gata deci să extindem mișcarea de eliberare și în regiunile de cîmpie. Nu ne lipseau decît mijloacele de transport : acum avem cîrtițele mecanice.

— Vă mulțumesc ! aprobă Minguéra, alăturîndu-se aplauzelor discrete ale luptătorilor prezenți. Iată deci planul meu de atacare a orașelor și eliberare a fraților voștri oprimați.

CAPITOLUL VIII

— În acord cu principiile generale ale luptei de gherilă îi vom împinge pe ocupanți înspre interiorul țării. Am procedat deja în acest fel pe Platourile Înalte pentru că, după harta voastră, efective importante supraveghează acest ținut. Mișcarea trebuie extinsă și la cîmpie ; spalazele ne vor fi de mare folos. Două fortărețe, Lordif și Bouzin, supraveghează văile prin care se poate pătrunde în orașe. Primul nostru obiectiv va fi atacarea și distrugerea acestor baze dușmane. Pentru aceasta, vom transfera efective importante în apropierea lor.

Spalazele vor săpa de jur împrejur tunele în care vom concentra trupe de elită și armament greu. Asaltul va avea loc noaptea, după un scurt bombardament. Luptătorii noștri vor porni atacul simultan din exterior și din interior. Astfel, adversarul nu va mai putea spera la vreun ajutor. În caz de nereușită, retragerea se va face prin tunele, ieșirea acestora fiind apoi tăiată. Spalazele ne vor ajuta să ajungem din nou în zona Platourilor Înalte. Este foarte important ca oamenii noștri din orașe să organizeze o mișcare revendicativă generală, care să-l neliniștească pe guvernator într-atît, încît să-l împiedice să transfere întăriri. Fiecare dintre partizanii noștri știe ce are de făcut și care vor fi obiectivele sale. Dacă am în vedere planurile anexate la această hartă, se sprijină unele pe altele. Forturile exterioare sînt dispuse astfel încît să împiedice atacarea pozițiilor centrale. De aceea vom ataca adversarul direct în inimă. Spalazele vor săpa galerii pînă la mijlocul dispozitivului dușman și vom porni ofensiva fără să mai ținem cont de pozițiile exterioare, care în prealabil vor fi bombardate pentru a masca adevăratele noastre intenții. Odată capturat postul de comandă dușman, centura fortificată va cădea cu ușurință. Isor va comanda asaltul la Bouzin, iar eu la Lordif. Acum sînt la dispoziția voastră pentru a răspunde la întrebări.

Cei din Kressir îl ascultaseră cu mare atenție. Pe chipurile lor se putea citi faptul că nu apreciau deloc intervenția unui străin — în special a unui fost imperial — în treburile lor. Dar știau că disciplina trebuie respectată înainte de toate. Din această cauză nu protestă nimeni în legătură cu modul în care fuseseră repartizate sarcinile de comandă.

Comentariile fură strict strategice. Unul dintre luptători se ridică și întrebă :

— Adversarii noștri dispun de helimobile și de parașutiști. Ce vom face dacă vor primi întăriri în pozițiile laterale? Cred că realizați că noi ne vom găsi în centrul dispozitivului lor, deci total încercuiți.

— Vă voi spune două lucruri : mai întîi, dispozitivele exterioare ale dușmanului se vor afla sub focul fulgurantelor noastre. Deci nu se pune problema ca trupele ce se vor găsi pe aceste poziții să contra-atace și cu atît mai puțin să primească întărituri parașutate. În al doilea rînd, consider că, datorită efectului surpriză, vom ocupa rapid centrul acestei

poziții și că garnizoana nu va avea timp să distrugă armamentul greu. Chiar dacă ar rămîne doar jumătate din acest armament, vom pune mîna pe el și-l vom îndrepta spre pozițiile exterioare care astfel se vor găsi între două focuri.

— Presupunînd că vom ocupa cele două forturi, interveni un alt ofițer, ar fi imprudent să rămînem acolo căci un bombardament făcut din astronave ar putea să le anihileze. Vă propuneți să le evacuăm rapid ?

— Bineînțeles, nu se pune problema să menținem aici o garnizoană. Imediat ce rezistența va înceta, vom părăsi poziția. Pentru a-l face pe adversar să creadă că fortăreața continuă să reziste, vom expedia mesaje în care vom cere ajutor. Isor cunoaște, sper, lungimea de undă folosită, și nimeni nu se va mira, dată fiind starea de urgență, că aceste mesaje nu sînt codificate.

— Care va fi valoarea operației, dacă eliberăm Lordif și Bouzin ? întrebă un al treilea.

— Vom face să sară zăvorul care închide linia de comunicație directă cu regiunile de cîmpie.

— Ce aveți de gînd să faceți după aceea ? interveni Isor.

— O insurecție generală : oamenii noștri din orașe vor putea în sfîrșit să pună mîna pe arme, căci vom avea posibilitatea să-i ajutăm în mod concret. Mai sînt întrebări ?

Nu răspunse nimeni.

— Perfect ! reluă Minguéra. Vom lua măsurile necesare pentru a ataca Lordif și Bouzin poimîine noaptea. Isor va da instrucțiuni șefilor de grupă. Vă mulțumesc...

Minguéra părăsi sala însoțit de Isor care părea mai destins.

— Am apreciat claritatea expunerii dumneavoastră, spuse el, cu un zîmbet larg. Mărturisesc că la început eram puțin reticent și vă cer scuze : fiecare are impresia că este profet în țara lui, nu-i așa ? Au știut cealekii ce fac cînd v-au trimis aici să preluați comanda operațiunilor. Puteți conta fără rezerve pe colaborarea mea.

— Mulțumesc ! Voi avea nevoie de această colaborare, spuse Minguéra întinzîndu-i mîna. În orice caz, nu am de gînd să rămîn aici după eliberarea planetei. Voi pleca în altă parte, unde o voi lua de la capăt...

— Presupun că veți face toate acestea pînă cînd se vor schimba lucrurile la Novopol !

Fostul cetățean imperial ridică din umeri :

— Vezi, Isor, puțin îmi pasă de ceea ce se va întîmpla în Imperiu din punct de vedere politic. Mă interesează să eliberez popoarele de colonialism și să omor cît mai mulți șacali de la periferia Imperiului. Acum, dacă nu ai nici o obiecție, m-aș duce să mă odihnesc. Vom avea cîteva zile destul de grele.

Isor încuviință din cap și se uită după el cu o figură dezamăgită. De ce recrutează cealekii transfugi imperiali ? Acest gen de om îi era nesuferit și nu se putea hotărî să-l tutuiască. Dar pînă la urmă, era important faptul că acest Minguéra își cunoștea meseria.

O activitate febrilă puse stăpînire pe tabără în orele următoare. Avuseseră loc chiar mai multe alarme aeriene, ca și cum Imperialii ar fi bănuit ce se pune la cale. Din fericire, instalațiile rebelilor nu puteau fi detectate.

Spalazele fură aduse pe poziții chiar în acea seară și începură să sape galeriile prin care luptătorii vor putea ajunge în inima fortificațiilor adverse.

În acest timp, rebelii își verificau armele, studiind fără întrerupere planurile fortificațiilor și locuințelor Imperialilor. Toți trebuiau să știe cu precizie cu ce adversari se vor înfrunta și care erau armele ce vor fi îndreptate asupra lor.

La rîndul său, Minguéra făcea același lucru cu ajutorul unui computer special care își imprima în memorie aceste date.

Conform ordinelor lui Moltov, fiecare comandant de grupă dispunea de secunzi care să-i poată lua locul dacă ar fi fost rănit sau omorît. În mintea războinicilor indigeni, comandanții erau obligați să se afle în fruntea tuturor, dacă nu voiau să treacă drept niște lași.

Isor și Minguéra urmau să fie mereu pe poziția cea mai avansată a ofensivei.

Puternice și eficiente, cîrtițele săpau galerii pe sub cîmpurile de sikal. Sus pe cer, patrulele imperiale survolau ținutul, căutînd să depisteze cea mai mică ridicare de temperatură, cea mai minusculă modificare a terenului. Dar aparatele, la cincizeci de metri sub pămînt, își rîdeau de detectoare. În urma lor, benele motorizate îndepărtau pămîntul care era dus spre grote și bătătorit.

Orarul era respectat cu scrupulozitate și, la ora stabilită, comandourile se masară în spatele masivelor foreze care aveau

să străpungă la momentul potrivit, ultimii metri de tunel.

Trebuiau să se ferească de detectoarele acustice care i-ar fi putut repera prea devreme.

Cînd spalazele își vor începe marșul spre centrul fortăreței, fulgurantele și artileria atomică vor începe să tragă asupra perimetrului exterior. În acest moment vacarmul va fi atît de mare, încît va fi imposibil ca apărătorii să le poată auzi.

Tăcuți, rebelii așteptau la lumina slabă a lămpilor dispuse cu economie din loc în loc. Pentru ei, obișnuiți cu spațiile verzi ale planetei, această încercare era deosebit de dură și cîțiva fuseseră evacuați suferind de claustrofobie.

În fruntea trupelor de asalt, Isor și Minguéra își consultau ceasurile : mai erau doar cîteva minute și va începe tirul la suprafață. Din acel moment, va fi dată alarma și Imperialii vor declanșa o acțiune de contrabaterie în care asediatorii ar fi dezavantajați net, căci tunurile lor nu dispuneau de fortificații solide.

În sfîrșit, cifrele fatidice apărură pe cadran. Sus se dezlănțuia infernul, dar nici cel mai mic zgomot nu ajungea în subterană.

Minguéra apăsă pe butonul de telecomandă. Burghiul spalazului începu să zbîrnîie. Pentru această ultimă fază, pămîntul nu mai era aruncat în spate, ci era comprimat lateral în așa fel încît tunelul să poată fi imediat utilizabil.

În urmă, veneau în ordine cohortele luptătorilor din Kressir, îmbrăcați în combinezoane etanș, impregnate cu plumb, pentru a fi apărați, pe cît posibil. de efectele radioactivității. Bineînțeles, toți purtau filme-test, care să le dea posibilitatea, după terminarea luptei, să cunoască doza de radiații la care fuseseră expuși. Dacă nu ar fi fost cazul, ar fi fost supuși tratamentului necesar. Dispozitivele cu infraroșii le asigurau o vizibilitate perfectă. Un mic emițător în cruce făcea posibilă o identificare rapidă, căci, în vîltoarea luptei, era de multe ori greu să-i deosebești pe prieteni de dușmani.

Nu mai erau decît cîțiva metri.

Burghiul iese la lumină, se ambalează, apoi se oprește. Ultima bucată de pămînt a fost străpunsă.

Legiunile negre se pun în mișcare. Fiecare companie se îndreaptă către obiectivul ei.

Pînă acum apărătorii nu au avut nici o reacție.

Minguéra gonește spre postul de comandă.

Surpriza este desăvîrșită. Din toate părțile, perimetrul este zebrat de traseele luminoase ale fulgurantelor. Din cînd în cînd, se arată o floare de flăcări aducătoare de moarte.

Acolo pe cîmpiile de sikal, Imperialii răspund tirului asediatorilor. Scîntei aleargă pe vîrfurile lungilor tulpine care iau foc aruncînd spre cer, printre volutele de fum, spectre luminoase.

Minguéra și oamenii lui înaintează prin salturi, aplecați. Acum, pămîntul din jurul lor este răscolit de tirurile sporadice.

Nimeni nu ripostează, fiecare se îndreaptă spre punctul care i-a fost desemnat.

În lumina fantomatică a flăcărilor, Minguéra zărește silueta masivă a blocului care adăpostește comandamentul fortăreței. Ambrazurile se disting cu claritate, printre ele țîșnesc raze albăstrii care lovesc la întîmplare împrejurimile.

A sosit momentul. Minguéra aruncă o grenadă luminoasă pentru a indica obiectivul.

Imediat rachetele intră în acțiune. Ele pătrund prin deschizăturile înguste, perforează pereții și explodează înăuntru făcînd ravagii.

Rebelii s-au cățărat deja pe acoperișul fortului și aruncă explozivi în conductele de aerisire.

Minguéra însoțește grupul care atacă ușa de oțel ce blochează intrarea. Artificierii pun o încărcătură de exploziv. O întreagă bucată de ciment sare în aer, descoperind un tunel întunecos. Panoul de oțel zboară ca o foaie de hîrtie și cade undeva departe.

Doi roboți pe șenile se îndreaptă spre deschizătura făcută : înaintează zdruncinîndu-se pe moloz.

Luptătorii se lipesc de pămînt.

O detunătură puternică îi asurzește, cu toate că sînt protejați de căști : partea superioară a blocului se fragmentează și dărîmăturile se împrăștie în jur provocînd pierderi asediatorilor.

Pînă în acest moment nici un Imperial nu și-a făcut apariția. Încrezători în protecția pe care le-o asigura fortăreața lor, ei se mărgineau să folosească armele fixate în acubrazuri.

Dar explozia a distrus absolut tot în interior : cablurile de comandă nu mai funcționează. Zguduiți de unda de șoc oamenii din garnizoană sînt năuciți.

Ca niște demoni, rebelii se năpustesc în interiorul punctului de comandă. În fiecare colț aruncă grenade, mătură coridorul cu laserele lor și astfel înaintează.

Minguéra se află în frunte.

Etajul superior este cucerit. Pătrund în subsol.

O armă automată mătură scara.

Douăzeci de asediatori se prăbușesc. Șeful rămîne în frunte doar cu un grup mic de partizani. Are o ezitare de scurtă durată.

Un kressiros sare ca o fiară spre țeava armei și o rupe ca pe o simplă sîrmă de fier, apoi cade tăiat în două.

Lămpile fixate pe pereți pîlpîie, se învăpăiază și se sting. Centrala dușmanilor este distrusă.

Minguéra, în fruntea grupului, continuă coborîrea. O dîră de foc trece pe lîngă el. Ochește o umbră și o doboară. Însoțitorii lui declanșează un tir infernal, după care se avîntă pe culoare.

Oamenii din primul rînd sînt seceraţi. Dar ce importanţă are ! Cei care urmează calcă peste corpurile lor și înaintează.

Ochii orbiți de fulgerele care străpung întunericul nu mai disting crucile de identificare.

Minguéra își pipăie combinezonul arzător : nu e rănit. Furios, aleargă, trăgînd ca un dement : în fața lui doi kressiroși aruncă în aer canatul unei uși, care-i decapitează. Minguéra trece peste ei și pătrunde într-o sală enormă în care ecranele albăstrii palpită încă.

Laserul lui mătură siluetele inspăimîntate, care caută o armă.

Zece luptători îl ajung din urmă.

Cîțiva supraviețuitori ridică brațele.

Inima postului de comandă a încetat să mai bată.

Comandatul se predă lui Minguéra. Cu trăsăturile descompuse, ofițerul nu-și dă încă seama ce s-a întîmplat.

Apărarea adversă este decapitată, dar victoria nu este încă sigură. Acum, trebuie lichidate forturile din perimetru, pentru a evita decimarea celor care atacă frontal.

În timp ce tehnicienii se agită, încercînd să repare circuitele pentru a repune cîteva arme în funcțiune, șeful lor cu întreg efectivul urcă la suprafață.

Spalazul primește un ordin și coboară în măruntaiele pământului. Prin tunel ies la lumină fulgurantele grele și alte piese de artilerie.

Rebelii le instalează pe ruinele forturilor și încep tirul, acoperind întreg perimetru.

Minguéra și grupul său se îndreaptă spre cuibul de rezistență cel mai apropiat.

Un revărsat de zori însîngerat cuprinde cîmpia.

Focarele de incendiu, norii de fum fac ca indicatoarele bionice să fie total inoperante.

Cîteva forturi mici, mînate de spalaze, sar în aer.

Ultimii apărători trebuie lichidați imediat, căci, după ce se va lumina de ziuă, își vor face apariția astronavele.

Un roi de bondari metalici, care zboară prin norul de fum, atrage atenția luptătorilor. Cîteva proiectile cad asupra rebelilor din zonă, explodează și îi sfarmă în mii de bucăți. Este una din armele secrete ale Imperialilor care, din fericire, a fost folosită prea tîrziu. Minguéra ezită.

Dacă oamenii nu se vor adăposti în tunele, aceste arme îi pot distrunge în masă. Dar exploziile sînt din ce în ce mai rare. El analizează situația. Aparatele bionice sînt date peste cap din cauza multiplelor puncte calde care le înconjoară ; avînd în vedere flăcările, scafandrii nu constituie o țintă sigură. Pentru ca această armă să devină ineficace, el trebuie să mențină incendiile. Cu o voce răgușită, transmite ordine prin intermediul emițătorului său și se îndreaptă spre forturile din zonă.

Spalazele s-au retras. Ele sapă galerii pentru ca armamentul greu care acționează la suprafață să poată fi evacuat.

Luptătorii ajung la primele blocuri defensive, radioactivitatea este în continuare foarte slabă, proiectilele de fuziune sînt „curate". De la primul asalt, companii întregi ies din adăposturi, cu mîinile ridicate pentru a se preda.

Bombardamentul, ineficiența comandantului lor, i-a demobilizat complet pe Imperiali. Cei din Kressir îi încercuiesc, le iau armele și îi împing spre intrările în tunele.

Joncțiunea cu asediatorii veniți din exterior se face rapid. Artificierii pun imediat încărcături explozive în blocuri, pentru a încheia acțiunea lor distructivă. Totul se face în ordine, rapid și eficace.

Minguéra privește neliniștit cerul acoperit cu norii roșietici ai răsăritului. Pentru a evita un bombardament teribil, trebuie să părăsească în mare grabă locul. Guvernatorul, care se află în capitală, nu mai dispune de nici o legătură cu comandamentul fortului. Aparatele de recunoaștere zburînd la mare altitudine, îi transmit fotografii din care va înțelege perfect evoluția și deznodămîntul luptei.

Comandantul rebelilor ordonă retragerea.

Ultimele încărcături explodează și companiile de luptători se afundă, rînd pe rînd, sub pămînt.

Minguéra rămîne în urmă. Cîmpia este în flăcări. Puternicele bastioane sînt ruinate, toți răniții au fost evacuați. Minguéra dispare și el în măruntaiele pămîntului.

Încărcăturile explozive, dispuse la intervale regulate, vor bloca galeriile, făcînd imposibilă orice încercare de urmărire.

Deodată, un crutemur de pămînt îi zdruncină pe luptătorii îngrămădiți în tunele : înseamnă că, în sfîrșit, guvernatorul a luat hotărîrea să distrugă forturile Lordif și Bouzin. Două cratere vitrificate le marchează acum amplasamentul, dar explozia nu a făcut nici o victimă în rîndul rebelilor adăpostiți în galerii.

Urmează o perioadă plictisitoare de așteptare : nu se pune problema unei ieșiri la suprafață unde toate astronavele în stare de funcționare scrutează locul. Nici nu se putea ajunge pe Platourile Înalte care erau, desigur, obiectul unei supravegheri atente.

Combatanții mănîncă, discută între ei sau îi îngrijesc pe răniți. Cei doi șefi stau de vorbă : Isor și-a îndeplinit și el misiunea, iar pierderile suferite sînt extrem de mici.

Acum trebuie dejucat planul Imperialilor care se așteaptă la o repliere generală după acest succes.

Minguéra și Isor nu se culcă pe laurii succesului, spalazele desfundă măruntaiele pămîntului săpînd galerii noi care, de data aceasta, sînt îndreptate spre fluviu.

Este o nouă viclenie a insurgenților : ca să nu fie depistați, ei vor înainta chiar prin albia rîului care traversează capitala. Dușmanii îi vor căuta cu mult mai departe în timp ce ei se vor apropia pe ascuns de inima coloniei.

Pentru realizarea acestui plan trebuie să existe certitudinea că echipamentele luptătorilor și-au păstrat etanșei-

tatea. Minguéra și-a schimbat combinezonul, iar armele au fost dispuse în saci închiși ermetic.

Peste cîteva ore specialiștii vor fi terminat construirea ecluzelor care vor permite intrarea sub apă fără ca tunelurile să fie inundate. Toți se odihnesc puțin, pentru că orele care urmează vor fi deosebit de grele : va trebui să bîjbîie prin mîlul de pe fundul apei pentru a ajunge în capitala guvernatorului.

De această dată nu se punea problema ca fulgurantele și celelalte piese de artilerie să fie cărate după ei. Luptătorii vor ataca cu arme ușoare, iar muncitorii se vor alătura asaltului chiar de la primele împușcături.

Pe Minguéra nu-l prinde somnul. Studiază planurile capitalei Kress. Palatul guvernatorului este situat pe malul fluviului la care duc canalele de scurgere. Pe aici va trebui să pătrundă ei în inima rezistenței. Distrugerea astroportului va fi obiectivul lui Isor, care va avea grijă și de aparatele de la sol, pentru a se evita un bombardament ulterior. Trebuie să captureze și antirachetele, dacă ar fi posibil intacte, ca să se prevină un atac sinucigaș asupra capitalei după ce va fi căzut în mîna rebelilor. Rolul important îl avea elementul surpriză : mecanicii, muncitorii de întreținere sînt toți de partea revoluției. Ei vor paraliza defensiva dușmană. Nu este cazul să-și facă iluzii : odată capturat sau omorît guvernatorul, orașul cucerit, forțele răspîndite pe planetă în căutarea rebelilor vor rămîne intacte. Comandanții acestor forțe, dacă nu sînt prea demoralizați, vor putea întreprinde o acțiune punitivă asupra orașului Kress. De aceea trebuie capturat cu orice preț armamentul greu. Garnizoana este acum redusă la minimum de efectiv : trebuie deci să nu piardă momentul și să profite de aceasta.

Minguéra adoarme în sfîrșit pentru cîteva ore. Îl trezește un ofițer, cu multe menajamente, ca să-l anunțe că ecluzele au devenit operaționale.

Medicul își puse iar casca și pornește spre fluviu, de-a lungul galeriilor în care trupele sale așteaptă momentul prielnic înaintării.

Specialiștii au făcut o treabă bună. Ecluze enorme îngăduie trecerea simultană a albiei rîului unui grup de o sută de combatanți. Cinci sisteme de acest fel urmau să fie

puse în funcțiune : de fiecare dată, o întreagă companie va ieși din galerii pentru a se arunca în apă. Pereții metalici, murdăriți cu noroi sînt luminați de o lumină slabă.

Minguéra pornește cu primul grup.

Apele verzi-albăstrui se învolburează, se ridică pînă în dreptul căștilor. Chiar și cei mai îndrăzneți reacționează săltîndu-se pe vîrfurile picioarelor.

Apoi sînt acoperiți de lichid. Vederea devine dificilă, dar cablurile le indică drumul.

Ușa ecluzei se deschide și șirul lung al combatanților începe să se desfășoare în albia rîului. Ghizii din frunte au niște felinare invizibile de sus...

După cîțiva pași, Minguéra își dădu seama de dificultatea acestei tentative. Rîul nu era prea repede, dar humusul gras al cîmpurilor de sikal se adunase pe fundul apei și, la fiecare pas, trebuia să-ți tragi piciorul dintr-un mîl cleios și tenace.

În astfel de condiții, nu s-ar fi putut pune problema de a merge pînă la Kress. Din fericire, experții locali consultați afirmaseră că terenul devenea repede stîncos și se menținea astfel pînă în capitală.

Trebuia deci să se înainteze cu hotărîre prin norii de noroi care întunecau apele.

Toți se agățau cu disperare de cablul care făcea posibil contactul cu grupul. Fiecare lupta împotriva frigului ce pătrundea prin combinezon, înghețîndu-le membrele. Singurul element pozitiv era că mergeau în sensul curentului care-i împingea de la spate.

Comunicațiile erau întrerupte și Minguéra cu grupul lui erau complet izolați. Începea să se teamă ca poluarea rapidă a apei să nu atragă atenția santinelelor.

În situația dată, nu exista o cale de retragere pentru a-și salva trupele. Cîmpurile de sikal cu frunze mari, care atingeau înălțimea unui om, ar putea desigur să-i ascundă pentru un timp pe rebeli, numai că detectarea lor ar fi fost ușoară.

În infernul acesta verde-albăstrui, fiecare combatant se simțea pierdut și, dacă nu ar fi fost cablul, mulți dintre ei ar fi abandonat.

Din fericire, solul deveni mai practicabil, iar stîncile plate făceau drumul mai ușor. Doar frunzele plantelor acvatice agitate de curent le mai împedicau înaintarea.

Deodată apele se limpeziră și, fără a putea vedea cu claritate împrejurările, se puteau totuși distinge siluetele camarazilor din apropiere.

Toți scafandrii erau dotați cu dispozitive de extragere a oxigenului din apă. În această privință, nu existau probleme. Dar abia după ce vor părăsi albia rîului, combatanții vor putea să se alimenteze.

Minguéra mergea cu pas egal, cufundat în gînduri. Din cînd în cînd imaginea blîndei Myrna îi apărea în fața ochilor. Timpurile fericite pe cînd se iubeau păreau de mult trecute. Cîte de-alde Myrna nu trăiau pe această planetă, oprimate de niște stăpîni cruzi, obligate să le satisfacă toate capriciile ?!

Curînd, aceste femei nenorocite vor fi libere, curînd se vor putea uni cu alesul inimii lor, vor avea copii ce nu se vor naște sclavi ! Și cînd misiunea lui pe Kressir, va fi terminată, o va lua de la capăt în altă parte, pentru ca jugul crud al imperialilor să fie distrus pentru totdeauna.

Timpul trecea. O altă grijă puse stăpînire pe mintea lui : oamenii-broaște, care cunoșteau perfect orașul Kress, primiseră sarcina de a pune balize în jurul cetății. Dacă, din nefericire, nu-și putuseră îndeplini sarcina, totul era pierdut !

Privirea lui scrută întunericul, pentru a recunoaște lumina purpurie care ar însemna sfîrșitul acestui drum periculos. Dar, vai, adîncurile rămîneau de nepătruns !

Foamea și setea începură să-i roadă pe rebeli. Totuși, erau unele indicii care marcau apropierea de obiectiv : din cînd în cînd loveau cu picioarele cîte o cutie de plastic, o bucată de metal, fel de fel de deșeuri ce se găsesc de obicei la marginile unui oraș.

În sfîrșit, o luminiță purpurie, apoi două, patru apărură în mijlocul apei. Rebelii, urmîndu-și conducătorul, o luară spre stînga, mergînd de-a lungul zidului vertical și neted al cheiului.

Un oftat de ușurare iese din toate piepturile : Kress ! Perseverența lor a fost recompensată. Acum toți uită foamea și setea, adunîndu-și forțele pentru ultimul asalt.

În fața lui Minguéra apar două siluete întunecate. Mîna lui se crispă pe armă, dar observă imediat crucea, semnul de recunoaștere. Cu un gest, oamenii-broaște îl invită să-i urmeze : în zidul cheiului se decupa o boltă. Grilajul fusese tăiat. Era gura de evacuarea a resturilor de la palat.

Conducătorul rebelilor, urmat de oamenii săi, porni pe acest drum. Fundul era alunecos, dar curînd capetele le ieșiră din apă. Două ziduri înguste mergeau de-a lungul canalului colector principal. Din loc în loc, jeturi fetide se deversau în acesta.

Mergînd după ghizi, Minguéra se avîntă pe acest drum. Apoi, cineva îi indică o ușă joasă, închisă ermetic. Își scoase laserul și un jet scînteietor țîșni, tăind. O mînă puternică împinse canatul și ușa se deschise scîrțiind.

În șir indian luptătorii porniră prin galerie, scoțîndu-și armele din ambalajul lor de plastic.

Descoperiră imediat o scară pe care începură să urce în tăcere. O a doua ușă le apăru în față.

Minguéra distruse broasca. Cu un gest hotărît împinge panoul și, ca un diavol, pornește înainte urmat de garda sa de corp.

Se află în bucătăria enormă a palatului, unde sclavii pregătesc cele mai rafinate mîncăruri pentru guvernator. Salivează de poftă, dar nu e încă timp pentru ospețe.

În uralele sclavilor care îi urmează, rebelii urcă patru trepte deodată, îndreptîndu-se spre sala festinului. Cînd hoarda furioasă năvălește în încăpere, guvernatorul și zece musafiri importanți, printre care și comandantul militar al capitalei, gustă din mîncărurile servite de sclave cu sînii goi.

Cîțiva ofițeri încearcă să-și scoată armele de paradă, dar se prăvălesc tăiați în două de tirul rebelilor.

Potrivit ordinelor lui Minguéra, numai guvernatorul fu cruțat și făcut prizonier. Tremurînd de frică se lăsă legat și aruncat într-un colț.

În acest timp, Minguéra își continua drumul. Folosind un coridor secret, el ajunse curînd în inima fortăreței.

E-a și timpul. Sirenele de alarmă urlau lugubru.

Specialiștii se năpustiră spre tablourile de comandă, călcînd peste cadavrele gărzilor. Debranșară comenzile armelor, opriră sirenele și declanșară dispozitivele care deschideau larg ușile palatului.

Pe calea undelor, fusese lansat semnalul stabilit și o mulțime densă năvălea în interiorul fortăreței masacrînd în trecere santinelele luate prin surprindere.

Minguéra continuă asaltul, cucerind etajele superioare în care se găseau turelele armamentului greu de apărare a cetății.

Toate erau scoase din luptă pentru că fuseseră deconectate comenzile postului central. Nu-i mai rămase decît să-i anihileze pe soldați. Din acest observator, conducătorul rebelilor își putea face o idee asupra situației. Din toate punctele strategice ale capitalei, se ridicau spre cerul senin nori de fum.

În depărtare, astroportul era învolburat în rotocoale de flăcări. Isor își îndeplinea misiunea.

Pe toate străzile, insurgenții îi atacau pe Imperialii stupefiați, care nu realizau încă dezastrul.

Dezorganizată, fără conducători, garnizoana nu opuse nici cea mai mică rezistență și, după cîteva ore, Kress și astroportul lui erau în stăpînirea rebelilor.

Obosit, acoperit de sînge, Minguéra coborî în sala festinului și căzu într-un scaun. Începu să înfulece mîncărurile delicioase cărora nu le cunoștea denumirea. În jur, camarazii lui începeau cheful.

O siluetă binecunoscută apăru în cadrul ușii : Isor acoperit de noroi, cu hainele sfîșiate, se năpusti spre el.

Cei doi bărbați se îmbrățișară.

— Liberi ! Sîntem liberi ! Nu vom putea niciodată să exprimăm recunoștința pe care ți-o datorăm ! exclamă șeful Kressiros. De acum înainte ne vei conduce pe timp de pace, tot așa cum ai făcut-o pe timp de război !

Toți luptătorii robuști, cu fețele aprinse de băutură, cu boturile umede îi înconjurară pe cei doi conducători aclamîndu-i.

Minguéra ridică mîna, cerînd să se facă liniște.

— Este de datoria voastră să instaurați pacea pe această planetă. Misiunea mea s-a încheiat. Alte popoare oprimate își așteaptă eliberarea.

Rugămințile nu-l făcură să-și schimbe hotărîrea.

Rebelii își reluară locurile în jurul mesei, dar buna dispoziție dispăruse : fiecare se gîndea la camarazii morți în timpul luptei. Și astfel, ziua se sfîrși într-o tristețe posomorîtă.

CAPITOLUL IX

Minguéra se despărți cu inima grea de noii săi prieteni. Toate garnizoanele imperiale se predaseră. Aparatele de zbor subspațiale controlau împrejurimile Kressir-ului.

Moltov îl avertizase pe Minguéra înainte de a pleca în misiune ; niciodată nu va putea face parte din vreun consiliu planetar, căci doar autohtonii aveau dreptul să conducă și să gireze treburile lor. El era un fel de mercenar printre luptătorii de gherilă : odată îndeplinită sarcina de consilier militar, trebuia să se pregătească pentru o nouă misiune.

Minguéra îl regăsi pe instructorul său în biroul binecunoscut, după o traversare fără probleme cu un aparat subspațial foarte rapid. Moltov îl primi cu zîmbetul pe buze, fapt destul de rar pentru el.

— Ai făcut o treabă bună ! Desigur, prima ta misiune nu prezenta dificultăți majore : fructul era copt, nu aveai decît să-l culegi. Totuși, ai dat dovadă de calități de conducător, de organizator, și ai știut să-ți atragi simpatia indigenilor. Nu ai încercat să profiți de situație și ai urmat întocmai directivele noastre. Sînt dispus deci să-ți încredințez o altă misiune, mai dificilă. Ești gata să pleci imediat sau ai vrea să te odihnești puțin ? Este dreptul tău de a decide. Poți să-ți petreci o lună pe o planetă la alegere, în afară de Kressir.

— Nu țin să mă opresc după un început atît de bun. Nu mă simt deloc obosit.

— Perfect ! Datorită eliberării lui Kressir și a planetelor vecine, sîntem în posesia unei enclave în interiorul imperial. În mod oficial, desigur, nu sîntem în război. Popoarele eliberate de jugul colonial au instaurat un guvern democratic, dar escadrele noastre nu au trecut dincolo de frontiere. Vom furniza armament greu, nave, acestor planete, dar vom lupta sub drapelurile lor proprii. Împăratul, desigur, își dă seama că orice încercare de a reocupa aceste foste colonii ar atrage după sine intervenția forțelor noastre armate. Acesta este doar începutul : consiliul nostru dorește să dea o mînă de ajutor tuturor planetelor din apropierea frontierelor noastre. Astfel vom dispune de un pa-

ravan protector împotriva oricărei agresiuni. Vom reuși astfel să izolăm centrul Imperiului de teritoriile care îi furnizează materii prime și obiecte de manufactură. S-ar putea că împăratul și acoliții lui să hotărască să ne declare război. Cu cît o vor face mai tîrziu, cu atît șansele de reușită vor fi mai mici. Vei primi toate instrucțiunile și directivele care te interesează. Planeta Oldez 3 este situată mult mai departe decît Kressir și ocupă o poziție strategică de primă importanță : este un principal nod de comunicație. Pregătirile în vederea eliberării sînt mult mai puțin avansate decît pe Kressir. Va trebui ca tu să alegi momentul alungării imperialilor. Dacă vei reuși și de data asta, îți vom încredința un post de o importanță capitală : te vei întoarce la Novopol pentru o misiune de cea mai mare importanță.

— Îți mulțumesc pentru încredere, dar înainte de a mă gîndi să mă întorc în Imperiu, trebuie să reușesc pe Oldez.

— Te vei descurca de minune, sînt sigur ! Pe curînd ! Ești făcut pentru o carieră strălucită.

Minguéra fu supus din nou unei ședințe hipnopedice, care îl informă asupra obiceiurilor și uzanțelor, limbajului acestei planete necunoscute lui.

Două zile mai tîrziu, porni cu un aparat sub-spațial. În timpul zborului notă în carnet :

„A trecut mult timp de cînd nu am mai scris nimic, dar ultimele săptămîni nu mi-au lăsat răgazul necesar meditației. L-am reîntîlnit cu mare plăcere pe comandatul care m-a dus pe Kressir. Mă tratează ca pe o personalitate de marcă ! De data aceasta, va fi mult mai greu decît în prima misiune. Planeta Oldez 3 este acoperită de păduri dese. Gravitatea locală, destul de slabă, face ca arborii să atingă înălțimi extraordinare : în jur de două sute de metri. Locuitorii planetei Oldez 3 trăiesc în vîrfurile acestor giganți vegetali și au un metabolism clorofilian. Cele patru membre ale lor, lungi și subțiri, prinse de trup printr-o membrană, conțin nenumărate cloroplaste, care sintetizează zaharurile, proteinele, grăsimile. Aportul nutritiv exterior indispensabil : apa și sărurile minerale pe care le absorb în timpul somnului, culcați în albiile formate dintr-un trunchi de copac scobit. Dacă este cazul, se mulțumesc cu dușuri sau chiar cu un costum de scafandru irigat de o soluție sărată

care le dă o mare autonomie. Ei suportă o lipsă de iradiații solare timp de o săptămînă locală — zece zile standard — dar, după această perioadă, se ofilesc, rezervele fiind epuizate.

Ședințele mele de hipnopedie mi-au furnizat o idee asupra înfățișării lor : un cioc suplu, destul de scurt, le servește drept gură. Le permite să bea și, de asemenea, să emită triluri și fluierături care constituie limbajul lor. Se pare că ciripesc încîntător. Am aflat că aceste păsări ciudate nu au orașe, în sensul strict al cuvîntului, ci cuiburi grupate în aglomerări comandate de un șef. Societățile cele mai numeroase nu depășesc două sute de indivizi, masculi și femele. Reproducerea are loc în timpul unui bal nupțial. Trilurile răsună în pădure în timp ce masculii introduc un spermatofor colorat în receptaculul femelei. Copiii se nesc din ouă cu coaja moale, așezate în bacuri cu apă sărată expuse la soare, penrtu a se păstra o anumită temperatură. Masculii adulți își veghează cu gelozie progeniturile

Etnologii imperiali au constatat un fapt deosebit : cei de pe Oldez 3 dispun de posibilitatea de a comunica la mare distanță prin telepatie. Totodată, ei pot ridica obiectele fără să le atingă și citesc cu ușurință în creierul uman. Aceste descoperiri au suscitat, evident, un interes enorm. Pe planetă, a fost instalat în secret un laborator pentru a se putea cerceta și explica aceste fenomene. Utilizarea lor ar fi de mare interes pentru forțele imperiale.

Din păcate, exobiologii au fost foarte decepționați : specimene exilate pe Novopol au pierit cu toate îngrijirile primite. Deci experiențele nu se puteau face decît pe Oldez 3.

Dată fiind importanța acordată acestor cercetări, planeta dispune de o garnizoană puternică și instalațiile științifice sînt foarte bine păzite.

Trebuie să-mi asum deci o sarcină dificilă. Mai întîi trebuie să asigur instrucția militară a indigenilor și apoi să-i eliberez de sub ocupația imperială. De asemenea, trebuie să descopăr rezultatele experiențelor făcute de exobiologi. Formația mea medicală, cunoștințele în sfera biologiei îmi vor fi de mare ajutor în îndeplinirea acestei misiuni.

Ședințele de hipnopedie mi-au furnizat și alte detalii pasionante : datorită metabolismului lor, oldezii sînt nomazi.

Migrează prin pădure după placul lor, ceea ce le asigură supraviețuirea, căci imperialii îi descoperă cu destulă greutate. Înainte de sosirea colonilor, ei aveau doi dușmani de temut : un șarpe arboricol, care aluneca silențios, noaptea în cuiburile lor și cuguarul cu pielea pătată, care face ravagii printre tinerii imprudenți care se aventurează singuri printre ramurile dese.

Ostili științei de orice fel, pe care o consideră diavolească, oldezii respectă cu scrupulozitate dogmele unei cărți considerate sfinte, care le interzice să-și ucidă semenii și să bea sîngele altuia".

Minguéra nu mai scrise altceva în carnetul său. După cincisprezece zile de la plecare, comandatul navei sub-spațiale îl parașută, cu echipament cu tot, într-o poiană. Avea un anti-G dorsal, care-i dădea posibilitatea să se deplaseze pe verticală și pe orizontală. În felul acesta putea să ajungă în vîrfurile copacilor.

Își ascunse aparatul în scorbura unui copac și aștepta răbdător sosirea unui indigen, emițînd, la intervale regulate de timp, o serie de triluri care, după cum i se spusese, constituiau semnalul de recunoaștere. Se gîndea, cuprins de melancolie, la Kressir, care era atît de bine organizat, unde avea la îndemînă spalazele, armamentul greu. Aici nu era nimic asemănător ; trebuia să pornească de la zero !

Nu comisese oare un act de nebunie acceptînd această misiune atît de dificilă ? Ajunsese să se întrebe dacă, în realitate, nu urmărea o răzbunare personală, fără nici o legătură cu dorința de a elibera popoarele asuprite. Examenele la care fusese supus la centru îi dăduseră probabil lui Moltov o certitudine în acest sens, fără de care nu i-ar fi încredințat responsabilități atît de importante. Nu ! El dorea desigur, să o răzbune pe Myrna, dar ura lui față de Imperiali exista dinainte de moartea iubitei. Dispariția ei amplificase dorința de a-i ajuta pe cei oprimați. Cît despre convingerile lui intime, acestea nu erau foarte conformiste, dar nu găsise nimic să le reproșeze cealekilor, în timp ce structura Imperiului, cu nobilii, profitorii și dictatura guvernamentală, îl umplea de dezgust.

Continuînd să fluiere, Minguéra contempla peisajul. De pe creanga lui nu zărea decît un frunziș des și, ici și colo

niște flori epifite, mușchi atîrnînd de pe ramuri, liane puternice desenînd rețele dese de fire, și apoi o lumină verde-albăstruie înecată, mai jos, într-o brumă ușoară ce se ridica din pămînt.

Aerul fiind respirabil, Minguéra nu avea nevoie de scafandru. Înainte de plecare, fusese vaccinat contra principalilor germeni morbizi locali. Trăgea deci în piept cu mare plăcere mirosul aromatic pe care-l emana pădurea : un miros îmbătător, ușor vanilat, cu o nuanță puțin acrișoară exalată din covorul de frunze putrezite care acoperă solul. Parfumul delicat al nenumăratelor corole îl făcea să se gîndească la aspectele seducătoare ale vieții din această lume sălbatică, departe de civilizație.

Deodată, un fluier îl făcu să tresară : un indigen își făcu apariția, răspunzînd apelurilor lansate de el.

Drept răspuns, Minguéra emise cîteva triluri prin care anunța cine este.

În clipa aceea avu o senzație stranie, ca și cînd o gîndire stranie pătrundea în creierul său, apoi apăru un oldez care se așeză pe o ramură la cîțiva metri depărtare de el, privindu-l cu ochi mari ca de maimuță.

— Vin cu gînduri de pace pentru poporul tău, să te ajut să-i eliberezi pe ai tăi de jugul opresorilor imperiali ! Mă numesc Minguéra.

— Eu sînt Sziss ! șuieră interlocutorul său. Fii binevenit ! Eu comand o trupă de două sute de oldezi care trăiesc în aceste ținuturi. Te așteptam cu mare nerăbdare. Poți să mă urmezi ?

— Desigur ! răspunse Minguéra branșînd dispozitivul anti-G.

Ciudata creatură zîmbi malițios și, asemenea unui bolid începu să sară de pe o creangă pe alta, ajutîndu-se din cînd în cînd de degetele lui lungi prevăzute cu ventuze, dar propulsîndu-se cel mai adesea doar cu puterile sale de telekinesie. Minguéra făcea eforturi mari ca să se țină cît mai aproape ; frunzișul îi zgîrîia obrazul, uneori se lovea de cîte o creangă și se dezechilibra.

Din fericire ghidului i se făcu milă de el și micșoră viteza de deplasare.

Acest traseu halucinant dură cam zece minute, apoi ajunseră în tabără : cuiburile erau atît de bine ascunse între ramuri, încît trebuia să le atingi ca să-ți dai seama de existența lor. Aici mișuna o mulțime de indigeni, piuind, ciripind, zburînd în toate sensurile fără să se lovească unii de alții.

Sosirea oaspetelui puse capăt acestei zbenguieli și se facu o liniște deplină.

Minguéra observă că în vîrfurile copacilor erau pîndarii, masculi în vîrstă, experimentați, care supravegheau cerul, gata să dea alarma dacă s-ar fi apropiat vreun aparat de zbor imperial.

Ghidul se așeză la îmbinarea a două crengi, unde fusese împletită o mică platformă de liane. Zece masculi cu barba acoperită de o bărbuță caraghioasă așteptau, așezați pe călcîie, foarte demni.

— Consiliul Înțelepților tribului ! anunță Sziss. Ei aștreaptă sugestiile în legătură cu eliberarea semenilor noștri capturați de invadatori !

Acestea fiind spuse, șeful se lăsă și el pe vine și toate privirile se îndreptară spre Minguéra, care se simțea destul de încurcat.

— Prieteni, șuieră el, cred că o să vă decepționez. Dușmanii voștri sînt puternici, bine organizați și dispun de aparate și de arme de care voi habar n-aveți, pentru că religia voastră vă interzice să le folosiți. Nu cu două sute de luptători, oricît ar fi ei de curajoși, vom reuși să-i alungăm pe opresorii voștri. Ca să reușim, trebuie să ne asigurăm de sprijinul și unirea tuturor semenilor voștri, sau cel puțin a majorității. Apoi, cînd poporul va fi unit, va trebui să învățați să cunoașteți armele dușmanului vostru, să luptați organizat. Un guvern trebuie să fie democratic, un șef nu poate fi impus prin forță, ci mai ales de adunarea poporului. Știu că toate acestea vi se par neobișnuite, și totuși, fără a accepta aceste schimbări, nu vă veți putea salva.

Oldezii avură un scurt sfat psihic, apoi Sziss răspunse :

— Un trimis al cealekilor ne-a avertizat că trebuie să ne schimbăm obiceiurile. Unii dintre noi refuză această idee, și totuși trebuie să acceptăm evidența ; toate încercările noastre au eșuat. Deci metodele noastre nu sînt potrivite pentru

a cîștiga această luptă. Sînt dispus să te însoțesc pentru a intra în contact cu principalele triburi din această pădure. O sută de mii de olandezi trăiesc aici. Numărul semenilor noștri nu este mai mare de o sută cincizeci de mii. Toți doresc să lupte mai cu spor împotriva acestor Imperiali abjecți și cred că-i vom convinge să modifice tradiția strămoșească și să-i înfrunte. Vom porni, cu o mică escortă, atunci cînd vei dori.

— Să mergem, încuviință Minguéra, nu avem timp de pierdut.

Astfel începu o călătorie prin pădure. În drum, luptătorul de gherilă află și alte noutăți privitoare la noii săi aliați. Sziss i le transmitea direct prin intermediul gîndirii sale.

Înțelesese cum reușeau vînătorii imperiali să captureze aceste creaturi telepate atît de agere. Diavolii reproduceau cu exactitate strigătele femelelor în călduri. La auzul lor, masculii erau aduși în stare de transă. Așa făcuseră rost de primul stoc de sclavi. Drept urmare, oldezii instalaseră pîndari și, la semnalul lor, se împrăștiau, avînd grijă să-și astupe urechile cu ceară adunată din cuiburile insectelor. Această măsură se dovedise a fi foarte eficace. Atunci vînătorii recurseseră la alte metode : ei împrăștiau în cursul nopții substanțe care distrugeau frunzișul copacilor pe o arie foarte întinsă, apoi răspîndeau substanțe narcotizante. În zori, îi culegeau pe indigeni ca pe niște fructe coapte

Oldezii, împărțiți în grupuri mici, nu cunoșteau nimic din arta războiului. Ei nu putuseră găsi un mijloc de apărare împotriva acestui atac și astfel populația era decimată. De aceea, cu tot individualismul lor, acceptaseră ajutorul străinilor.

În mai multe rînduri, Minguéra avu posibilitatea să aprecieze vigilența celor care stăteau la pîndă : helimobilele erau semnalate cu mult înainte de a-și face apariția, numai că Imperialii nu-și băteau capul cu un grup atît de mic de indigeni. Detectoarele lor bionice urmăreau căldura degajată de o comunitate numeroasă, pregătind astfel victoria acțiunii.

Ambasadorii ajunseseră destul de repede la vecinii cei mai apropiați.

De fiecare dată, se repeta același ceremonial ; pîndarii din cele două tabere intrau în contact psihic, îi informau pe șefi care, la rîndul lor, își trimiteau mesaje.

Odată obținută autorizația de intrare în teritoriu, Sziss și însoțitorii lui pătrundeau în zona locuită.

Apoi, șefii se salutau, vrăjitorul psalmodia o rugăciune, implorînd Spiritul să lumineze creaturile sale. Minguéra știa că oldezii țineau foarte mult la religia lor animistă ca și la morala lor bazată pe texte revelate de Spirit.

După aceea, se întrunea consiliul Înțelepților, membrii clanului se așezau în cerc, la o distanță respectuoasă, iar Sziss îl prezenta pe trimisul special al puternicilor și bunilor cealeki.

— Prietenul nostru aparține rasei torționarilor imperiali, declara el, dar el a fost vizat de Spirit și acesta l-a schimbat. De atunci acest profet aduce cuvîntul dreptății popoarelor oprimate.

Toate erau conform uzanțelor și obiceiurilor acestor populații. Apoi luă cuvîntul Minguéra, scuzîndu-se că fluiera cu un accent atît de îngrozitor. Discursul era cam același ;

— Onorate șef, venerabili membri ai Consiliului și voi toți ceilalți, am venit să vă vizitez cu scopul de a vă aduce mesajul Spiritului care m-a convins să cutreier lumea pentru a pune capăt oprimării semenilor mei. Dispuneți de o armă puternică : creierul vostru, care lansează mesaje la distanță și poate ridica obiecte. Dar, din păcate, aceste daruri extraordinare nu vă folosesc la nimic ! De ce ? Din cauza izolării în care trăiți. Sînteți împrăștiați în grupuri mici pe toată planeta. De aceea invadatorul poate să pună mîna cu ușurință pe frații voștri și să-i ducă în casele de tortură unde sînt maltratați fără încetare ! M-a vizitat Spiritul. El i-a convins pe cealeki să mă trimită aici ca să vă transmit cuvîntul Lui. Comunitățile voastre sînt conduse după principiul carității și de aceea Lui i-a fost milă de voi. Ce faceți atunci cînd aveți de transportat o greutate mare ? Mai mulți dintre voi își unesc forțele psihice. Zece, o sută de oldezi pot face astfel o treabă pe care unul singur n-ar fi putut să o facă. La fel este și în lupta pe care trebuie să o purtăm împotriva Imperialilor. Numai un clan nu-i va putea învinge, nici două sau trei. Dacă toate triburile care trăiesc în pădure se unesc, influxul lor puternic îi va mătura pe adversarii voștri. Eu am venit de pe stelele îndepărtate să predic marea unire care vă va permite să-i alungați pe acești invadatori

cruzi. Aceasta este o regulă comună tuturor planetelor : unirea înseamnă putere. De mult, prietenii noștri, cealekii, s-au unit sub conducerea unui Consiliu format din șefii tuturor clanurilor care aleg un conducător suprem pentru o durată de timp limitată. Aceasta trebuie să fie de acum înainte și atitudinea voastră : în fața pericolului care vă amenință, uniți-vă pentru a obține victoria ! Prietenul meu Sziss și cu mine străbatem pădurea și propovăduim tuturor această cruciadă sfîntă. La următoarea lună plină, cînd cei doi sateliți ai voștri vor străluci în același timp pe cer, poporul oldez, adunat pe cîmpia întinsă din apropierea fluviului, va merge unit spre opresorii lui și-i va obliga să părăsească planeta eliberîndu-i pe captivi. Nu vă cer nimic în schimb : singura mea dorință este să vă fiu de folos și să vă eliberez de o oprimare nemiloasă. Uniți vom învinge...

În general, această predică era primită cu o tăcere politicoasă. Oldezii nu gîndeau prea rapid, trebuiau să asimileze toate aceste date noi. Și cum trimisul nu făcea nici o mențiune privitoare la folosirea mașinilor pe care ei le detestau, pînă la urmă toți aprobau propunerile lui. Fiecare șef de trib își spunea în sinea lui că el va fi acela care va fi ales să conducă poporul oldez. Vrăjitorii nu găseau nimic care să vină în contradicție cu dogmele lor. Toți știau foarte bine că fuseseră incapabili să lupte pînă atunci împotriva invadatorilor și a aparatelor lor diavoleşti. Trimisul acesta părea dezinteresat și făcea apel la bunul lor simț. În general; reuniunile se terminau într-o stare de entuziasm. Șefii se angajau să fie prezenți la întîlnirea fixată împreună cu toți masculii din tribul lor. Vrăjitorii se mai temeau de ingerința Trimisului în micile lor afaceri. Minguéra îi liniștea repede : el nu avea intenția de a rămîne pe această planetă după victorie. Singurul său scop era să-i unească pe oldezi, el transmitea un mesaj, dar nu-și aroga dreptul de a interveni în dogmele și practicile lor religioase de care Spiritul era mulțumit. Cea mai bună dovadă era că trimisese un mesager poporului său iubit pentru a pune capăt suferințelor acestuia. Bineînțeles, vrăjitorii nu se dedau în lături de a sonda psihicul vizitatorului lor și astfel puteau constata că el nu mințea. Pînă la urmă își dădură acordul...

Unora li se părea cam straniu faptul că Spiritul făcuse apel la un străin care nu putea să-și transmită gîndurile și

cu atît mai puțin să-și plaseze un ecran pe creier. Dar acceptau explicația lui Minguéra care sublinia faptul că misiunea lui cuprindea toate planetele ocupate, că el eliberase deja una și că trebuia să-și continue acțiunea în altă parte.

La plecarea lui Sziss și a Trimisului, nu toți membrii clanului erau convinși. Ar fi fost frumos. Dar o mare majoritate îi susținea, ceea ce era esențial.

Și așa Minguéra și însoțitorul lui vizitară nenumărate clanuri, străbătînd pădurea în lung și-n lat, o pădure avînd mereu aceeași înfățișare, în afară de zonele desfrunzite de Imperiali.

Minguéra discută îndelung cu Sziss, al cărui spirit era mult mai deschis decît al compatrioților săi. Tînărul șef de trib înțelese că, în viitor, reunirea oldezilor va pune noi probleme și că introducerea treptată a mașinilor disprețuite pe această planetă devenea necesară.

— Într-o zi, vom construi orașe confortabile în care mii de compatrioți de-ai tăi vor putea trăi la adăpost de intemperiile care bîntuie planeta ! îi explica Minguéra. Știința noastră ne dă posibilitatea să construim proiectoare care emit raze asemănătoare cu ale Soarelui vostru, o realizare de mare preț, care ar înlătura suferințele lungilor zile de iarnă...

La rîndul său, Minguéra înțelesese de ce acești telepați înnăscuți foloseau un limbaj de care s-ar fi putut dispersa. Oldezii descoperiseră că era foarte jenant să citești în sufletul interlocutorului tău ca într-o carte deschisă. Indigenii trăind într-un clan își închideau creierul pentru a opri orice ingerință a semenilor lor. Așa încît elaborase un cod de fluierături, ce le permitea să comunice între ei pentru treburile curente.

Cînd turneul de propagandă fu terminat, Minguéra epuizase de mult rezervele energetice ale dispozitivului său anti-G. Noii săi prieteni îl transportau fără probleme cu ei, soluție preferabilă, căci folosirea oricărui aparat risca să trezească ostilitatea autohtonilor.

Bilanțul era satisfăcător ; după Sziss, în fața căruia șefii clanurilor își deschiseseră spiritele în semn de adeziune totală, nu mai erau decît zece la sută oponenți printre cei o sută de mii de indigeni contactați.

Reuniunea fusese programată, cu bună știință, toamna. Și acest lucru dintr-un motiv foarte simplu : metoda folosită ar lăsa intacte instalațiile Imperialilor. Învingătorii, curioși, ar vizita aceste instalații, ei ar găsi aici proiectoare care emană o căldură plăcută, un adăpost împotriva vînturilor reci ale iernii. Atunci Sziss ar putea să-și convingă cu mai mare ușurință compatrioții să folosească aceste instalații.

Se înțelege de la sine că unii vrăjitori vor protesta, dar, în total, avantajele de care ar beneficia locuitorii orașului abandonat ar fi evidente și clanul lui Sziss, devenit cel mai numeros, ar putea să-și impună punctul de vedere celorlalți.

Încetul cu încetul, tinerii ar învăța să cunoască știința și să o folosească...

Asta nu mai era sarcina lui Minguéra : un altul îl va înlocui, la momentul potrivit. Pentru moment, sarcina lui era să-i alunge pe Imperiali. Problema principală era să-i ferească pe aliații săi de efectele incapacitantelor pe care adversarii lor, fără îndoială, le vor folosi. Cu toate că erau semiautotrofi, oldezii posedau o funcțiune respiratorie și produsul chimic acționa prin inhalare. Dacă aliații lui ar fi acceptat să îmbrace costume de protecție, problema ar fi fost rapid rezolvată. Dar indigenii respingeau tot ce seamăna a mașină și n-ar fi acceptat niciodată să poarte această îmbrăcăminte protectoare. Nu mai era decît o singură soluție : să-i facă imuni la efectul incapacitantelor.

Minguéra recuperă din bagajele sale, cu mare discreție, un analizator. Ghidat de Sziss, merse într-o zonă în care Imperialii operaseră nu de mult o razie. Adună puțină pulbere de pe frunze tapițînd solul și astfel reuși să determine natura compusului chimic utilizat de Imperiali.

Trebuia să comunice cealekilor această formulă, cerîndu-le să-i trimită imediat un antidot.

Iacă o dată, Minguéra avu ocazia să aprecieze eficacitatea lui Moltov. Cinci zile după expedierea mesajului său, primi o capsulă care conținea destulă substanță pentru a-i proteja pe aliații lor mai multe săptămîni.

În sfîrșit, sosi ziua fixată pentru declanșarea ofensivei. Minguéra se duse la locul întîlnirii, întrebîndu-se cu neliniște dacă oldezii își vor ține cuvîntul dat.

Se liniști repede : în grupuri mici își făceau apariția membrii diferitelor clanuri, așa cum promiseseră. Sziss oferea fiecăruia cupa prieteniei conținînd o băutură magică. Vrăjitorul acceptase să-și dea avizul așa încît nimeni nu refuză antidotul.

Pînă la căderea nopții, se adunaseră peste cincizeci de mii de indigeni. La ordinul psihic dat de Sziss, cînd cele două Luni atinseră punctul culminant pe cer, toți porniră în liniște.

Minguéra își încărcase dispozitivul dorsal și avea deci autonomie în deplasare. Mii de umbre se lansară, la nivelul solului, spre orașul Imperial.

Înainte de a atinge obiectivul, ei fură interceptați de polițiști bionici : imediat decolară helimobile rapide din care ploua cu incapacitante peste hoarda împrăștiată pe cîmpie.

Zadarnic, produsul rămînea fără efect ! Mai mult chiar, la ordinul psihic dat de oldezi, piloții întoarseră aparatele și, ca niște adevărați kamikaze se aruncară asupra armamentului greu care apăra orașul. Sub efectul surprizei, apărătorii nu reacționară și atunci cînd furios, guvernatorul ordonă foc asupra helimobilelor, era deja prea tîrziu : mai mult de jumătate din baterii fuseseră distruse. Dar Imperialii încă nu realizau amploarea înfrîngerii suferite; oldezii, foarte aproape acum, controlau gărzile însărcinate cu defensiva, cufundîndu-le într-un somn profund.

Unirea influxurilor psihice avea o putere atît de mare, încît, curînd, toți Imperialii, inclusiv guvernatorul, fură cuprinși de o somnolență invincibilă și căzură ca niște muște pe unde se aflau.

Ceata disciplinată își făcu intrarea în instalațiile invadatorilor.

Prima grijă a lui Sziss și a lui Minguéra fu să meargă în laboratoare. Orașul, protejat de o cupolă transparentă, era subdivizat în zece cartiere, palatul guvernatorului fiind situat în centru.

Pretutindeni, o lumină vie emana din proiectoarele care răspîndeau o căldură plăcută. Surprinși, oldezii apreciau acest influx benefic. Acoperișurile transparente lăsau să se vadă instalațiile interne, evidențiind soarta ce era rezervată captivilor. Unii, cu craniile deschise, purtau nenumărați electrozi, legați prin fire de aparate de înregistrat. Alții, jupuiți de vii, erau alimentați direct în vene, fiecare nerv fiind legat la diferite

aparate. Alții, închiși în cuști Faraday, erau supuși unor teste în scopul de a cunoaște natura și lungimea undelor emise de creierul lor.

Imediat Minguéra se ocupă de cei mai nenorociți, în timp ce Sziss și tovarășii lui îi eliberau pe ceilalți.

În acest timp, Imperialii erau teleportați pe cel mai apropiat astroport.

După ce administră fiecăruia tratamentul adecvat, Minguéra își anunță aliații că aproape toți cobaii Imperialilor vor fi salvați. Doar vreo zece erau prea atinși ca să mai poată supraviețui. Acestora li se făcu o injecție cu anestezice și muriră fără să mai sufere.

Șefii oldezilor îi transportară pe ultimii Imperiali prizonierii la astroport și îi treziră din somnul în care îi cufundaseră.

Minguéra luă cuvîntul.

— V-ați putut da seama de puterea celor pe care ați vrut să-i faceți sclavi. Ființe ca voi nu merită să trăiască! Cu toate acestea, oldezii vă cruță viața ca să le puteți transmite semenilor voștri acest mesaj: „Să nu mai puneți niciodată piciorul pe această planetă, căci nu veți mai beneficia de o asemenea blîndețe!“ Astronava din spatele vostru funcționează. Veți urca la bordul ei și veți părăsi planeta voastră este dezarmată, doar instalațiile sînt în stare de funcționare pe Oldez. Veți spune Împăratului că popoarele oprimate se ridică în masă ca să-și recapete libertatea. Pretutindeni profitorii, exploatatorii popoarelor vor fi alungați și nici unul dintr ei nu se va bucura de bunurile jefuite. Acum, plecați repede, înainte ca mînia oldezilor să nu vă pedepsească mai rău!

Cu capetele plecate, invadatorii escaladară pasarela și intrară în astronavă, abandonînd toate aparatele, toate rezultatele experiențelor care urmăreau să impună sclavilor voința lor. Nava decolă, se avîntă spre cerul întunecat și dispăru. Cîteva minute mai tîrziu, cinci nave sub-spațiale aparținînd cealekilor aterizară pe pistă.

Minguéra se întoarse spre Sziss:

— Acum, prietene, este rîndul tău să-ți asumi responsabilitățile. Cînd vei comanda această planetă gîndește-te să instaurezi o guvernare dreaptă. Copiii tăi vor învăța să folosească instrumentele lăsate de Imperiali și, datorită lor, rasa ta se va înmulți. Învață-i pe ai tăi că știința nu este rea în sine;

folosirea ce i se dă poate deveni primejdioasă. Adio, Sziss, ți-ai cîștigat libertatea și te așteaptă o muncă grea! Să rămîneți uniți!

Spunînd acestea, fără să mai aștepte vreun răspuns, Minguéra se întoarse pe călcîie și se îmbarcă în nava sub-spațială cea mai apropiată.

Fusese întoarsă încă o filă. Îl așteptau alte misiuni.

Cînd nava decolă, Minguéra receptă în spiritul lui mesajul de recunoștință al unui popor care îl asigura de gratitudinea lui eternă...

CAPITOLUL X

— Ei bine! exclamă Moltov, văzîndu-l pe Minguéra intrînd în biroul său, iată o treabă rezolvată rapid! Experții cercetează documentele tale. Sîntem foarte mulțumiți de situația creată la marginile Imperiului: mai mult de cincizeci de planete de importanță diversă și-au recăpătat libertatea. Speranța a pus stăpînire pe toți sclavii. Trimișii noștri trebuie să frîneze elanul lor, pentru a evita declanșarea unor mișcări nepregătite, care ar risca să se transforme într-o catastrofă.

— Și care este reacția Împăratului? întrebă Minguéra. Cu toată încetineala comunicațiilor, informațiile despre aceste insurecții trebuie să fi ajuns la urechile lui, și s-ar putea să pună la punct un plan pentru a le face față.

Moltov încruntă din sprîncene.

— Ai pus degetul pe rană. Am putut observa mișcări importante de escadre care sînt masate la marginile Imperiului. Sistemul de reperare a fost întărit și navele noastre sub-spațiale sînt uneori detectate. Guvernul nostru nu dorește război. O înfruntare între flotele noastre ar fi catastrofală, atît de perfecționate sînt armele și de o parte și de cealaltă. Nu ar fi nici învingători, nici învinși și civilizația ar marca un regres de cîteva secole.

— Și totuși Imperialii sînt obligați să acționeze...

— Aici este dilema. Datorită ție, Imperiul nu va putea dispune de puterile telepsihice, care i-ar fi permis să mențină

sclavia în rîndul popoarelor ocupate. Totuși, se pare că adversarii noștri nu sînt decișii să se arunce într-un conflict uriaș. Ei trebuie să-și pună la punct, în secret, o altă tactică. Care? Nu știm!

— Și tare ai mai dori să o cunoști!

— Nu-ți pot ascunde nimic!

— Și cine ar fi mai bine plasat decît mine, un fost imperial, pentru a fi infiltrat în serviciile secrete adverse?

— Văd că ai simțul umorului... Iată propunerile mele: te poți odihni cîteva săptămîni, dacă dorești, apoi îți vom modifica identitatea și te vom depune pe o planetă ocupată de Imperiali de unde vei putea pleca la Novopol. Acolo vei încerca să afli intențiile adversarilor noștri.

Minguéra reflectă un moment. Perspectiva unui scurt repaos nu-i displăcea deloc; dimpotrivă, ideea de a fi din nou în pielea unui funcționar imperial nu-l atrăgea.

— Trebuie să răspund imediat?

— Nu! Poți să examinezi propunerea și să ne împărtășești sugestiile tale. Ce-ai spune de un sejur de o săptămînă în unul din centrele noastre de relaxare?

— Ei bine, nu spun nu!

— Atunci, ne-am înțeles ! La întoarcere, vino să mă vezi ! Vom discuta problema. Să te distrezi bine, pentru că meriți!

Minguéra o făcu pe turistul. Pînă atunci nu avusese timp să cerceteze modul de viață al cealekilor, sau înclinațiile lor sexuale. În timpul precedentei sale misiuni, aliații săi îi puseseră la dispoziție femele de-ale lor. Perspectiva de a face dragoste cu o pin-up semănînd a juncă, sau cu un șarpe verzui nu-l sedusese. Experiențele sale fuseseră de scurtă durată și destul de decepționante.

Cealekele nu erau nici ele atrăgătoare cu tenul lor cadaveric și formele scheletice. Fu deci o plăcere amestecată cu uimire cînd Minguéra întîlni o compatrioată de-a lui pe planeta Fahler unde-și petrecea vacanța. Cînd o văzu prima oară, stătea pe marginea unei piscine, îmbrăcată înt-un costum de baie din două piese, care nu-i ascundea formele seducătoare. Tenul roz, buzele cărnoase, trupul împlinit, dar nu în exces, contrastau cu femelele cealeke care încercau zadarnic să-și bronzeze epiderma lor la razele proiectoarelor solare.

Împins de curiozitate, Minguéra se apropie și se așeză cu bună știință în fața ei, încît umbra lui să se proiecteze asu-

pra tinerei femei. Aceasta își scoase ochelarii și îl măsură cu un aer foarte puțin amabil pe inoportun.

— Ia te uită, un cetățean imperial! remarcă ea. Sînt încîntată să vă întîlnesc, dar, vă rog, dați-vă la o parte din soarele meu! Cealekii sînt foarte înțelegători, dar planeta lor este lipsită de farmec: este pentru prima oară de la sosirea mea, cînd am ocazia să mă bronzez în liniște.

— Îmi cer scuze că v-am deranjat! se strîmbă vlăjganul. Voiam doar să aflu dacă figura vă este la fel de seducătoare ca și trupul și, pe cuvînt, nu sînt decepționat deloc.

Spunînd acestea, se întinse lîngă ea și își scoase hainele pentru a profita și el de căldura plăcută emisă de proiectoare.

— Sînteți demult aici ?

— Nu! Vin de la Tarpad. Să mă prezint: Minguéra, fost medic al Imperiului.

— Oh, ce curios! Să mă prezint și eu: Tana Ernoael, eram biologă pe Oldez și am fugit de la centrul experimental, căci mă revolta să văd torturile la care erau supuși autohtonii de către compatrioții noștri.

— Acum Oldez este o planetă liberă. Am fost însărcinat să conduc insurecția oldezilor. Niște ființe cu adevărat pasionate! Ce părere aveți despre puterile lor psihice?

— Uimitoare ! Dacă Imperialii ar fi reușit să reproducă și să transmită capacitățile lor, ar fi creat probleme deosebit de grele prietenilor noștri. Cînd am părăsit centrul, reușisem să localizăm lobii cerebrali care intră în joc atunci cînd conversează între ei, dar nu puteam reproduce aceste fenomene. După părerea mea, acest dar este specificul rasei lor: pentru a dispune de astfel de puteri, ar trebui să adăugăm creierului nostru un dispozitiv cu neuristori. Studiile erau în curs...

— Pasionant! Fără să fiu indiscret, aș putea ști cum au folosit cealekii competența dumneavoastră?

— Tocmai mi-am terminat stagiul. Moltov îmi va încredința în viitorul foarte apropiat prima misiune.

— Felicitări! Aveți idee cam pe unde veți fi repartizată?

— Undeva în Imperiu. Nu voi fi singură, mă va însoți un compatriot de-al meu. Dar... fără îndoială că este vorba despre dumneavoastră...

— Acest brav Moltov este un vulpoi bătrîn. El a aranjat ca să ne întîlnim ca din întîmplare!

— Ei bine, dacă așa stau lucrurile, voi fi încîntată să fiu sfătuită de un agent remarcabil; Moltov v-a lăudat foarte mult.

— Poate că nu era vorba despre mine.

— Oh! M-aș mira! Directorul nu lasă nimic la voia întîmplării ! Ei bine pentru că sîntem sortiți să trăim împreună, să facem cunoștință...

Zilele care urmară, i se părură lui Minguéra încîntătoare, Centrul de relaxare avea o vegetație luxuriantă, plajă, sferele Dyson care încercuiau steaua furnizau energie din abundență, îngăduind menținerea unui climat foarte plăcut. Toți „turiștii“ erau deosebit de amabili. Hrana era delicioasă. Corăbii cu pînze erau puse la dispoziția turiștilor, dîndu-le posibilitatea să se izoleze în încîntătoarele insule înșirate de-a lungul litoralului.

Cei doi profitară fără nici o reținere de acest sejur paradisiac și, la sfîrșitul concediului, amîndoi erau într-o formă splendidă, bronzați și pregătiți să înfrunte riscurile misiunii ce-i va purta în teritoriul imperial.

Cînd se regăsiră în biroul lui Moltov, acesta se uită la ei cu satisfacție.

— Sînteți într-adevăr un cuplu superb ! îi asigură el. Îmi cer scuze pentru viclenia folosită. Doream să știu dacă v-ați putea înțelege și, văzînd rapoartele ce mi-au fost înaintate, am constatat că v-ați plăcut pe loc. Deci nu există nici o obiecție de a merge împreună în misiunea pe care am plănuit-o ?

— Din partea mea, nici una, replică Minguéra, doar că Tana își asumă riscuri deosebit de mari.

— Nu mi-e frică de pericole, îi asigură tînăra.

— Perfect ! se bucură Moltov. Sînt sigur că veți face o treabă bună. Într-un fel, sînteți complementari : Tana va fi elementul intuitiv, și tu, Minguéra, tehnicianul. Vă veți schimba, desigur, identitatea. Veți fi doi exobiologi : Roig și Torra. Am interceptat o astronavă a Universității imperiale, plecată de la Novopol pentru a culege eșantioane de faună de pe o planetă numită Czesi. Acolo nu există ființe inteligente, ci doar mici maimuțe albinos, care par total dezarmate în fața ferocilor carnivori locali, dar supraviețuiesc datorită unui al șaselea simț care-i avertizează asupra pericolului. După cum veți constata, adversarii noștri manifestă un interes deosebit față de orice fenomen parapsihic. Vă vom modifica puțin morfologia pentru a semăna cu doctorul Roig și doc-

torița Torra. Știm totul despre viața lor, obiceiurile lor, relațiilor lor, ca și numele prietenilor lor. Aceste date vă vor fi implantate, ca de obicei, prin hipnopedie. Din fericire pentru noi, acești doi savanți au fost numiți recent la Universitatea din Novopol. Deci colegii nu-i cunosc încă, ceea ce vă va ușura sarcina. Pentru a explica întîrzierea astronavei voastre am simulat o pană banală, dar care va cere destul timp pentru a fi remediată și astfel sosirea voastră nu va da de bănuit. Scopul misiunii voastre este de a demasca intențiile adversarilor noștri. Știm că situația strategică este studiată de un ordinator specializat al Universității. Veți fi contactați de un agent de-al nostru. Este vorba de o acțiune dificilă, de o importanță capitală pentru noi. Sper să reușiți. Întrebări ?

— Cum vom transmite informațiile noastre ? se interesă Minguéra.

— Veți afla la fața locului. Vă veți uita cu desăvîrșire personalitatea actuală. În acest mod veți putea înșela testele de introspecție la care veți fi supuși la sosire. Agentul nostru vă va chema la Universitate și tot el vă va da semnalul care vă va da posibilitatea să vă recăpătați memoria.

— Și, cînd vom fi aflat ceea ce dorim să știm, cum vom ajunge iar aici ?

— Au fost prevăzute mai multe variante. Agentul va face să vă uitați din nou personalitatea, dacă va fi nevoie, veți putea, de exemplu, să plecați într-o nouă expediție și astronava voastră va fi interceptată de o navă sub-spațială. Repet, totuși, acum nu putem prevedea care va fi cea mai bună modalitate de a vă recupera. Aveți încredere în mine ! Nu veți fi abandonați în Imperiu !

— Și... care erau raporturile dintre Roig și Torra ? întrebă Tana.

— Erau amanți, draga mea ! Nimic mai eficient decît un cuplu unit pentru a suporta izolarea unei călătorii de explorare științifică. Nu mai aveți întrebări ? Atunci vă doresc mult noroc !

După ce părăsiră biroul, Minguéra îi șopti tinerei la ureche :

— Sper să nu-ți displacă prea mult această perspectivă !

— Pe cuvînt, nu ! De altfel trebuie să învățăm să fim devotați cauzei ! făcu Tana zîmbind.

Apoi, își puse brațele în jurul gîtului tînărului și îl sărută sub privirile reprobatoare ale gărzilor, care considerau că acești străini nu au pic de bunăcuviință.

De fapt, Minguéra era neliniștit. Amintirea Myrnei stăruia, vie, în mintea lui. Dacă s-ar îndrăgosti de Tana ? Dacă și ea ar fi ucisă de brutele imperiale ? N-ar îndrăzni să primejduiască încă o dată viața celei pe care o iubea ! Dar atunci acțiunea lui s-ar putea să nu aibă deplină eficacitate. Alungă aceste gînduri : Moltov știa ce face și care erau riscurile pe care și le asuma. De altfel, această misiune semăna mai mult a spionaj decît a gherilă. De ce au fost aleși tocmai ei ? Încă un mister... Numai de nu s-ar întîmpla ceva neplăcut !

Cei doi trimiși trecură printr-o perioadă de instructaj hipnopedic obișnuit, cu variante de chirurgie estetică și, mai ales cu schimbarea totală a personalității lor.

Doctorul Roig se întinse și căscă mai să-și rupă fălcile. I se păru că dormise zile în șir. Alături, pe o altă cușetă, Torra deschise, somnoroasă, ochii.

Roig făcu un duș, apoi se instală în fața unui mic dejun copios, în compania Torrei.

— Ei bine, misiunea noastră s-a desfășurat fără nici un incident ! constată cu satisfacție exobiologul. Ne întoarcem cu vreo douăzeci de exemplare de zerangi și cu un afrodisiac nou care, dacă e să dau crezare amintirilor, este trăznet !

— Într-adevăr, destul de plăcut ! încuviință tînăra. Va avea un mare succes la Novopol, numai că, din nefericire, noi nu vom profita niciodată de el : cercetările noastre sînt finanțate de Universitate și ea își rezervă monopolul exploatării descoperirilor noastre !

— Știu ! suspină Roig. Totuși, mă întreb dacă măcar o dată, n-am putea face o mică excepție. În definitiv, obiectivul expediției noastre era să aducem exemplare de zerangi pentru a fi studiați. Atunci de ce n-am păstra pentru noi beneficiile comercializării acestui drog ?

— Cum ar trebui să procedăm ? Nici tu, nici eu nu avem mijloace pentru a lansa acest afrodisiac pe piață !

— Asta s-ar putea aranja ! Cunosc un individ, care lucrează într-un laborator. Ar plăti scump pentru a obține un eșantion pe care l-ar analiza și apoi l-ar putea sintetiza. Noi nu vom putea fi suspectați niciodată.

— Dacă prietenul tău nu este prea zgîrcit, am da lovitura ! Dar nu, trebuie să lași la mai puțin de o sută de mii !

— Voi cere o sută cincizeci, chiar dacă aș mai coborî puțin, și un procent din vînzări.

— Nu cred să poți obține atît de mult. Poți totuși încerca.

— Mă voi mai gîndi. Mai avem două zile pînă la Novopol ! Sînt mirat că patrulele nu ne-au contactat încă.

— În orice caz, am avut o baftă nebună. Acum îți pot spune că muream de frică în timpul traversării. Cu aceste revolte care izbucnesc peste tot, mă tot gîndeam dacă nu vom fi interceptați de vreo navă rebelă în solda mizerabililor de cealeki !

— Pe cuvînt, nici eu nu eram prea liniștit ! Fără tine și fără ideea primei pe care ne-o va da Centrul de Cercetări Psihice, aș fi fost total dezumflat. Datorită prezenței tale, expediția aceasta a fost o adevărată plăcere ! Ești o mică escroacă al dracului de șmecheră : tu mi-ai atras atenția asupra acelui arbust cu fructe roșii pe care zărangii le consumau cu lăcomie.

— Mulțumesc, dragul meu coleg, vanitatea mea personală apreciază faptul de a fi judecată la justa ei valoare. În ce mă privește...

Țîrîitul interfonului o întrerupse. Roig ridică și exclamă:

— Centrala automată mă anunță că am un mesaj de la Novopol. Două crucișătoare ne vor escorta pe ultima parte a călătoriei !

— Ei, drăcie ! Se pare că tipii de la Centru acordă o mare importanță acestei specii de maimuțe : am fi putut cere mai mult ca să le capturăm !

— Posibil. În orice caz, dacă merge afacerea cu afrodisiacul, nu ne-am pierdut vremea degeaba.

— Să fii prudent, Roig. De cînd cu cealekii, autoritățile sînt foarte atente.

— Singura problemă este să putem trece eșantionul la vamă. Ai încredere în mine, nu vor reuși să-l depisteze.

Cîteva ore mai tîrziu, escorta încadră astronava. Sfîrșitul călătoriei se desfășura fără probleme.

Doctorul Roig avusese dreptate : drogul trecu la vamă fără probleme, ascuns în ieslea unui zerang drogat, care sforăia ca un om. Îl recuperă înainte ca animalele să fie livrate Centrului de Cercetări. Roig îl contactă pe prietenul său, care

se arătă foarte înțelegător. Într-adevăr, afrodisiacele erau foarte căutate la Novopol. După o probă intermediarul se declară mulțumit, plăti o sută douăzeci de mii de credite cash, dar, așa cum bănuise Torra, nu fu de acord cu procentul din vînzare.

Fiecare primi deci șaizeci de mii de credite, sumă la care nici unul dintre ei nu spera. Își oferiră deci un turneu regesc prin locurile renumite ale capitalei. Faptul era absolut normal pentru doi savanți care petrecuseră patru luni izolați în spațiu.

Cînd se întoarseră în camera lor de la Universitate, erau bine amețiți și își administrară o doză serioasă de metabolizant vitaminizat ca să-și revină cît de cît. După care, Torra propuse :

— Dragul meu, am petrecut o seară formidabilă, ce-ar fi dacă am lua puțin afrodisiac ca să fim în formă ? Cred că ți-a mai rămas puțin.

— Este o idee formidabilă !

Roig se îndreptă spre dulaj, cînd se auzi soneria videofonului.

— Ei, drăcie ! Cine-o fi la ora asta ?

Ridică receptorul, dar nici o imagine nu apăru pe ecran. O voce necunoscută îi răsună în urechi :

— Aici 4-8-6-2. Sînteți doctorul Roig ?

— Uitați-vă pe ecran ! Al meu este branșat.

— V-am căutat de mai multe ori în seara asta. Ați fost supuși testelor obișnuite la întoarcere ?

— Evident ! În momentele acestea băieții de la Centrul de Contra-Spionaj sînt foarte atenți. Toți cei care se întorc de la periferia Imperiului sînt examinați pe toate fețele. Și totuși nu cred că m-ați sunat atît de tîrziu pentru a afla toate acestea ?

— Nu !

Un straniu semnal modulat sună în urechile exobiologului și fața i se împietri.

— Ce ai ? întrebă neliniștită Torra. Ești foarte palid !

— Mă simt bine, nu te speria. Vino, aud o chestie bizară.

Torra se apropie și luă receptorul. La auzul acelui semnal straniu, ea rămase nemișcată, ca paralizată. În sfîrșit, sunetul se întrerupse. Corespondentul închisese aparatul.

Pentru o clipă amîndoi rămaseră înțepeniți ca niște statui. Respirară profund și-și trecură mîna peste frunte, ca și cum ar fi vrut să îndepărteze o subită durere de cap. Apoi se întoarseră să se așeze pe pat și se uitară unul la altul, uimiți :

— Acum... îmi aduc aminte, nu sîntem exobiologi, tu ești Tana ! murmură Roig.

— Și tu Minguéra. Sîntem aici ca trimiși ai cealekilor.

— Acum îmi revine totul în memorie. Moltov ne-a prevenit ! șopti Minguéra. Este de necrezut ! De la plecare chiar, am pierdut orice amintire legată de personalitatea noastră reală.

— Pe cuvînt că-mi pare puțin rău ! Era atît de simplu ! Eram bogați, fără probleme și iată-ne în pielea unor spioni periculoși.

— Eu nu regret nimic ! mormăi Minguéra-Roig scrîșnind din dinți. Am de plătit o poliță scîrbelor astea de Imperiali și vreau să le fac cît mai mult rău posibil !

— Nici eu nu-i iubesc deloc : părinții mei au fost asasinați de zbirii lor, care i-au declarat agenți ai cealekilor. De aceea am acceptat să vin aici !

— Iartă-mă, nu știam povestea ta ! Moltov nu e deloc vorbăreț cînd este vorba de antecedentele agenților săi. În orice caz, șiretlicul lui a reușit perfect. Rămîne să descoperim cum am putea accede la memoria acestui faimos computer strategic.

— Dragul meu, este tîrziu și această întoarcere la eul meu transcendent m-a epuizat, zîmbi tînăra femeie. Să ne culcăm, să dormim și mîine vom avea creierul mai limpede.

Dar, din nefericire, a doua zi, ca și în zilele următoare, nici Roig, nici Torra nu avură sclipirea de geniu la care sperau. Lucrau amîndoi în laboratorul de exobiologie al Universității, în echipa care făcea experiențele pe zerangi. Aceste maimuțe prezentau, cu adevărat, un mare interes : posedau o mare putere de premoniție. De exemplu, cu cîteva minute înainte de ora la care se distribuia hrana, ele se agitau și se înghesuiau lîngă orificiul prin care urma să le parvină alimentele, orificiu situat în fiecare zi în altă parte. În labirint erau imbatabili, alergînd de prima dată traseul corect. Chiar și cînd erau supuși testelor automatice, ei ghiceau ce-avea să se întîmple : de exemplu, nu se lăsau amăgiți niciodată de instrumentele sofisticate folosite pentru a li se inculca reflexe condiționate. Înainte de producerea șocului electric, ei tră-

geau de maneta ce servea la distribuirea dulciurilor. Atunci cînd cercetătorii voiau să-i supună unui examen dureros, se crea o altă problemă. Cînd a fost selecționat primul zerang în vederea unei trepanații pentru implantarea de electrozi pe creier, acesta s-a sinucis, oprindu-și pur și simplu bătăile inimii.

Biologii rămaseră perplecși. În aceste condiții, era imposibil să fie practicat un experiment valabil. Și ministrul îi zorea să afle secretul acestei premoniții, care ar fi constituit o armă de preț în lupta contra cealekilor.

Minguéra-Roig și prietena lui se bucurau de simpatia zerangilor care se arătau foarte atașați de ei. Poate pentru că pe parcursul traversării cei doi îi alintaseră. Maimuțele acestea erau deosebit de lacome, apreciau confortul și mîncarea bună. Sau poate că puterea lor de a vedea dincolo de realitatea lucrurilor le îngăduise să ghicească că doctorul și doctorița nu erau ceea ce păreau a fi.

Patronul echipei, doctorul Mogad, remarcase de altfel predilecția pensionarilor lui și, în așteptarea unor zile mai bune, îi însărcinase pe Roig și Torra să continue experimentul.

Minguéra regăsea deci, fără să vrea, viața de altă dată pe cînd era student al Centrului Universitar. Locuitorii orașului trăiau în belșug, ducînd o viață de risipă. Producția imperială se axa pe produsele de consum. Totuși, unele zvonuri pomeneau despre reprofilarea unor industrii în fabricarea de arme și astronave. Propaganda locală nu pierdea ocazia de a stigmatiza manevrele cealękilor, demascînd amestecul lor în teritoriile imperiale, fără ca aceste afirmații să poată fi susținute, de altfel, cu vreo probă valabilă.

Cei doi își recăpătară gustul pentru confort : fiecare avea helimobilul lui, iar apartamentul lor era compus din cinci încăperi enorme dotate cu cele mai recente perfecționări audio-vizuale.

Salariile de la Universitate, fără a fi mirifice, le permiteau să-și cumpere mai mult decît strictul necesar. Astfel, Minguéra își oferi luxul unui magnetoscop holografic ultimul strigăt și Torra arbora ținute luxoase și țipătoare de cel mai desăvîrșit prost gust.

În general, opinia publică nu se interesa de pierderea vreunei planete îndepărtate, dar, atunci cînd unele produse de lux, cum ar fi sikalul, dispărură de pe piață, cetățenii im-

periali începură să se neliniștească. Unele măsuri, ca de exemplu concentrarea unor categorii de rezerviști — toți tehnicieni electroniști — îi uimiră pe acești oameni puși doar pe distracții. Oare cealekii aveau de gînd să distrugă Imperiul ?

În acest timp cei doi agenți nu stăteau cu mîinile în sîn. Minguéra se împrietenise cu un cibernetician care lucra la faimosul computer și, datorită lui, obținu cîteva informații. Cu nepăsarea obișnuită Imperialilor, creierul electronic nu era păzit mai mult decît celelalte aparate și prototipuri experimentale.

Astronauții lucrau în colaborare cu tehnicienii civili, dar seara, locul în care se găsea creierul era supravegheat de paznicii Universității.

Creierul era un model nou cu neuristori și fusese deja probat de Înaltul Comandament al Imperiului. Concluziile lui îi înspăimîntaseră într-atît pe militari, încît ei hotărîseră să le verifice cu ajutorul metodelor și instrumentelor clasice. Din această cauză, nu se punea problema ca el să devină prea curînd operațional.

Minguéra nu află mai mult : prietenul său trebuia să păstreze secretul. Dar, datele obținute îl ajutară pe agentul cealek să poată elabora un plan coerent de acțiune.

El și Torra își făcură obiceiul de a efectua seara ore suplimentare. Paznicii se obișnuiră astfel să-i vadă părăsind foarte tîrziu localul Universității. Reușiră să cîștige afecțiunea a doi zerangi pe care-i alintau ca pe niște copii. În felul acesta descoperiră că micuțele creaturi aveau posibilitatea să citească gîndurile oamenilor. Erau capabile să prevadă viitorul imediat, deci puteau da semnalul de alarmă la apariția unui inoportun. Partea cea mai interesantă a dresajului consta în a-i învăța să deschidă cele mai complicate broaște ale ușilor. Zerangii reușeau să ghicească toate combinațiile și să manevreze cele mai subtile mecanisme.

Minguéra și Tana învățaseră, în cursul ședințelor hipnopedice, cum să efectueze un calc al memoriei creierului cu neuristori. Hotărîră deci să treacă la acțiune.

Într-o seară, în loc să rămînă în laboratorul lor, după trecerea patrulelor, intrară în clădirea în care se găsea computerul. Cu cei doi zerangi ascunși sub bluze și cu aparatura miniaturizată putură pătrunde fără probleme în locul inter-

zis personalului Universității. Ajunși acolo, micuțele creaturi le indicară amplasarea detectoarelor de alarmă, care fură neutralizate.

Minguéra transcrise pe bandă memoria creierului cu neuristori, în timp ce Tana se ocupa de dulapul conținînd dosare și diferite planuri pe care le fotocopie pe microfilme.

Se opriră din treaba lor atît de delicată doar de două ori, cînd maimuțele le semnalară din timp trecerea patrulei.

Peste o oră acțiunea luase sfîrșit.

Se întoarseră în laboratorul de exobiologie. După ce hrăniră pe săturate micile animale, le puseră la locul lor în cuști și, plini de emoție, părăsiră laboratorul.

Trecură fără probleme de paznicii Universității, chiar schimbară cîteva glume cu ei la ieșire și urcară în helimobil.

Odată ajunși acasă, Minguéra formă numărul acela misterios și spuse doar atît :

— Misiune îndeplinită !

— Întoarcere urgentă ?

— Mai poate dura o zi, două.

— Perfect ! Vă chem mîine la aceeași oră.

În timpul zilei următoare, cei doi trăiră cu neliniștea în suflet. Dar nu se întîmplă nimic anormal : șeful laboratorului îi felicită chiar pentru zelul de care dădeau dovadă. Luară masa cu prietenul lor, cibernetícianul, și acesta nu părea să aibă vreo bănuială.

Nimeni nu-și dăduse seama de nimic !

Seara, din nou, rămaseră pînă tîrziu în laborator. La ora plecării, zerangii favoriți începură să se agite și să țipe. Cuprinsă de milă, Tana propuse să-i ia cu ei, ascunși sub îmbrăcăminte, insistînd pe ideea că Moltov ar fi încîntat să aibă o pereche de animale ca acestea, dotate cu facultăți excepționale. Minguéra se lăsă convins iar paznicii nu observară nimic !

Întorși acasă, Minguéra își turnă o porție mare de wizzy, o băutură sofisticată fabricată artizanal după o metodă ancestrală, timp în care prietena lui se tot uita la ceas.

Se auzi în sfîrșit soneria :

— Roig ?

— Da !

— Prietenul nostru vă felicită. Urcați pe terasă, un helimobil vă așteaptă. Nu vă luați bagaje în afară de filmele și înregistrările făcute !

Minguéra ar fi vrut să mai ceară unele lămuriri, dar legătura se întrerupse. Îi spuse Tanei în ce consta mesajul primit și amîndoi, ducînd sub haine zerangii, luară liftul care îi duse pînă pe terasa imobilului.

Helimobilul decolă imediat și porni în direcția astroportului. Minguéra îl bătea la cap pe pilot, cerîndu-i să mărească viteza. Enervat, acesta îl invită cu duritate să-și țină gura!

Aparatul ateriză în zona de încărcare a mărfurilor. Pasagerii coborîră și, văzînd un vameș apropiindu-se, făcură un pas înapoi, dar acesta își duse un deget la buze și le făcu semn să-l urmeze.

Toți trei dispărură în întunericul unui hangar în care erau îngrămădite mărfuri cu sigiliul imperial pe ele, deci controlate înainte de a fi exportate. Ghidul îi duse lîngă o ladă, înlătură sigiliul și o deschise spunînd :

— În interior a fost capitonată. Veți găsi mîncare și băutură. Nu vă fie teamă, o voi închide după ce veți intra înăuntru și voi pune sigiliul. Nu va fi controlată. Astronava pleacă spre periferia Imperiului. Peste zece zile, veți fi interceptați de o navă sub-spațială. În cazul unei depresurizări accidentale, puteți folosi acești cilindri cu oxigen, dar magazia este climatizată, așa că nu vă neliniștiți ! Noroc !

Cei doi intrară în această locuință improvizată. Era loc destul, dar perspectiva de a rămîne mai multe zile închiși nu era prea seducătoare. Cu atît mai mult cu cît această închisoare îi amintea lui Minguéra de cele petrecute pe Zarnoi.

Dar totul se desfășură după cum fusese prevăzut : astronava decolă fără ca lada să mai fie controlată și călătoria decurse fără probleme, pînă în momentul în care cei doi fură eliberați de astronauții cealeki.

Trei săptămîni după plecarea din Novopol, Minguéra și Tana se găseau în capitala cealekă. Moltov luă cu aviditate documentele atît de prețioase. Pe cei doi îi trimise la odihnă într-un centru de relaxare izolat.

Nu avură parte să se bucure de vacanță : după două zile, fură convocați de Moltov, care-i primi cu entuziasm :

Epilog

— Iubiții mei prieteni, ați fost extraordinari ! Consiliul a hotărît să vă decerneze cele mai înalte distincții !

Minguéra și Tana afișară o bucurie extatică. În realitate, distincțiile îi lăsau reci.

Moltov își continuă discursul :

— Informațiile pe care le-ați adus ne dau indicații nu numai asupra computerului cu neuristori, dar și asupra rapoartelor experților militari și a concluziilor la care au ajuns. Sîntem, practic, în posesia planului general de apărare al Imperiului. Mai mult, ne-ați adus două specimene extraordinare. Studierea lor ne va permite să realizăm mari progrese în domeniul parapsihologiei... Ne-ați făcut servicii atît de mari, încît aveți dreptul la un serviciu mai puțin periculos. Dacă doriți să abandonați gherila și să vă consacrați muncii de cercetare într-un laborator, veți fi numiți director și respectiv subdirector al Centrului de Cercetare a Zerangilor.

Minguéra o consultă din ochi pe Tana. Ea îi făcu un semn de încuviințare. Iar el se simțea sătul de viața aceasta aventuroasă, în care risca în orice clipă să fie demascat și să-și sfîrșească zilele — în cel mai bun caz — într-o temniță imperială. Întoarcerea la preocupările sale și la primele lui idealuri corespundea unei dorințe profunde. Ar putea să reflecteze, să-și ordoneze gîndurile.

Și mai era încă ceva : se bucurase prea puțin de prezența Tanei alături de el. Nu o va uita, desigur, pe Myrna, care probabil murise. Dar un bărbat tînăr ca el avea dreptul la puțină fericire...